ANNE și ED KOLACZY

Anne şi Ed Kolaczyck

Portocale în zăpadă

ISBN 973 – 95056 – 4 – 6

Prolog

— Bine, dar cine e deşteptul? întrebă Per, ridicând obiectului rotindu-şi privirile prin cameră.

Erika privi obiectul din mâinile lui Per. Era o scândură de aproape un metru şi jumătate lungime, acoperită cu un material vătuit, brodat

— Pentru ce e asta? întrebă ea.

— Pentru a-l ţine în frâu pe Per, spuse Corina chicotind.

— Cum? Erika simţi cum o umflă şi pe ea râsul. Să-l pocnesc cu ea?

— Asta aduce aminte unde-i locul fiecăruia în pat. E o reminiscenţă din vremurile coloniale, când nu-ţi era permis să refuzi un străin şi puteai fi nevoit chiar să împarţi patul cu el, îi explică Per. Dar, adăugă el, îndepărtând scândura, nu este lucrul pe care să-l dorim în patul nostru. Erikăi îi place să simtă trupul meu viril lângă al ei.

Erika se înroşi, în timp ce murmura „O, chiar aşa?”

Per o sărută repede pe obraz.

— Voi încerca să stau cuminte în noaptea asta, pentru a nu vă stânjeni,

dar să ştiţi că devine cam transportată când rămâne singură cu mine.

Capitolul unu

Erika încercă din nou; convinsă că o stupidă bucată de gheaţă nu o va birui, dar, indiferent cum sucea volanul sau câtă benzină dădea motorului, maşina nu se urnea. Rămăsese în drum. Era pe cale să moară de frig aici, în stepele acestea sălbatice, pustii, dintre Minneapolis şi St. Paul, fără să mai ajungă vreodată la noua ei slujbă. Această ultimă problemă părea de neevitat. Dezastrul o urmărise încă de ieri, când sosise la Minneapolis.

Mai întâi, avionul de la Los Angeles aterizase cu peste două ore

întârziere, fiindcă pista era troienită. Apoi, vântul a gemut toată noaptea la fereasta motelului, ţinând-o trează cu obsesiile unei noi ere glaciare, coborâte asupra lumii. Chiar când reuşi, în cele din urmă, să adoarmă, visele îi fură pline de suflete torturate care plângeau, condamnate să călărească pe vântul nordului pentru vecie.

Acum, stând în maşina ei, Erika privea cum vântul îi arunca zăpadă în parbriz şi încerca să-şi amintească emoţia ei de luna trecută, când i se oferise slujba de la Data Control. Îi făcea bine să-şi aducă aminte de încurajarea şi încrederea în capacitatea sa, exprimate de colegii ei la petrecerea de adio de vinerea trecută.

Avea să-i permită unui fleac de viscol să îi stea în cale? se întrebă ea cu asprime. S-ar lăsa Joe ori Mavis ori Zack înfrânţi de gheaţă şi zăpadă? suspină Erika. Ştia că sora ei s-ar fi lăsat, şi asta îi fu destul pentru a ieşi din maşină şi a o porni pe şoseaua înzăpezită, ca să controleze situaţia.

Ca un tâlhar crud, vântul îi smulgea respiraţia din plămâni. Se prinse de maşină, înaintând pas cu pas spre partea din spate. Îi dădură lacrimile şi îi îngheţară genele. Forţându-şi mintea să se întoarcă la vremurile bune, ea îşi aminti cât de grozavă fusese petrecerea. După lucru, s-au dus la Garden Spot şi au preluat mica suprafaţă unde se putea mânca,

aflată în curtea interioară, punând mesele una lângă alta, astfel că se făcuse destul loc pentru a sta toţi douăzeci împreună, în aerul cald al nopţii.

Între vin alb şi salate, au schiţat, până la detaliu, viitorul industriei de calculatoare şi propriile lor locuri în ea. Erika avea numai douăzeci şi nouă de ani şi era unul dintre cei mai buni proiectanţi din ţară, au decretat ei. Şansa ei de a ajunge în vârful echipei de la Data Control, proiectând un nou canal de dischetă, nu era deloc de neglijat. Oportunitatea mutării din California de Sud La Minneapolis, în ianuarie, nu fusese discutată nici măcar o dată.

Existaseră atunci şi obligatoriile cadouri prosteşti: şosete şi mănuşi electrice „care să menţină calde perifericele ei personale11, se putea citi pe bilet. Joe a ţinut un discurs mişcător despre cât de aparte fusese ea şi cât de mult. or să-i simtă lipsa ei toţi. Nu putea să-l ia prea în serios, Erika ştia, era genul de discurs pe care el îl ţinuse deja de trei ori, în ultimele şase Juni. Schimbările de serviciu şi salutările rapide de bun-rămas erau o întâmplare standard în vieţile lor.

Erika se uită încruntată la roata dreaptă din spate, care era îngropată în troianul de pe marginea drumului, şi lovi furioasă cu piciorul zăpada doar pentru a i se rostogoli un bulgăre

zdravăn într-o gheată. Abia dacă mai conta, de vreme ce picioarele ei erau deja înţepenite, dar era încă o minusculă, e drept, dovadă că nu se mai afla în lumea civilizată. Ce şi-ar mai fi pus şosetele acelea electrice, se gândi ea cu tristeţe.

— Aveţi nevoie de ajutor?

Se răsuci şi văzu că se apropie de ea un bărbat înalt, cu o barbă roşcată. O furgonetă, de un albastru-închis, pe care nu o auzise apropiindu-se, era parcată la câţiva metri în spatele ei. Poate că auzul era primul simţ pe care i-l răpise vântul îngheţat, medită ea. Bărbatul se duse să verifice maşina, iar privirea Erikăi îl urmări.

Arată, îşi zise ea, ca un enorm

Saint-Bernard şi pare că are dreptul să fie mai încălzit decât oricine în pustietatea aceasta îngheţată. Capul îi era acoperit cu o şapcă maron-închis, tricotată, iar şuviţele de păr care se vedeau erau de aceeaşi culoare ca şi barba. Purta o jachetă groasă, din blană de oaie, făcută din bucăţi în nuanţe deschise şi închise, mănuşi din piele de căprioară şi bocanci grei. Până şi blugii păreau groşi şi calzi. Ar fi trebuit să-l urască fiindcă era atât de bine îmbrăcat, se întrebă Erika, sau să se roage, pur şi simplu, să intre în hainele lui şi să împartă cu el căldura lânei?

— Doamnă, te-ai băgat într-o chestie destul de urâtă aici, spuse

bărbatul, dând ocol maşinii pentru a veni lângă ea.

Voioşia lui a făcut-o să fie repede hotărâtă şi să-şi stăpânească furia.

— Nu m-am băgat în nimic. Drumurile sunt atât de prost curăţate, încât maşina a patinat pe gheaţă. N-am avut, efectiv, ce să fac.

— Sigur.

Se uită suspicios, ca şi când ar fi râs de ea, iar Erika îl fixă sever cu privirea, îndesându-şi mâinile în buzunarele impermeabilului subţire. Iritarea nu-i era de niciun folos, dârdâia fără să vrea. A-şi îndrepta furia în afară, părea să o lipsească de preţioasa căldură, în timp ce el arăta de parcă ar fi uitat cu totul de vântul arctic, aspru.

— Bănuiesc că nu ai o lopată.

— Nu am. Şi adăugă pe un ton sec: Nu am plug pentru zăpadă şi niciun câine pentru sanie. Mama punea accentul pe lenjeria curată, în caz de accidente, nu pe târnăcoape.

Ochii lui jucau de amuzament.

— Da, înţeleg. Un străin în mijlocul nostru. Asta explică ceva.

— Ce explică? Erika nu era obişnuită să fie luată în râs şi, dacă se întâmpla asta, nu-i făcea deloc plăcere.

Bărbatul îi ignoră întrebarea, se întoarse la furgoneta lui şi reveni, o clipă mai târziu, cu o lopată.

— De ce nu aştepţi în maşină, dacă ţi-e rece?

Rece? ar fi vrut ea să ţipe. Rece

era, câteodată, seara, în Los Angeles, când îşi aducea un pulover la birou, dacă avea de lucru până târziu. Rece era aerul condiţionat pentru computerul din acel laborator de dezvoltare din San Diego. Vremea asta nu era rece, se gândea Erika amar, era brutală, barbară, inumană. Şi în maşina ei, nu era cu mult mai bine. Radiatorul dădea cam tot atâta căldură cât soarele din Minnesota deasupra capului.

Urmându-l la marginea şoselei, ea îl întrebă din nou:

— Ce anume explică recenta mea sosire?

El începu să sape zăpada din jurul roţii.

— Îmbrăcămintea ta nepotrivită.

— Aha!

Ea îşi privi impermeabilul din poplin, mănuşile tricotate şi ghetele din piele argăsită. Era, în mod sigur, adevărat că nu se potriveau, dar magazinele din California nu prea gemeau de haine potrivite pentru nordul friguros. Decât să solicite o garderobă nepotrivită din cataloagele de comandă prin poştă, se hotărâse să aştepte până îşi va cumpăra ce îi trebuie, chiar de aici.

Dar, înainte de a fi putut da vreo explicaţie, bărbatul continuă:

— Vezi, aici, în Minnesota, noi, bărbaţii, suntem foarte deştepţi. Vocea îi era plăcută şi profundă, părând că radiază căldură. Putem aprecia o

înfăţişare frumoasă chiar sub un impermeabil de poplin. Nu trebuie să rişti să mori de frig, pentru a atrage atenţia!

Câtă vanitate! se mânie ea, iritarea înăbuşindu-i orice dorinţă de a-i mai da vreo lămurire. Totuşi, respiră adânc şi zise:

— Nu m-am îmbrăcat aşa ca să obţin aprobarea ta.

El se opri din săpat, se întoarse spre ea şi îi zâmbi.

— Păcat, fiindcă, în mod sigur, ai făcut-o. De ce crezi că am oprit să te ajut? Voiam să arunc o privire mai de aproape. Tonul său era uşor provocator.

Erika se pomeni într-una din puţinele dăţi din viaţa ei când rămânea

fără glas. Ea era o mare proiectantă de calculatoare, nu o femeiuşcă netoată, care să leşine la o asemenea periere. Nu, se gândi ea, acesta era domeniul surorii ei mai mici. Dacă omul îşi pusese speranţa într-o cucerire, atunci întâlnise o Sarinaan nepotrivită.

— Deci, dacă m-aş fi îmbrăcat cum trebuie, aş fi putut să mor de frig aici, fără să-ţi pese defel, spuse ea încet.

— Dacă te îmbrăcai cum trebuie, nu ai fi fost în pericol de a muri îngheţată. Începu din nou să sape.

Timp de câteva minute de tăcere, Erika îl privi cum îi dezgropa maşina, simţindu-se vinovată pentru iritarea ei faţă de omul care o ajuta. Ce importanţă mai avea faptul că se distra

pe seama ei? Principalul era să-şi deszăpezească maşina şi să ajungă la lucru.

Se linişti şi îşi surprinse privirea rătăcind în voie pe umerii bărbatului. Arată bine, îşi zise ea, mai degrabă surprinsă. Chiar jacheta groasă din piele de oaie. Nu îi putea ascunde forţa braţelor şi a umerilor şi, în mintea ei, îşi făceau loc închipuiri, imagini de confort şi de şeminee, de mâini puternice, cuprinzând-o. Oare pieptul îi era la fel de acoperit de păr abundent ca şi faţa?

El se întoarse brusc şi o surprinse în timp ce îl privea, şi ea simţi cum se îmbujorează. Ce se întâmpla cu ea? se întrebă rătăcită. Oare vremea

friguroasă îi amorţise bunul simţ? Sora ei, Kristina, avea nevoie doar să vadă un piept musculos, că şi era îndrăgostită, şi nici măcar frigul ăsta aprig nu ar fi oprit-o, îşi spuse Erika.

Enervată, ea îşi aduse aminte că imprudenţa sentimentală a surorii ei a convins-o, mai întâi de toate, că viitorul său este alături de calculatoare. Rezolvarea problemelor de proiectare şi devirusarea programelor depindeau de o logică foarte riguroasă, nu de reacţii glandulare.

— N-ar fi trebuit să stai aici, spuse bărbatul, făcând-o să tresară din gândurile ei. Am antrenament într-un procedeu special de prim-ajutor, din Minnesota, dar, după ce am săpat toată

zăpada asta, nu sunt sigur că o să fac faţă.

Ochii ei se micşorară.

— Cum e primul-ajutor din Mennesota, altfel decât cele din restul lumii?

— Conţine nişte tehnici speciale de încălzire a sângelui, spuse el, cu o privire şireată.

Ar fi trebuit să bănuiască, se gândi Erika.

— Mulţumesc pentru toate, dar sunt bine.

— Sigur că eşti. Zgâlţâielile astea sunt doar o nouă formă de breakdance. Dar dacă o mai ţii mult aşa, o să te spargi în bucăţi.

Puse jos lopata şi o luă pe după

umeri. Se simţea minunat, chiar dacă ţinea să se convingă că era nevoie doar ca maşina ei să fie liberă, pentru ca totul să fie bine.

— Vino. Maşina ta e rece. Poţi să aştepţi în a mea. Am acolo o pătură cu care pot face minuni.

Erika oftă.

— Pot fi îngheţată, dar nu sunt tâmpită, spuse ea repede. Picioarele o duseră însă spre furgonetă, ca şi cum legătura dintre acestea şi creier s-ar fi rupt.

— Bineînţeles că nu, o asigură el, înţelegând ce spusese. Poţi doar să aştepţi înăuntru şi să te uiţi la mine cum îţi scot maşina.

— Cât timp crezi că o să ia treaba

asta?

— De ce? întrebă el rânjind. Ai vreo întâlnire?

— Într-o luni, dimineaţa? Pentru numele lui Dumnezeu, sunt în drum spre muncă.

— Aha, o doamnă cu carieră. Gata să răstoarne lumea.

Erika scrâşni din dinţi, hotărâtă să nu lase şicanele lui să o atingă. Cel puţin, nu înainte ca maşina să fie deszăpezită, îşi spuse ea, liniştită. Cei mai normali şi mai responsabili oameni pe care îi cunoştea, se îndreptau spre serviciu în dimineţile de luni şi din celelalte zile lucrătoare, că el nu o făcea, nu trebuia să o preocupe pe ea. Fusese oricum destul de drăguţ să o

ajute şi îi era recunoscătoare pentru asta.

Ajunseră la furgonetă şi salvatorul ei deschise uşa laterală, iscând un val. De aer cald. Picioarele ei erau atât de îngheţate, încât de-abia putea să se urce, aşa că el trebui să o ajute. Odată aşezată înăuntru, scoase o pătură verde, cu un aspect uzat, şi i-o aşează în jurul umerilor.

— Poate să aibă ceva fire de păr pe ea, o preveni. Dar nu prea multe.

— E în regulă, murmură Erika. O, Doamne, era atât de bine! Ţinu pătura strâns sub bărbie, fără să-i pese că seamănă cu o fragilă fecioară indiancă. Ce, parcă experţii în calculatoare nu aveau. Şi ei nevoie de căldură?

— Scoate-ţi ghetele, îi spuse el. Te vei încălzi mai repede, dacă stai aşezată pe picioare. Poziţia asta menţine corpul cald.

Erika îşi încleştă dinţii de durere când îşi dădu jos ghetele şi îşi strânse repede sub ea picioarele îngheţate, aşezându-se pe ele. Se înfioră la senzaţia neobişnuită de amorţeală şi durere. Pe măsură ce se încălzeau, simţea ace ascuţite străbătându-i prin picioare. Era fericită să ştie că picioarele îi mai erau încă la locul lor, însă durerea pişcătoare nu îi îndulcea cu nimic dispoziţia.

— Deci, de unde eşti mică fată de gheaţă?

— Din California.

Furgoneta începu să vibreze de râsul lui zgomotos.

— Nu mai spune! California de Sud, este? Plajă, valuri…

— Şi soare cald. Să nu uităm soarele cald.

Furia ei reveni la intensitatea de mai înainte.

Ce era aşa de caraghios în legătură cu California? se întrebă, făcându-şi sânge rău.

— Nu fi supărată, spuse el, bătând-o uşor pe umăr. N-o să-l uiţi.

Îşi scutură capul şi chicoti, ca şi cum ar fi râs de o glumă, în timp ce cobora din furgonetă şi închidea portiera.

Începând să se încălzească, Erika

îl urmări cu privirea cum se înapoia la maşina ei. Deşi nu avea cu mult peste înălţimea ei, era bine clădit. Erika se întrebă dacă acasă, l-ar mai fi găsit la fel de atrăgător, ori numai căldura pe care o degaja o atrăgea?

Încercă să şi-l imagineze în California, dându-se drept unul pe care ea îl întâlnise pe plajă. El ar fi purtat blugi decoloraţi şi mulaţi pe corp, fără cămaşă. Trupul i-ar fi fost slab şi musculos, fără vreo urmă de moliciune. Soarele i-ar fi decolorat şi mai mult părul roşcat, iar pielea i-ar fi fost arsă de soare, într-o nuanţă brun-aurie. N-ar fi purtat o lopată în maşină. Şi nici pătură, decât pentru picnicuri sau pentru întâlniri scăldate în lumina lunii.

Erika, tristă, îşi strânse mai tare pătura în jurul trupului. Aici n-o să fie niciun rendez-vous sub clar de lună, se gândi ea. Doar dacă părţile implicate ar fi urşi polari.

Privi zăpada care se îngrămădea în vârtejuri la marginea drumului. Priveliştea rece părea că îi reflectă privirea fixă şi posomorâtă. Mama ei îşi făcuse griji că şi-a luat noua slujbă, doar pentru nişte bani în plus, şi încercase să-şi convingă fiica mai mare că o dusese bine cu cecul ei de asigurare socială; insistase că nu avea nevoie chiar de toţi banii pe care Erika i-i trimitea în fiecare săptămână, pentru că începuse şi Kristina să o ajute. Era atât de neadevărat, încât Erika nu-şi

bătuse capul să discute în contradictoriu pe această temă, asigurându-şi doar mama că acesta era genul de slujbă la care visase tot timpul facultăţii. Banii erau importanţi, dar şi mai importantă era aprecierea din partea celorlalţi.

Ani de zile muncise pentru a-şi dovedi ei înseşi ce e în stare, urcând continuu de la o slujbă în comerţ, la Tucson, la un post de administrator financiar în San Diego, până la construirea de programe la Los Angeles. Petrecuse un an sau doi în fiecare loc, după care făcuse pasul următor din planul ei. La urma urmelor, ce dacă planul acesta o adusese la Minneapolis? se întrebă Erika. Să fie

oare Minneapolis chiar atât de diferit de Los Angeles? Mama ei a fost cea care i-a pomenit despre frig şi Erika i-a amintit, cu blândeţe, că nu avea să lucreze afară.

Un tremur zdravăn o scutură, când o rafală de vânt suflă asupra furgonetei, legănând-o dintr-o parte în alta. Cum putuse să fie atât de proastă? se întrebă în tăcere. Se îndoia acum că Minneapolis ar fi pe aceeaşi planetă cu Los Angeles. Ghemuindu-se mai bine, suspină. Poate că nici măcar în aceeaşi galaxie. Privi afară spre cerul întunecat. Chiar şi soarele evita Minneapolis-ul, se gândi ea, în timp ce bărbia îi tremura uşor. Luase întotdeauna drept sigură prezenţa

soarelui fierbinte. El îi deschidea părul la culoare şi îi bronza corpul în timpul jocurilor cu mingea, de la ora prânzului, el încălzea oceanul ca să poată înota cât era anul de mare, şi nisipul plajei, pentru meciurile de volei săptămânale dintre programatori şi proiectanţi. Dar acum, soarele părea să o fi abandonat, ascunzându-se în spatele norilor mohorâţi. De ce nu şi-a căutat o slujbă în Hawaii sau în Florida? Sau să se fi întors la Tucson? în fond, Arizona avea o industrie electronică în plin avânt.

Respiră adânc şi se ascunse şi mai adânc în pătură. Era de-abia ianuarie şi trebuia să mai fie pe puţin două luni de vreme friguroasă. Încă două luni de

condus pe străzi îngheţate. Încă două luni de şchiopătat cu picioarele care i se nenorociseră de frig. Însă merita să fii director al departamentului dezvoltării la Data Control, îşi zise ea obosită.

Portiera se deschise din nou şi Erika privi atent dinăuntrul păturii. Bărbatul acela mare, ca un urs, se întorsese şi maşina i se păru dintr-odată mai caldă. Se întrebă în treacăt dacă ar fi putut, într-adevăr, să-i încălzească sângele; bănuia că ar fi putut.

— Te-ai şi dezgheţat?

Chiar şi vocea lui avea puteri tămăduitoare, se minună ea, dar prefera să se concentreze asupra

problemelor mai importante.

— Ce face maşina?

— E deszăpezită şi gata de drum.

El închise portiera şi spaţiul din furgonetă păru, Brusc, foarte strâmt. Cum putea un om, acoperit cu haine groase, enorme, să pară atât de irezistibil, atât de bărbat? Din câte ştia, jacheta lui masivă putea deghiza o burtă mare pe dedesubtul ei. Dar ea era sigură că nu era cazul cu el. Erika se mustră pentru ridicola hoinăreală a gândurilor ei. Mi-a îngheţat creierul, îşi zise.

Rosti pe un ton categoric:

— Ar fi bine să o iau din loc. Apreciez sincer ajutorul pe care mi l-ai dat.

— Îhî. El căută sub scaunul din faţă şi scoase un termos. Cât timp a stat jos, lângă ea, îi putuse simţi piciorul lipit de al ei, chiar prin fustă, impermeabil şi pătură. Tundra aceea îngheţată făcuse prăpăd nu numai cu bunul ei simţ, ci şi cu alte câteva simţuri.

— Vrei nişte cafea? E tare, fără frişcă sau zahăr, dar e fierbinte.

— Sună minunat. Cuvintele îi fură însoţite de un clănţănit enervant al dinţilor, pe care nu părea în stare să şi-l controleze. Cum putea exteriorul trupului ei să se simtă încă atât de înfrigurat, când pe dinăuntru simţea o căldură aproape febrilă?

El turnă cafea într-o ceaşcă şi i-o

întinse. Ea luă ceaşca şi o duse la buze. Sorbi din lichidul fierbinte cu aviditate.

— Nu ştiu ce se întâmplă cu mine, rosti ea, cu un zâmbet stânjenit. Frigul nu mi-a dat niciodată până acum atâta bătaie de cap.

— Probabil că nici nu ţi-a mai fost vreodată atât de frig. Privirea lui era plină de simpatie şi chiar ceva mai mult, se gândi Erika, zăpăcită pentru moment. El îi mai turnă cafea.

— E mai frig aici, decât a fost vreodată în sudul Californiei.

— E doar un fleac.

Nu era de vină numai frigul, îşi dădu brusc seama. Erau de vină aproape toate: întunecimea peisajului, izolarea de chipurile cunoscute,

absenţa mâncărurilor proaspete. Simţea ceaşca arzându-i mâinile, totuşi o ţinea în continuare strâns. Amorţeala şi durerea înţepătoare se mai potoliseră şi corpul îi era cuprins de o oboseală deprimantă. Îi dădeau lacrimile.

— Am senzaţia că am făcut o imensă greşeală. Ar fi trebuit să rămân cu slujba la Los Angeles. Nu era atât de stimulativ sau de bănos, dar măcar era soare.

— Avem acelaşi soare.

— Nu, nu e acelaşi, îl contrazise Erika. Aici e unul pictat. Pun pariu că nu încălzeşte niciodată.

— Ba încălzeşte. Vine şi pe aici vara, să ştii. Făcu o pauză de efect, după care adăugă: în prima săptămână

din iulie, în fiecare an. E o lege de stat.

— Foarte nostim!

De ce tânjise ea după această asigurare a străinului? Era matură, reuşise în domeniul pe care şi-l alesese, şi era aproape singurul sprijin pentru mama ei. Totuşi, nu-şi putea opri lacrimile să-i curgă întruna, scăldându-i faţa de-a binelea.

— Ai idee cât mai e până în iulie? O să mor de frig până atunci, bolborosi ea printre suspine.

— Ei, îmi pare rău.

Ştia că se purtase ca o proastă, dar nu se putea abţine. Îi fusese un frig teribil şi undeva, pe parcurs, îşi pierduse capacitatea de a-şi veni în fire. Glumele lui nu o puteau prinde câtuşi

de puţin.

— E groaznic aici. E prima mea zi în oraşul ăsta şi era cât pe-aci să mor îngheţată. Şi acum, am întârziat la lucru. N-ar fi trebuit să vin aici niciodată.

Cap doi

— Va fi mai bine, să ştii, se grăbi să o asigure omul acela ca un urs, cu o voce plină de încurajare.

O luă pe după umeri şi ea simţi cum îi revine ceva din aplombul obişnuit, odată cu o căldură care o furnica plăcut. Cu cealaltă mână, îi dădu o batistă cu monogramă ca să-şi şteargă lacrimile.

— Ai nevoie doar de mai multă

grăsime, asta-i tot, zise el pe un ton ambiguu.

— Grăsime! ţipă Erika. Braţul lui nu i se mai păru atât de reconfortant şi îl dădu la o parte.

— Bineînţeles, grăsimea te va ajuta să-ţi menţii căldura.

Erika îşi suflă nasul cu nădejde şi-apoi îşi trase ghetele. Pătura căzu pe scaun când se ridică în picioare. Simţi că picioarele erau ceva mai bine decât înainte, chiar dacă nu i se părea deloc sigur că ele ar fi sprijinit-o pentru multă vreme.

— Nu vreau grăsime, mulţumesc, spuse ea cu ţâfnă. Nu mai vreau nici să stau în furgoneta asta cu tine. Încercă să deschidă uşa, însă mânerul nu se

clinti.

O deschise el. Ea se dădu jos cu stângăcie, dar fără să cadă.

— Încă o dată, îţi mulţumesc pentru ajutor. Vocea îi fusese prea puţin graţioasă. Toate îndoielile şi temerile; ei, faţă de acest loc necunoscut şi faţă de noua ei slujbă, se manifestaseră sub forma furiei împotriva bărbatului acestuia. Ştia că el nu o merita, însă nu era în stare să se oprească.

El îi puse o bucată de hârtie în mâna înmănuşată.

— Este cartea mea de vizită. Dacă ai cumva nevoie de ajutor sau vrei doar să vorbim, dă-mi un telefon.

Vezi să nu, îşi zise ea repede în gând, însă dădu din cap aprobator.

— Mulţumesc încă o dată.

Se îndreptă cu atenţie spre maşina ei, ştiind că ochii lui erau aţintiţi asupra-i. Doamne, murmură Erika, niciodată nu se mai purtase atât de prosteşte. Să plângă precum un copil, furioasă pe un om necunoscut. Ce se abătuse asupra ei? Ce ar fi fost dacă el ar fi lucrat la Data Control şi ar fi trebuit să-l vadă în fiecare zi? O, n-ar fi depăşit niciodată situaţia asta.

Odată ajunsă în maşina pe care o închiriase, acum deszăpezită, îşi aruncă ochii pe cartea de vizită din mâna ei. „Dr. Per Nielsen”, scria. „Doctor în medicină veterinară”.

Râse tare, nestânjenit. Poate că se purtase ca o proastă, dar cel puţin

fusese cu cineva cu care avea mari îndoieli că se va mai vedea vreodată. Era la fel de probabil ca ea să aibă nevoie de un veterinar, pe cât era ca temperatura să atingă 90 de grade.

Porni motorul şi plecă precaută pe şosea, înainte de a-şi da seama că încă mai avea batista în mână. Furgoneta era oprită la câţiva metri în spate, aşteptând-o să pornească la drum în siguranţă, însă Erika se hotărî să spele batista şi să i-o înapoieze. O altă întâlnire cu ursul acela de om, care era în stare să-i ridice temperatura, se putea dovedi riscantă. Mai ales că nu ştia dacă era un urs de pluş sau un urs grizzly.

Capitolul doi

Erika închise raportul pe care îl terminase de citit şi oftă. Era deja trecut de miezul nopţii şi petrecuse încă o seară în camera motelului, cu ochii în rapoartele de la Data Control. De o săptămână şi jumătate, de când începuse treaba, i se părea că nu făcuse altceva, decât să citească rapoarte şi propuneri, şi iar rapoarte. Îşi simţea creierul gata să explodeze, vărsând date prin toată camera.

Începuse transformarea exterioară într-o minnesotiancă, luându-şi nişte haine mai călduroase, între care şi una căptuşită cu puf. Apoi, în primul ei weekend, îşi cumpărase o maşină nouă, un jeep Cherokee. Nu atât de plăcut la condus ca Triumph-ul pe care îl

vânduse când plecase de acasă, se gândi cu părere de rău Erika, însă mersul pe patru roţi o făcea să se simtă ceva mai sigură pe gheaţă şi zăpadă.

Îşi întinse picioarele, obosită, dar fără să fie gata încă de culcare. Se simţea cam singură. Trecuse prea mult timp de când avusese o conversaţie amicală pe teme mai importante, decât dacă să cumpere mănuşi, cu unul sau cu cinci degete, sau care negustor de maşini, din zonă, era mai de încredere. Telefonul îi reţinea privirea şi ea stătea aşezată lângă el, fără să facă nimic. De ce să nu sune acasă, îşi zise ea. Era puţin trecut de ora zece, la Los Angeles.

Mama ei fu emoţionată când o

auzi.

— Îţi e destul de cald? Au spus la meteo că au fost temperaturi sub zero grade şi că a nins din nou la Minnesota.

— Te obişnuieşti, mamă, minţi ea liniştit, vârându-se sub pături. Nu voia să discute despre vreme în niciun fel – despre orice altceva, dar nu despre vreme.

— Nu ţi-ai făcut încă prieteni? o întrebă mama ei. Mă gândeam că trebuia să fii ieşită cu ei, în loc să o suni pe mămica.

— Aici e trecut de miezul nopţii. Până şi prietenii buni trebuie să meargă la culcare. Erika găsise atmosfera de la serviciu încordată, competitivă, şi legarea unor prietenii îi luă mai mult

decât se aşteptase. Dar, de i-ar fi vorbit mamei despre asta, n-ar fi făcut altceva decât să-i dea motive în plus de îngrijorare, îşi zise ea. Ce mai face Kristina? întrebă, ştiind că putea fi o diversiune reuşită. L-a convins pe Nick să se însoare cu ea, aşa cum spera?

— Vai, Erika, omul acela e o târâtură…

Încă un tip ieşea din viaţa Kristinei, medită Erika.

— Păi, ce-a mai fost de data asta? Era deja însurat? E desfrânat?

— Erika! Vocea mamei era puţin dojenitoare. Kristina e distrusă. Credea cu adevărat că îl iubeşte, ca să afle, până la urmă, că el se vedea cu altă femeie.

— Priveşte lucrurile în faţă, mamă, spuse Erika cu blândeţe. Kristina are gusturi proaste la bărbaţi.

— Ce ştii tu despre asta? replică mama sa.

Erika făcu o grimasă. Mama ei o ura atunci când îşi critica sora.

— Cel puţin Kristina încearcă să-şi găsească pe cineva, îi atrase atenţia mama sa. Nu sunt sigură că tu ştii măcar că bărbaţii există.

— Mamă! protestă ea, râzând. Nu sunt atât de prinsă de munca mea, mă întâlnesc cu bărbaţi.

— Da, tovarăşi de calculator, zise mama ei, pufnind. Eu vorbesc de bărbaţi adevăraţi.

— Dacă nu poate Kristina, cu

înfăţişarea ei, să-şi găsească pe cineva, eu de ce aş fi în stare?

— Iar l-ai luat pe un în braţe.

— Sunt realistă. Pe lângă asta, nu observ în jurul meu relaţii de familie fericite.

— Nu e adevărat. Tatăl tău şi cu mine am fost foarte fericiţi până a murit, o contrazise mama sa.

Erika tăcu mult timp. Avea cincisprezece ani când a murit tatăl ei. Destul de mare, pentru a-şi aminti că părinţii ei vorbeau despre divorţ. Credea oare mama ei că uitase? Sau prefera să-şi amintească lucrurile, aşa cum ar fi vrut ea să fie?

— Ai dreptate, mamă, spuse Erika până la urmă. Există şi căsătorii

fericite. Cred că eu nu sunt norocoasă.

— Norocul ţi-l faci singură, dragă.

— Bine. Data viitoare o să apar cu cineva splendid, promise ea.

Erika închise telefonul puţin după aceea, aproape regretând că a sunat. Tăcerea din camera motelului părea şi mai apăsătoare decât înainte, iar ea se simţea şi mai izolată. Se hotărî să meargă la cafeneaua non-stop de peste drum. Putea să ia cafea şi o plăcintă şi să asculte vocile oamenilor. Nu avea importanţă că nu-i cunoştea: vocile ar mai fi domolit înţepăturile ascuţite care o iritaseră şi ar fi ajutat-o să adoarmă.

Îşi încheie până sus canadiana nouă şi îşi puse pe cap o căciulă tricotată. Apoi coborî prin holul lung şi

liniştit, până la ieşire. Ceilalţi locatari, majoritatea în călătorii de afaceri, păreau să doarmă în camerele lor. Aşa ar fi trebuit să facă şi ea, îşi zise Erika obosită. Era singurul mod inteligent în care îşi putea petrece o noapte, aici, în nord.

Rămase pentru o clipă pe trepte, în faţa motelului. Era mult mai frig decât atunci când ieşise mai devreme. Îşi încrucişă braţele strâns ca să se încălzească şi intră în parcare. Nu se mai vedea nici urmă de om, dar ea nu se temea de singurătate. Niciun hoţ n-ar ieşi într-o noapte ca asta, se gândi Erika, în schimb, era nevoie de curaj ca să înfrunţi aerul îngheţat.

Restaurantul nu era departe, doar

traversai strada şi o luai puţin în jos, dar acum drumul i se păru măsurat în kilometri. Îşi afundă capul în gulerul hainei, încercând să se apere de frig. Aerul aspruîi rănea plămânii şi Erika rămase cu respiraţia tăiată, întrebându-se dacă era sănătos fie şi să treci strada, pe o asemenea vreme. Era gata să se întoarcă, când un zgomot slab îi ajunse la ureche. Ce era? se întrebă ea intrigată.

După un moment sau două de concentrare clătină din cap. Era, probabil, doar aerul nopţii care deforma sunetele, se gândi ea „sau erau vocile sărmanelor suflete care pieriseră de frig în timp ce traversau chiar prin locul acesta. Mai făcu alţi

câţiva paşi pe asfalt.

Sunetul reveni şi ea se opri. Acum era sigură că nu fusese doar închipuirea ei. Zgomotul părea să vină de sub o maşină parcată lângă intrare. Ghemuindu-se cu mâinile şi genunchii pe pavajul îngheţat, Erika se uită sub maşină. Luminile din parcare o ajutară să vadă două mici creaturi, înghesuite una într-alta lângă o roată. Scoase o lanternă mică din geantă şi lumină sub maşină.

— Vai, săracii de voi, murmură ea. Erau doi pisoi mititei.

Unul dintre ei se uita la ea şi mieuna jalnic. Celălalt nu se mişca atunci când Erika ajunse la ei.

— Puteaţi să fiţi călcaţi, şopti ea

aproape îngrozită. Dacă nu îngheţaţi mai întâi.

Ţinându-i strâns lipiţi de trup se grăbi să se întoarcă la căldura camerei, iar nevoia de hrană şi companie fu uitată. Pisoiul negru nu mai mieuna, iar cel alb nu scoase niciun sunet. Erika nici măcar nu ştia dacă mai trăia sau nu.

Îşi scoase haina şi o aşeză pe pat, apoi înfăşură în ea cele două mici animale. Nu păreau să se fi oprit din tremurat. Îi aşeză astfel înfofoliţi deasupra caloriferului. Era fierbinte la atingere şi i-ar fi ars, însă haina ei era atât de groasă, încât căldura abia pătrundea prin ea.

— Vai, dragilor, nu ştiu ce să fac,

spuse ea încet.

Au nevoie de căldură omenească, se gândi. Îşi scoase bluza din pantaloni şi ridică cei doi pisoi, aşezând corpurile lor mici lângă pielea ei. Îi înconjură cu braţul stâng, pentru a-i ţine strâns pe abdomen, unde puteau să-i simtă căldura corpului.

— Băieţi, voi aveţi nevoie de un doctor şi eu nu cunosc niciunul pe aici. Se opri brusc: Ce tot spun eu? Cunosc un veterinar.

Per deschise ochii încet când sună telefonul. Freya încă dormea, respiraţia ei caldă îi gâdila uşor pieptul gol. Se ghemuise strâns lângă el, ca de obicei. Era la fel în fiecare noapte. Imediat după ce aţipea, se apropia încet-încet

de el, până când corpul ei se cuibărea lângă al lui. Numai după aceea adormea de-a binelea.

Telefonul sună iar şi Per încercă să-şi scoată braţul drept de sub capul ei. Ea oftă uşor şi se trezi. Ochii săi limpezi, căprui, îl priviră cu dragoste.

— Ce zici, mi-aş putea trage braţul înapoi? întrebă el, neîncercând să-şi ascundă nerăbdarea.

Ea se scuză din priviri, în timp ce-şi muta puţin trupul. El îşi mişcă braţul, scuturându-şi amorţeala din el, dar, înainte de a se ridica, ea îşi lăsă capul pe pieptul lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Freya, trebuie să răspund la telefon. Enervarea îi era evidentă şi ea îl privi

cerând parcă iertare.

— Hai, dragă, dă-te mai încolo, spuse el hotărât şi-o împinse. Ea îşi puse capul pe perna lui şi îl privi cum stătea pe marginea patului şi se întindea după telefon.

— Nielsen, spuse el crispat.

— Doctorul Nielsen? Aici Erika Sarinaan. Femeia pe care ai scos-o din nămeţi, lunea trecută, adăugă ea.

— Nămeţi? Lunea trecută? El se încruntă şi se uită la ceas. Era aproape unu noaptea, văzu el surprins şi încă pe jumătate adormit.

— Doctore?

Ceaţa nedumeririi se mai ridicase puţin.

— Eşti cumva micul iepure de

plajă, pe care l-am găsit eşuat în zăpadă, într-un impermeabil?

— Nu sunt mică şi nici iepure, doctore Nielsen. „Ţurţurii” care trosneau pe fir îndepărtară orice urmă de confuzie.

— Îmi pare rău, domnişoară Sarinaan. Ştii cum sunt veterinarii şi animalele. Ce aş putea face pentru tine? Freya se foia fără astâmpăr în spatele lui, aşa că el se întinse şi o scărpină pe cap. Coada ei lungă lovi plapuma cu un zgomot greu.

— Regret mult că te deranjez la o oră atât de târzie, spuse Erika ezitând. Dar am găsit doi pisoi afară în ger. M-am gândit că o să moară de frig.

Per oftă, când simţi că se trezeşte

de tot.

— Şi? întrebă el prompt. Freya se târî lângă el, mirosindu-i mâna, aşa că Per continuă s-o scarpine.

— Ei bine, ce fac cu ei? întrebă ea. Nu se prea mişcă. Eu sunt nou-venită în oraş şi nu ştiu pe nimeni altcineva, ca să-l chem.

— Ai încercat să-i înfăşori într-un prosop, cu o sticlă de apă fierbinte?

— Doctore, eu îmi port toată averea în două geamantane la Holliday Inn. Nu am o sticlă pentru apă sau o pernă electrică.

Per se încruntă şi încetă să o mai scarpine pe Marea daneză. Ei nu-i plăcea să-i piardă atenţia şi încercă să i se furişeze pe genunchi.

— Freya, nu acum, strigă el şi se ridică în picioare. Nu poţi să ai răbdare?

— Îmi pare rău că am sunat într-un moment nepotrivit, zise Erika, stânjenită.

Per zâmbi la auzul interpretării ei evident greşite.

— Nu fi absurdă, spuse el uşuratic, necorectând ceea ce, în mod sigur, era în capul ei. Freya ştie că pacienţii mei sunt pe primul plan. Acum, spune-mi, ce fel de reacţie ai din partea lor? Au vrut să bea apă sau să mănânce?

N-am încercat, spuse ea. Dar sunt aşa, apatici, mă îndoiesc că s-ar atinge de ceva. Unul dintre ei mieuna jalnic când i-am găsit, dar de atunci n-a mai

scos niciun sunet.

— Poate ar fi mai bine să-i aduci la cabinet, spuse Per. E cam la doi kilometri de locul unde te-ai înfundat, pe dreapta. Pot fi acolo în aproximativ douăzeci de minute. Se îndepărtă cu un pas de pat, în timp ce vorbea, şi se lovi la un picior de un vătrai. Trase o înjurătură şi ţopăi într-un mic cerc, pentru a-şi potoli durerea.

— E în regulă, spuse Erika, fără să-şi dea seama că el abia o mai auzea. Ne întâlnim acolo.

— Bine, aprobă Per. Şi încearcă să rămâi pe şosea, de data asta. Adică pe partea dintre nămeţi.

Ea puse receptorul în furcă destul de tare, dar Per tocmai lovea uşor capul

Freyei, zâmbind.

— Ei bine, bătrânico, eu nu cred că are simţul umorului.

Per aştepta la uşa de sticlă a spitalului său veterinar, când văzu un jeep Cherokee intrând în parcare. Se mişcă atât de încet şi de atent, trebuie să fie Erika, se gândi el, zâmbind.

Deschise uşa şi spuse:

— Ce, fără impermeabil? Aproape să nu te recunosc.

Erika trecu repede pe lângă el, în anticameră. Spuse cu răceală:

— Pot fi grea de cap, dar pot să şi învăţ.

— Sună promiţător, murmură el, şi se întoarse pentru a o urmări cu privirea. Crezi că am putea avea

subiecte comune preferate? Nu putea să nu-şi aducă aminte că era strălucitoare şi vibrantă, cu ochii care înfierbântau sângele.

Ochii ei scânteiară la aceste cuvinte sâcâitoare, dar nu spuse nimic. Intrară într-un cabinet şi ea aşeză pachetul pe care îl purta în braţe pe o masă de oţel inoxidabil.

— Sper că m-ai se uzat faţă de soţia ta, fiindcă te-am făcut să ieşi din casă atât de târziu. Începu să desfacă prosoapele, expunându-i două mingiuţe din blană.

— Soţia mea? zise încruntat Per în timp ce aşeză pisoii pe masă şi începea să-i examineze. Te referi la Freya? Nu sunt căsătorit cu ea.

— Aha! Se lăsă un moment de tăcere stânjenitoare, în timp ce ea îşi scotea haina. Oricum, îmi pare rău că te-am scos afară din casă şi ai lăsat-o singură.

Per zâmbea, aplecat asupra pisoilor. Erika e o doamnă extraordinară, se gândi el, cu plăcere. Purta o bluză liliachie şi pantaloni din catifea reiată, purpuriu-închis, vestimentaţia aceasta subliniindu-i înfăţişarea grozavă. Părul blond îi cădea pe umeri în valuri uşoare, ispititoare, şi adâncimea tainică din ochii ei căprui era un indiciu surprinzător al vulnerabilităţii. Singurul lucru care-i lipsea, se gândi el, era un zâmbet. Gura ei largă cerea neapărat

unul şi el simţi că era de datoria lui să încerce să i-l aşeze acolo.

— Freya scâncea şi plângea puţin când am plecat, spuse el şăgalnic. Dar trebuie să înveţe. Nimeni nu pune lesa pe mine.

— Înţeleg. Vocea Erikăi devenise, evident, mai rece.

Zâmbetul lui înflorea în timp ce lua temperatura fiecărui pisoi. Cel negru protestă tare contra infamiei şi Per continuă:

— Vreau să spun că Freya poate fi foarte amuzantă. La urma urmei, poartă numele zeiţei nordice a iubirii, dar nu e tocmai genul matrimonial. Mama mea ar fi şocată. Per îi zâmbi, însă Erika nu avu nicio reacţie.

Privea cu atenţie animalele, în vreme ce aştepta ca termometrele să înregistreze temperatura. Se încruntă când citi temperatura pisoiului alb.

— Mă tem că această micuţă domnişoară are hipotermie. Temperatura ei ar trebui să fie pe la o sută de grade F, dar e abia la optzeci şi opt.

— O poţi ajuta? întrebă Erika. Ce e cu celălalt?

Îngrijorarea din ochii ei îl impresionă şi voi să se întindă după ea, pentru a-i atinge uşor mâna care era aşezată pe masă atât de aproape de a lui. Dar în loc de asta, el îşi concentră atenţia asupra pisoiului negru.

— Temperatura îi este puţin

coborâtă la nouăzeci şi cinci. Nu e chiar aşa de rău. O să-i punem puţină cremă pe vârfurile urechilor, unde a degerat, şi apoi îl aşezăm sub o lampă fierbinte.

El aplică uşor o ’cremă albă pe vârfurile urechilor pisoiului şi simţi cum mirosul floral, uşor, al parfumului Erikăi îl tulbură. După ce restabili pisoiul alb, făcu un semn cu capul spre cel negru.

— Vrei să mi-l aduci, te rog?

Erika ridică pisoiul, ţinându-l strâns la piept, şi îl urmă pe Per din micul cabinet de consultaţie, într-o sală mare de operaţie. Un nasture de la bluza ei agăţă urechea pisicii şi aceasta începu să tremure.

Dacă el ar fi fost acea pisică, se

gândi Per, şi dacă ar fi fost ţinut atât de aproape de ea, la fel i-ar fi făcut urechile.

Erika râse de necazul pisoiului şi îl scărpină uşor pe vârful capului cu un deget. El se lipi şi mai strâns de ea, apăsându-se pe pieptul ei.

Din nou, îşi spuse Per, nu era deloc rău să ai o uşoară convulsie a urechii. Doar că el putea să o facă mult mai bine decât pisica dacă ar avea ocazia.

Atinse uşor lampa fierbinte, care era prinsă de o cuşcă mică, portabilă, într-un colţ, şi se întoarse către Erika.

— Pune-l aici. Temperatura ar trebui să-i fie normală peste vreo două ore. O privi cum aşează cu delicateţe pisoiul pe prosop. Oare cât îi va creşte

temperatura după două ore de stat cu ea? se întrebă Per, atracţia sa faţă de Erika sporind.

— Cât de rău se simte celălalt pisoi?

— Hipotermia poate fi periculoasă, dar are o mare şansă de a se vindeca, dacă îi încălzim corpul cât mai curând.

Aşează pisoiul alb în braţele ei calde şi luă un mic bazin de aluminiu dintr-o vitrină. Umplându-l cu apă caldă, cufundă cu atenţie pisoiul în el, conştient tot timpul de apropierea Erikăi. Liniştea din clădire şi întunericul de afară îl făceau încă mai conştient că erau acolo împreună, singuri.

— Vrei să-mi dai câteva prosoape

din dulapul de lângă uşă? întrebă el, vocea răsunându-i puternic în încăpere.

Ea făcu ce îi ceruse.

— Cât o să dureze până îi va creşte temperatura?

— Două ore, cel puţin, spuse el. Întorcându-se să o privească, zâmbi când îi văzu expresia îngrijorată. Nu-ţi face griji. Nu mă aştept să stai atâta timp aici.

— Nu era asta, protestă ea. Nu e nicio grabă pentru mine, dar Freya nu o să fie îngrijorată?

El se întoarse repede spre pisoi. Nu era oare momentul să-i dezvăluie că presupusa sa iubită era câinele lui? se gândi Per. Voia să o facă pe Erika să zâmbească la gluma lui, dar începea să

aibă îndoieli că aceasta ar fi fost calea cea mai bună. Poate, dacă mai picura câteva aluzii, ea ar fi descoperit adevărul singură, hotărî el.

— A, Freya nu o să se supere, spuse el vesel. Verifică încă o dată temperatura apei. În definitiv, eu sunt domnul şi stăpânul ei.

Erika îl privi înfuriată şi aruncă prosoapele pe masă, lângă el.

— Atitudinea asta nu e puţin depăşită? întrebă ea. Nu ştiu de ce stă împreună cu tine.

Per zâmbi spre micuţi, sperând să nu dea greş cu schema lui.

— Dar ea mă adoră, mănâncă din palmele mele şi se dă peste cap ca să-mi facă pe plac. O simţi pe Erika

pufnind şi încercă altă rută. E greu, totuşi, să dormi cu ea, adăugă el.

— Nu cred că asta mă priveşte în vreun fel, doctore Nielsen.

— Per, spune-mi Per, zise el amabil. Îi tot zic să stea la locul ei, dar ea se lăţeşte în tot patul.

— E chiar atât de mare? Erika nu ştia de ce mai continua discuţia.

— Oho, e puţin peste medie, cred. Făcu o pauză de o clipă şi privi spre ea. Dar mie mi-au plăcut întotdeauna femelele mari. Prefer, îndeosebi, scandinavele. Sarinaan e nume finlandez, nu-i aşa?

Erika trecu peste întrebare.

— Freya e scandinavă, deci?

— De fapt, obârşia ei este

germană, dar cei mai mulţi oameni o numesc Marea daneză.

Ea mai turnă puţină apă caldă în vas. Cum putea să îi scape aluzia? se gândi el. Dar îi scăpase. Ochii ei întunecaţi erau umbriţi de iritare şi gura îi era tăcută şi severă. Vulnerabilitatea pe care el crezuse că i-a observat-o se risipise, iar Per se întrebă dacă nu cumva greşise. E o doamnă atrăgătoare, dar rezistentă. Nu exista în felul ei de a se purta, nicio nesiguranţă sau slăbiciune în atitudinea ei. Poate că lucrase prea mult timp cu animalele şi îi intrase în cap că oricine îl întâlnea avea o durere pe care el ar fi putut-o vindeca.

— Nu trebuie să stai, îi zise cu o

voce neutră, privind spre pisoi.

— Ştiu, răspunse ea.

Ceva în vocea ei îl făcu să ridice privirea spre ea şi, doar pentru o clipă, văzu iarăşi o slăbiciune, o singurătate care îi atingea inima. Exista ceva în ochii ei, când privea fix în gol, precum şi în uşoara aplecare a umerilor, care îi spunea că duritatea dinainte era doar o mască acoperind o persoană fragilă. Era bucuros că nu dădea vreun semn că ar vrea să plece.

— Am un scaun mai bun în birou, spuse el, arătând spre o uşă în stânga ei. E ceva mai confortabil.

— Şi acesta e bun, răspunse ea, dar se duse să aducă scaunul din birou.

El îi lăsă un moment să se aşeze

comod, după care o întrebă:

— Spune-mi, lunea trecută a fost prima oară când ai condus pe zăpadă?

— Bineînţeles că nu, zise ea ferm.

El îi surâse şi câştigă, în schimb, un zâmbet ezitant, care părea că luminează încăperea. Hotărât lucru, meritase să aştepte, se gândi el fericit.

— Am mai condus duminică noaptea, de la aeroport până la motel, recunoscu ea.

Râseră amândoi, mărturisirea ei înveselindu-i deopotrivă. După aceea, Per îşi îndreptă privirea asupra pisoilor.

— Deci, ai sosit în oraş duminica trecută şi acum stai într-un motel. Asta înseamnă că o să pleci curând înapoi?

Oare o să spună da? se întrebă el.

Dacă pleacă curând, îşi zise, n-o să aflu ce se ascunde în frumoşii ei ochi.

— Nu, zise ea, după un moment. Mai rămân aici puţin. Dacă aş pleca imediat, n-aş avea niciun chef să mă întorc în camera aia de motel. Se rezemă de scaun şi închise ochii.

Nebăgând de seamă că îşi ţinuse respiraţia, el lăsă s-i scape un oftat de uşurare.

— A, credeam că numai personalitatea mea fermecătoare te reţine aici, dar e doar febra izolării.

Erika deschise ochii şi îl privi.

— Febra izolării?

— Sigur. Se întâmplă multor oameni, iarna. Vine din cauza izolării în casă. Îmi închipui că te loveşte mai

repede când te înfunzi într-o cameră de motel.

Erika dădu din cap aprobator.

— Sper că primăvara va veni repede, ca să pot Ieşi în siguranţă, când şi când.

— Ei, este şi acum sigur. În plus peisajul e deosebit, protestă el. Dacă doreşti prea curând primăvara, vei pierde frumuseţea unei ierni din Minnesota.

Ochii ei exprimau neîncredere, aşa că el continuă repede, simţind că era şi în interesul lui să o convingă.

— Până şi cea mai aspră vreme are ceva maiestuos… Pot paria că sudul Californiei nu ţi-a oferit vreodată priveliştea soarelui răsărind peste un

câmp acoperit cu zăpadă proaspătă. Sau priveliştea unei păduri de pini înveşmântaţi în gheaţă, sclipind în lumina lunii.

Ea îşi clătină capul a neîncredere, dar exista

pe faţa ei o licărire de interes.

— Şi oamenii sunt altfel pe aici. Acest climat te face rezistent şi încrezător în tine însuţi şi în acelaşi timp, mai apropiat de semenii tăi. Oare cât ar fi trebuit să aştepţi un ajutor, lunea trecută, dacă te-ai fi blocat pe ruta principală, în California?

— Patrula rutieră din California e destul de eficientă, zise ea.

— Aici nu este permis să întorci spatele cuiva care are nevoie de ajutor.

Nu ştii niciodată când poţi avea nevoie. Dacă cu n-aş fi trecut, ar fi fost altcineva. E o poveste veche despre un om care gonea pe o porţiune pustie de şosea pentru a se sinucide, însă atâţia oameni s-au apropiat să vadă dacă nu are nevoie de ajutor, încât, până la urmă, a lăsat-o baltă şi s-a întors acasă.

— Şi s-a sinucis acolo?

Per o privi surprins de întrebare şi negă:

— Nu, a hotărât că, dacă atâţia străini îşi făceau griji pentru el, trebuie să-şi poarte şi el de grijă.

Erika ridică din umeri. El nu şi-a dat seama dacă fusese ori nu mişcată de povestea pe care i-o spusese.

— Aşadar, ce faci în timpul liber?

întrebă ea. Lucrezi pentru Camera de Comerţ?

El râse.

Portocale în zăpadă

— Cred că o spun cam pe şleau, dar nu sunt un nomad. Am călătorit mult în vacanţe, dar întotdeauna există o casă.

Ea tăcu multă vreme, iar el se temu că a jignit-o fără să vrea, pomenind cuvântul „nomad”.

— Sunt sigur că simţi la fel pentru casa ta. Unde este? în Los Angeles?

Zâmbetul ei părea aproape timid, în timp ce-şi mângâia picioarele.

— A, cine ştie? Los Angeles, San Diego, Santa Monica. Oriunde e cald, zise ea. Se întinse să privească spre

pisoiul negru care dormea sub lampa fierbinte.

Căldura nu trebuie neapărat să vină de la soare, se gândi el, în timp ce o privea. Braţele unui bărbat puteau să o încălzească. Tocmai braţele unui bărbat ar fi putut să-i ofere căldură şi fericire, Indiferent de temperatura de afară.

— Cred că vei putea considera Minneapolis ca fiind acasă, îi zise el brusc. Spiritul tău finlandez va răspunde acelei părţi din Walhalla pe care Odin a aşezat-o aici.

Un zâmbet pe jumătate schiţat miji pe buzele ei.

— Cine e Odin?

— Per băgă iar pisoiul în apă,

înainte de a-i răspunde:

— Odin este marele zeu nordic. Veghează asupra tuturor spiritelor noastre.

— Trebuie să fie tare ocupat, observă ea, rezemându-se din nou.

— Nu atât de ocupat, încât să nu ofere adăpost celor pierduţi, spuse el amabil.

Pentru Erika, cuvintele lui păreau să nu aibă înţeles; ea se ridică în picioare şi spuse:

— Că veni vorba, mă gândesc că ar trebui să merg acasă. Sau măcar la motelul meu, ca să dorm puţin.

Per nu era surprins de hotărârea ei. Ochii aceia deveniseră atât de duri, pentru că, poate, avea reţineri faţă de

străini, se gândi el. Totuşi, nu era îngrijorat. Pisoii ei erau la el, aşa că o va vedea din nou, fără îndoială.

— Da, e târziu. Poţi suna mâine dimineaţă aici, ca să afli ce mai fac pisoii.

— O să te sun, încuviinţă ea, înch eindu-şi fermoarul de la haină, înainte de a ieşi afară, în noapte.

Confuzia domina sentimentele Erikăi în timp ce se întorcea la motel. Necazul era că nu ştia pe cine era mai supărată, pe ea sau pe Per. Fusese atât de atrăgător, încât ea nu putuse deloc să gândească, în timp ce el se ocupa de pisoi. Cămaşa maron, din velur, i se lipea de corp, aşa că putu să-i vadă forţa musculară a braţelor, însă mâinile

îi fuseseră atât de uşoare când tratase pisoii. Era ca şi cum ar fi privit un urs-tată alintându-şi puii nou-născuţi, se gândi ea. Acum Erika se simţea ca şi cum ar fi fost cuprinsă de o febră puternică şi extenuantă, care îi dădea o senzaţie de slăbiciune şi sfârşeală.

Dar era ridicol, îşi zise ea, când se întoarse în parcarea motelului. O să rămână singură, toate acele nopţi în camera ei de motel. Nu putea să aibă sentimente atât de puternice faţă de un om care o trata pe Freya lui, exact aşa cum bărbaţii o trataseră întotdeauna pe sora ei. Cu siguranţă, n-ar fi vrut să intre în rând cu ele. Pentru nimic în lune, nu.

Îşi parcă maşina şi străbătu repede

parcarea pustie, bântuită de vânt, de-abia simţind frigul. Mama ei avea dreptate. Trebuia să iasă şi să-şi facă prieteni noi. Fusese prea mult timp singură, ceea ce părea să-i fi afectat judecata.

Aşezată în pat, Erika adormi cu greu. Când reuşi, visele îi fură pline de imagini ale ei, strânsă în îmbrăţişarea copleşitoare a unui urs brun…

Capitolul trei

Erika deschise ochii brusc şi aruncă o privire spre ceas, încercând să nu ia în seamă sunetul telefonului aflat chiar lângă ea. Îşi băgă capul în pernă.

— Nu vreau să ştiu că sunt minus treizeci de grade în dimineaţa asta,

mormăi ea. În timpul săptămânii a trebuit să accepte obiceiul, motelului de a da informaţii cu privire la starea vremii, odată cu telefonul de trezire, dar astăzi era sâmbătă; nu dorea să afle ştirile proaste în ziua ei liberă. Zbârnâitul telefonului pătrunse prin pernă. Gemu. Spera să înceteze pentru a putea să adoarmă din nou. Imaginând diferite scene de răzbunare împotriva idiotului care suna din greşeală în camera ei, se bucură într-atât, încât ridică receptorul.

— … zece, bolborosi printre dinţi.

— Erika?

— Da, eu sunt.

— Per, la telefon. Per Nielsen, veterinarul.

— Oh, da, spuse ea, recunoscându-l imediat. A fost insuportabil de prezent în gândurile ei în timpul ultimelor zile. Îmi pare rău, mintea mi-e cam înceţoşată la o oră atât de matinală.

— Este aproape nouă. Ei, unu dimineaţa este devreme.

Erika nu luă în seamă aluzia la telefonul pe care i-l dăduse.

— Ei bine, astăzi, nouă este devreme.

Se aşeză înapoi pe pat, trăgând telefonul lângă ea.

— Deci s-a şi terminat iarna?

Chicoti înainte să-i răspundă şi râsul lui o făcu să se simtă neaşteptat de fericită.

— Îmi pare rău că te-am trezit.

Înainte ca ea să-i spună că totul e în regulă, el continuă: Te-am sunat în legătură cu pisoii.

— Pisoii? începu să revină la realitate.

— Da, sunt bine acum şi mă întrebam când o să-i iei.

— Pisoii? Ştia că părea o proastă, repetând cuvântul lui, aşa că se ridică sperând că aerul rece din cameră o va trezi. Dar pisoii nu sunt ai mei!

— Nu?

— Adică, eu i-am adus, dar asta a fost numai pentru că aveau nevoie de ajutor. N-am de gând să-i păstrez.

— Aha!

Tăcerea lui o făcu să se simtă vinovată.

— Dar vreau să-ţi plătesc pentru tratamentul lor.

— Bine, bine, spuse el repede. Nu m-am gândit niciun moment la plată.

— Vezi, eu încă mai stau la motel…

— Cred că trebuie să-ţi cauţi o casă a ta.

— Asta o să şi fac, începând de azi după-amiază, dar nu înseamnă că o să şi găsesc, mai ales una în care să fie permise animalele. Nici nu ştiu deocamdată de unde să încep căutarea.

— Evident, ai nevoie de un ghid, doamna mea. Programul meu de la cabinet se încheie pe la douăsprezece-unu. Vrei să te ajut să-ţi găseşti o locuinţă?

Dăduse ea de înţeles că ar umbla

după ajutorul lui? se întrebă Erika.

— Îţi mulţumesc pentru propunere, dar nu e nevoie. De altfel, sunt sigură că ai lucruri mai bune de făcut după-amiază.

— Practic, nu prea am.

— Poate Freya are, spuse ea caustic.

Tăcerea lui surprinsă îi dădu de înţeles că îşi atinsese ţinta. Chiar se aştepta ca ea să treacă peste existenţa prietenei lui? Poate credea că ar fi putut trata orice femeie, aşa cum o trata pe Freya.

O idee începu să-i încolţească în minte. Rezistă nerăbdării de a-l vedea şi îşi zise că Freya avea nevoie de ajutorul ei. Poate că, oferindu-i o lecţie

rapidă despre afirmarea propriilor drepturi, ar fi făcut-o să înţeleagă faptul că merita ceva mai buni

— Ştii ceva? Ce mi-ar plăcea într-adevăr ar fi ajutorul unei femei pentru a-mi alege o casă, spuse ea liniştită. Crezi că Freya ar avea timp să vină cu mine?

— Vrei ca Freya să te ajute să găseşti un apartament?

— De ce pari atât de uluit? întrebă Erika plictisită. N-ai încredere că ar avea bun-gust sau inteligenţă? Desigur, ea te-a preferat altora, aşa că ar trebui să-i acorzi minimum de încredere. Se simţi surprinsă de brusca ei explozie emoţională.

Per îşi drese glasul nervos.

— Uite, Erika, poate ar trebui să-ţi spun ceva despre Freya.

— Ceva drăguţ, nu mă îndoiesc.

Urmă încă un moment de tăcere jenantă.

— Nu ţi-ar putea fi de prea mare folos ca să-ţi găseşti o casă.

— Zău?

— Şi nici nu conduce maşina, adăugă el repede.

— Conduc eu.

— Ştiu, dar… Se opri un moment şi, când începu din nou să vorbească, părea că râde. Uite, dacă o aduc pe Freya să petreacă după-amiaza

— Cu tine, eşti de acord să iei pisoii?

Ăsta era şantaj, dar voia să o

întâlnească pe Freya. Ea şi prietenul ei veterinar fuseseră mult prea prezenţi în mintea ei, în ultimul timp, şi ăsta era singurul mod de a-i scoate din gândurile ei.

— Ei bine, să zicem că o să mă gândesc la asta. Ţine minte, s-ar putea să nu găsesc un loc unde să fiu primită cu animale.

Cu Freya vei fi.

El râdea din nou şi ea găsea asta enervant.

— La ce oră să te aştept?

— Ce zici de ora unu? Am putea merge să luăm masa şi-apoi te voi conduce la mine acasă, ca să o luăm pe Freya.

— Dumnezeule, exclamă Erika, ce

faci cu ea, o ţii încuiată în casă şi o scoţi afară în lesă?

— Sunt unii care fac treaba asta, replică el. Dar mie nu-mi plac astfel de lucruri.

— Măi să fie! spuse Erika sarcastic. Eşti chiar milos. Avea o voce hotărâtă când îi zise: Ea vine cu noi la masă.

Erika avu impresia că aude un oftat, în timp ce Per se codea să vorbească. După un moment, el

— Bine, era să uit, vrei să o eliberezi de cătuşele mele.

— Corect.

— Ştii… începu el, dar ea îl întrerupse, refuzând ’să asculte alte obiecţii.

— Ne vedem la unu.

— Bine, spuse el.

După ce închise telefonul, Erika rămase pentru o clipă cu privirea fixată asupra lui. Sentimente de zise:

Îndoială îşi făceau loc în mintea ei. În ce se vârâse? se întrebă ea. Trebuia să găsească nişte prieteni, poate chiar un bărbat potrivit, neimplicat într-un cuplu care voia o a treia persoană în jurul lui, la fel de mult cât dorea ea douăsprezece luni de iarnă!

Îşi aruncă păturile de pe ea şi coborî din pat. Poate că era mai bine. Per i-ar fi stăpânit gândurile încă multe zile de acum încolo. Poate că a-şi petrece o după-amiază cu Freya şi cu el era tocmai lucrul de care avea nevoie

pentru a-l şterge din „banca” memoriei personale.

Mai erau cinci minute până la ora unu, când Erika văzu furgoneta albastră a lui Per intrând în parcare. Lăsă repede perdeaua să cadă la loc. Înşfăcă haina de pe pat, conştientă că pândise sosirea lui toată dimineaţa. Îşi spuse că, în fond, ceea ce o interesa era să ajute o altă femeie să-şi cucerească libertatea spirituală, dar ştia că nu acesta era adevărul. Poate era doar nerăbdarea de a-şi găsi propriul ei loc, în viaţa intimă, se gândi.

Îl întâlni pe Per pe coridor şi se opri puţin. Era singur. La dracu’, înjură ea în gând. Ce tot încerca el să facă? Credea că era atât de doborâtă de

prezenţa lui încât să fi uitat de Freya?

— Unde este Freya? întrebă ea bănuitoare.

— În maşină.

El îi deschise uşa şi frigul sălbatic se năpusti înăuntru.

— Pisoii au stat la mine azi şi noaptea trecută, iar Freya nu suportă să fie despărţită de ei.

— De ce nu o laşi să-i păstreze, în cazul ăsta? Cu capul plecat, cu mâinile înmănuşate, vârâte adânc în buzunare, ea se grăbi spre locul unde parcase el.

— Nu m-aş supăra, în mod sigur.

— Dar eu da, fiindcă am cam terminat cu îngrijirea lor, iar Freya nu e tocmai responsabilă.

— Nu-i acorzi prea mult credit,

zise Erika rece.

El tăcu o clipă şi privi expresia Erikăi, apoi se grăbi şi se opri lângă furgonetă.

— Cum stai cu simţul umorului? întrebă el brusc, cu mâna pe mânerul portierei.

Vântul sufla cu furie, înşfăcând şi lovind totul în calea lui.

— Rău, replică ea. Şi e şi mai rău atâta timp cât trebuie să stau afară în ger.

— Mă temeam de asta. El oftă şi deschise portiera. Primul lucru pe care Erika îl văzu fu un animal enorm: un câine uriaş, de culoare cafenie, cu o gură largă şi flămândă. Stătea ridicat, gata să sară afară la ea, aşa că făcu un

pas înapoi.

— Jos, fetiţa, îi ordonă Per, şi fiara îl ascultă ghemuindu-se pe podeaua furgonetei. Gura îi rămăsese, totuşi, deschisă şi Erika nu se putea lămuri dacă era prietenoasă sau nu.

— E foarte blândă, o asigură Per.

— Nicio fiinţă cu dinţii atât de mari nu poate fi blândă.

Per bătu uşor câinele pe cap.

— N-o asculta, Freya, zise el liniştitor. Doamna a fost cam încordată în ultimul timp şi nu ştie întotdeauna să se stăpânească.

Erika se uită urât la Per.

— Asta-i Freya? Furia începea să se ridice la suprafaţă şi dădea vocii ei un ton de rău-augur.

— Dar ţi-am spus că e o Mare daneză, protestă Per. Erika îşi dădu seama că îl umfla râsul.

Îşi închise ochii, simţind iritare şi stânjeneală, odată cu o profundă senzaţie de uşurare.

— Nu te-ai înfuriat, nu? întrebă el şovăitor.

Ea îşi deschise ochii nevoind să admită că prefera o Freya cu patru picioare, femeii bine proporţionate pe care şi-o imaginase! Să-l lase încă puţin să creadă că era furioasă, se hotărî Erika. În definitiv avea tot dreptul să fie.

— Şi de ce n-aş fi furioasă? M-ai prostit!

— A fost doar o glumă, zise el,

încercând să o împace. Nu ai fost tocmai prietenoasă în prima zi, aşa că, atunci când ţi-a venit ideea cea rea la telefon, nu m-am putut abţine.

— Nici nu m-ai ajutat ca să înţeleg, spuse ea acuzator.

— Ba ţi-am aruncat un milion de aluzii, replică el. Nu ţi-am zis că sunt stăpânul ei?

— Special m-ai lăsat să înţeleg greşit.

— M-am gândit că e amuzant.

Cu cât Erika se gândea mai mult la toată povestea, cu atât îi venea să râdă, dar se abţinea, în schimb, se aplecă şi luă un pumn de zăpadă.

— E foarte protectoare, o preveni Per, arătând spre Freya, care, brusc,

încetă să mai dea din coadă.

Erika, ezitantă, lăsă bulgărele de zăpadă să cadă jos. Trebuia să găsească un alt mod de a-l face să plătească, se gândi ea.

— Cel puţin, vino să iei prânzul cu mine. Nu putem ţine portiera deschisă, pisoii. or să îngheţe iar.

Ea fu de acord şi se urcă în furgonetă, strecurându-se prudent pe lângă Freya, pe scaunul din faţă. Câinele stătea alături, cu capul pe genunchii ei. O fi cântărind o tonă, se gândi ea, în timp ce-l mângâia cu precauţie, atentă să-şi ţină mâna cât mai departe de botul lui.

Per urcă la volan zâmbind răutăcios la vederea câinelui.

— Ar putea spune că eşti cu adevărat preocupată de ea.

Neştiind cât ar fi putut simţi câinele, Erika arboră un zâmbet viclean.

— O să plăteşti pentru asta, şopti ea, ochii ei promiţând că-şi va lua revanşa.

Per se mulţumi să surâdă, în timp ce pornea motorul şi întorcea maşina.

— Mâncăm şi-apoi o să căutăm un apartament. Dacă eşti încă furioasă pentru noaptea trecută, putem sări peste cină.

Ea încetă să o mai mângâie pe Freya, pentru a-l fixa cu privirea. A lua masa cu cineva era mult mai bine decât să mănânce singură, se gândi ea, dar el

arăta prea sigur de sine.

— Cine a spus că noi doi o să cinăm împreună?

— După ce o să vezi restaurantul, o să te gândeşti, probabil, că îţi sunt dator o masă, preciză el. Din cauza instinctelor tale justiţiare nu există multe restaurante în care am fi bineveniţi. Întoarse într-o parcare şi opri.

— Burger King?

— Trebuie să aibă un ghişeu la stradă, aşa că putem mânca în furgonetă. Tăcu un moment, apoi adăugă: Aminteşte-ţi, a fost ideea ta să o aduc şi pe Freya. Desigur că nu vrei să o laşi singură în maşină cu pisoii.

Ochii ei căprui priveau însufleţiţi.

— Nu, sigur că nu, îl asigură ea. Doar că n-am mai fost la Burger King, la o întâlnire, de când aveam şaisprezece ani.

El râse.

— Vezi! Vino cu mine, copilo, şi o să-ţi regăseşti tinereţea.

După ce plăti mâncarea, Per parcă într-un loc liber. Freya stătea între ei, sorbind din ochi fiecare bucată care trecea de, la Per la Erika, în timp ce pisoii se încurcau în picioarele ei.

— Pisoii arată mai zburdalnici decât astănoapte, spuse ea.

— Asta fiindcă sunt un veterinar atât de grozav. După un moment de tăcere, adăugă: Printre altele.

Erika îi privi repede, apoi se

concentră asupra mâncării. În mod normal, vorbea cu uşurinţă despre lucruri lipsite de importanţă, dar azi cuvintele nu îi veneau, pe limbă. Despre ce ar fi putut să vorbească cu un veterinar? Ştia puţin despre animale şi habar nu avea ce altceva aveau în comun.

Kristina ar fi ştiuf ce să-i spună, îşi aminti ea, numai că acesta era un talent cu care sora să se născuse. Începuse cu tatăl lor şi continuase să farmece orice bărbat care îi ieşea în cale. Era un talent pe care Erika dorise întotdeauna să îl aibă şi ea.

Nu ştia cum să-şi stăpânească tensiunea stranie care o apăsa tot mai mult, pe măsură ce tăcerea se

prelungea. Era în mod tulburător conştientă de fiecare mişcare a lui Per, de apropierea picioarelor lui, de ochii săi care o priveau. Se uita insistent pe geam, în timp ce mânca, pentru a nu risca să-i întâlnească privirea.

— Ei, te cheamă, nu-i aşa?

Era cât pe-aci să scape hamburger-ul de-abia început.

— Cine mă cheamă?

Încercă să-şi ascundă starea de agitaţie în spatele unui văl de neînţelegere.

— Odin, Thor… El făcu o scurtă pauză, o privi, apoi continuă: Freya.

— A, da, zeiţa dragostei, nu fiara care se uită la hamburger-ul meu. Încercase să glumească, însă

îngrijorarea ei creştea. Mai muşcă o dată din hamburger.

— Ei sunt cu toţii aici, Erika.

Îl privi cu coada ochiului în timp ce continua să mănânce. Oare acesta era stilul lui obişnuit în relaţiile cu femeile? se întrebă ea.

— Zeii ştiu că aparţii acestui loc.

— Eu sunt o californiancă, îi aduse ea aminte.

— Nu-ţi poţi tăgădui moştenirea, Erika Sarinaan! Nu mai mult decât îţi poţi nega corpul robust şi părul acesta blond, atât de minunat.

— Ochii mei sunt căprui, nu albaştri, preciză ea. Simţea ochii lui albaştri aţintind-o, însă nu-şi ridică privirea, concentrându-se asupra

mâncării din mâinile ei.

— Finlandezii au puţin sânge asiatic, zise Per. Vocea îi era mângâietoare, joasă, blândă. Aceasta e explicaţia pentru nişte obraji atât de frumoşi şi cu pomeţii înalţi. Îşi plimbă uşor un deget pe obrajii ei, în-partea de sub ochiul stâng.

Erika îşi drese glasul, înfiorată de dâra de căldură pe care i-o lăsase degetul lui pe piele.

— Sunt sătulă, zise ea indispusă, în timp ce îndesa ultimul hamburger într-o sacoşă. Punem asta la un altar pentru zeii tăi sau la gunoi?

Ochii lui străluceau de umor şi afecţiune.

— Zeii noştri nordici îşi poartă

singuri de grijă. O să-l arunc la gunoi.

Ea trecu peste accentul pus de el pe „noştri11 şi scoase o foaie împăturită de ziar. Era timpul să se apuce de treabă, altminteri nu şi-ar mai găsi niciodată o locuinţă.

— Am studiat anunţurile pentru apartamente, din ziar, spuse ea. Şi mă gândesc că unele dintre construcţiile acelea noi de la periferia oraşului s-ar potrivi cu ceea ce caut eu.

— Acolo stau colegii tăi celibatari?

— Nu prea ştiu unde stau, admise cu o anume sfială Erika. Situaţia de la serviciu e puţin cam încordată deocamdată şi nu prea am avut ocazia să descopăr unde stau.

— Aha!

— Ei bine, doi bărbaţi din departamentul meu sperau să obţină slujba pe care o am eu acum. Fiecare îşi avea propriul grup de suporteri şi niciunul nu a fost prea mulţumit când compania s-a orientat în afară şi m-a angajat pe mine. O să fie nevoie de ceva timp pentru a-i convinge că sunt bună în munca mea.

— Îmi imaginez că o vei face, spuse Per amabil.

— Sper, până una alta sunt însă destul de izolată. Erika era puţin surprinsă de uşurinţa cu care îşi împărtăşea gândurile.

— Oricum, nu numai că nu duc grija pistelor de dischetă, dar nici măcar nu am calculator, zise Per

zâmbind. Evident, sunt ideal pentru a te ajuta să treci peste perioada asta dificilă.

Ea vru să-i spună că nu era nevoie, că o să-şi găsească prieteni cât de curând, că nu era o păsărică pierdută pe care trebuia să o ia sub aripa lui. Se simţea însă bine în apropierea lui şi, fie că voia sau nu să recunoască, el o făcea să se simtă mai femeie, decât se simţise în ultimul timp.

— Ai mai dori să mănânci ceva? întrebă Per. Sau începem cercetarea?

— Nu, îl asigură Erika. Dau pe dinafară. După ospăţul oferit de zei, nu mai pot mânca nici măcar o firimitură.

— Cina va fi mai bună, promise el. Ori îi lăsăm pe Freya şi pe pisoi la mine

acasă şi mâncăm în oraş, ori mâncăm la mine.

Primul ei impuls a fost să-i spună că avea deja alte planuri, dar nu a putut scoate nicio vorbă. Ideea de a se destinde la masă, în compania lui, era mai plăcută decât crezuse până atunci. Pe lângă asta, tot ce îi oferea el era o cină şi o companie de o seară. Era un lucru pe care putea să-l accepte, fără îndoială.

— Sună grozav, chiar dacă abia ne-am luat pachetele astea cu mâncare.

El părea ofensat.

— Trebuie să-ţi spun că sunt un bucătar foarte bun. Unul de prim rang.

Erika zâmbi.

— Şi chiar mai mult.

Când ieşeau din parcare, Per se întoarse spre ea şi o întrebă:

— Cum o să-ţi botezi pisoii?

— Ţi-am spus că nu sunt ai mei. Eu doar i-am salvat.

— Chinezii cred că dacă salvezi nişte vieţi, eşti răspunzător pentru ele până la moarte.

— O să le găsesc o casă bună, răspunse ea împăciuitor.

Per părea serios.

— Luptă împotriva politicii tale californiene de neimplicare şi păstrează-i, zise el. Acum eşti în Minnesota şi noi punem mare preţ pe grija pentru cei lipsiţi de cămin.

— Dar cine i-a azvârlit afară, mă rog? întrebă ea. Vreun californian, fără

îndoială.

El râse mânzeşte.

— Gata, m-ai încuiat aici, dar gândeşte-te, totuşi, să-i păstrezi. Lasă-i să fie familia ta şi să-ţi ţină companie, seara.

Pisoiul alb se răsturnă pe spate şi Erika îl scărpină uşor pe burtă. El începu să toarcă mulţumit. Sunt drăguţi, recunoscu, nu putea nega asta, însă ea nu era deloc în căutare de animale. Şi nici de familie. Dar, bineînţeles, dacă cei din Minnesota erau atât de săritori, putea găsi pe cineva care să-i primească în casă. Privi pe geam, împrejurimile făcându-i o bună impresie.

— Unde mergem? întrebă ea. Se

îndreptau spre centrul oraşului şi nu spre periferie.

— Acolo unde sunt apartamente bune, răspunse Per.

— Vreau să văd noile construcţii.

— Ba nu vrei.

Se arătă surprinsă de vehemenţa lui. Ce avea de gând? se întrebă e a…

— Dacă acolo stau colegii tăi, zise Per, acele apartamente sunt foarte potrivite pentru a da o fugă la serviciu, când ai nevoie de careva, chestii de genul ăsta, dar, dacă tot nu ştii unde stau ei, ai putea să-ţi alegi o locuinţă ca lumea.

— Şi unde ar putea fi ea? Vocea îi era mai caldă, dar încă plină de îndoială.

— Oriunde pe aici, spuse el arcuindu-şi mâna. Dacă n-aş avea casa mea, aici mi-aş dori să stau.

Ea se uita afară, admiţând, vrând-nevrând, că vechile case victoriene aveau un farmec aparte. Chiar şi blocurile îndesate, înghesuite printre acele case erau atrăgătoare.

— Aici nu suntem departe de universitate şi găseşti tot ce vrei: mici restaurante, magazine bune, spălătorii automate, teatre. E mult mai bine, să locuieşti într-o casă din zona asta, decât în una de la marginea oraşului.

— Slujba îmi va mânca o groază de timp, aşa că n-o să pot hoinări sau merge la restaurant, la teatru, spuse Erika şovăitor. Am nevoie doar de un

loc plăcut, unde să dorm şi de un modest magazin de delicatese, care să fie deschis toată noaptea.

— Aici ai face o afacere mult mai bună, continuă Per entuziast. Camerele sunt mari. O mulţime de apartamente au şeminee. Unele au balcoane şi nişe cu ferestre arcuite.

— Tu nu prea auzi, aşa e? întrebă Erika alarmată, dar ochii îi radiau când privea străzile impozante.

Per îi întâlni privirea şi zâmbi.

— Situaţia ta este cea dintâi responsabilitate a mea. Aşa că stai liniştită. Cercetează doar cartierul, adăugă el.

Erika îşi concentră atenţia asupra clădirilor printre care treceau şi ele îi

treziră un real interes. Arătau cu totul altfel decât imobilele cu pereţi de sticlă de acasă. Se gândi că o cameră, oricât de modestă, din aceste case mari şi vechi, ar fi fost plăcut de decorat. Începu să se simtă captivată de acest gând.

— În plus, îi dădea înainte Per, nici nu sunt obiecţii în legătură cu animalele, mai ales cu pisicile, în casele acestea vechi.

Mâna ei începu automat să mângâie pisoii adormiţi în poală. Nu îşi va pierde timpul, contrazicându-se cu el asupra pisoilor. Dar se hotărâse. Iar ceea ce hotărâse nu avea nimic de-a face cu locuitul în California, ci cu faptul că ea fusese obişnuită să-şi

menţină temporar toate relaţiile din viaţa ei. Îi plăceau schimbarea continuă şi noutatea pe care viaţa le oferă în permanenţă. Nu găsise niciodată nimic şi pe nimeni de care ar fi vrut să se agaţe. Or, toată povestea asta începea să o captiveze.

Per intră într-o parcare şi, după ce opri, spuse:

— Sunt trei apartamente de închiriat, la câţiva paşi de aici.

— Ce facem cu animalele?

— Nicio grijă, o asigură el. Nu e mult de mers. Pisoii vor rămâne la căldură înveliţi cu pătura, în cutia lor, iar Freya va sta de pază.

Ea duse pisoii în spatele maşinii şi îi înveli, strângând bine colţurile păturii

în jurul lor.

— Nu-mi place să-i las singuri, zise ea.

— Vezi, ştiam eu că ticăloşii ăştia mici o să-ţi placă, spuse el râzând. Dacă nu te înduri să-i laşi o jumătate de oră în furgonetă, cum o să fii în stare să-i părăseşti pentru totdeauna?

Erika îşi strânse tare maxilarele şi refuză să răspundă. Devenea puţin cam enervant tot vorbind de pisoii ăştia, se gândi ea.

El încuie furgonetă, apoi o luă de un braţ şi o conduse pe stradă.

— Cred că o să-ţi placă această primă casă. Cineva, aflat în bune relaţii cu mine, a locuit aici. Este efectiv o clădire frumoasă.

— De sex masculin sau feminin? se trezi întrebând.

— Nu ştiam că imobilele ar fi de vreun sex, răspunse el mucalit. Erika oftă, ştiind că fusese prinsă.

Per o trase mai aproape şi ea se lăsă condusă, insistând în mintea ei că numai teama de a aluneca pe gheaţă o făcea să se agaţe atât de strâns de braţul lui.

Capitolul patru începu să ningă în după-amiaza aceea şi ningea şi acum când se înserase. Erika era surprinsă de siguranţa cu care îşi manevra Cherokee-ul Surâdea, mulţumită de apartamentul pe care îl găsiseră. Nu va fi nevoie să fie salvată dintr-un troian

de zăpadă, în seara asta. Un lucru cu atât mai bun, se gândi, cu cât salvatorul ei era acasă la el, pregătind cina pentru amândoi.

Încetinind uşor, cercetă prin ninsoare şi prin noaptea de iarnă numărul străzii, înscris pe o cutie poştală care îi apăruse în lumina farurilor. Era încă la câteva cvartale de casa lui Per şi merse înainte. Ceasul de la bordul maşinii arăta şapte fără cinci, aşa că, în cel mairău caz, ar sosi cu o mică întârziere.

O pereche de felinare care flancau o stradă lungă, exact cum îi spusese Per, o atenţionaseră şi piciorul ei apăsă involuntar ambreiajul, accelerând puţin maşina. Când a oprit jeepul, a simţit că

o cuprinde o puternică emoţie.

Eşti o proastă, îşi zise Erika, fiindcă devenise atât de tulburată datorită unei întâlniri la cină. Per era un bărbat drăguţ, dar era el atât de important? Aveau să petreacă o seară plăcută împreună, însă era o prostie să aştepte mai mult.

Ieşi din maşină şi stătu puţin în stradă, respirând adânc de câteva ori, încercând să vadă dacă aerul rece, tăios, îi spulberă euforia.

Brusc se deschise o uşă şi o uşoară strălucire se întinse peste zăpada proaspătă. În cadrul uşii se afla o siluetă.

— Erika?

Vocea lui i se păru că străbătuse

prin ger ca o rază de soare.

— Da, spuse ea încet.

Se auzi lătratul Freyei, apoi Per zise:

— M-am gândit că tu trebuie să fii cu maşina. Apoi, când n-ai intrat în casă, am început să mă îngrijorez.

Ea se bâlbâi uşor, simţindu-se atrasă în mod straniu spre el. Era puţin buimăcită de efectul pe care îl Putea avea asupra ei.

— Am… Am vrut doar să trag o gură de aer înainte de a intra.

— Ţi-ai mai venit în fire.

— N-am prea avut cum, spuse ea, păşind prin zăpadă spre uşă. Nu o să mă obişnuiesc niciodată cu frigul ăsta.

— Zeii Nordului sunt foarte

puternici. Ei au avut întotdeauna pretenţii faţă de supuşii lor.

Erika se simţea jenată. În timpul după-amiezii, fusese capabilă să alunge un asemenea subiect cu un râs, dar noaptea asta era ceva misterios, irezistibil, în zăpada care cădea încet şi în ramurile ţepene ale copacilor, întinse sub cerul acoperit de nori. Şi Per, stând în cadrul uşii, între căldură şi ger, între lumină şi întuneric, părea enorm, atotputernic, precum una din figurile mitologice despre care vorbea.

Erika se forţă să râdă. Era în Minneapolis.

Minnesota, şi trăia, categoric, în secolul douăzeci. Nu se întorsese în timp.

— Ai de gând să mă inviţi la cină sau o să mă laşi să mor de frig, ca să aibă fiara ta ce ronţăi.

Per îi făcu semn să intre, râzând pe înfundate, şi din nou ei i se păru că are în faţă imaginea unui gigant legendar, cu puteri miraculoase. Erika mergea spre el, gândindu-se că poate chiar era un zeu nordic care sălăşluia în trupul lui Per. Ea spera să fie un zeu bun.

Vestibulul era cald, deşi Erika se gândi că, probabil, aceasta se datora prezenţei Freyei, care părea că umple tot spaţiul. Ea păşi cu atenţie pe lângă fiara imensă şi se aşeză pe o bancă lungă pentru a-şi scoate ghetele, în Timp ce Per îi agăţa în cuier haina şi

puloverul. După aceea coborâră în bucătărie. Era o minunată odaie veche, cu dulapuri din lemn şi obiecte din acelaşi material, acoperite cu desene florale scandinave.

— Felul întâi va fi friptură de miel, însoţită de apetisante feluri de salate norvegiene, spuse el, vocea lui imitând un maitre d hotel servil, în timp ce amesteca un lichid gros într-o oală pe plită. Dar mai înainte, pentru ca tu să-ţi revii aşa cum trebuie, vom începe cu un pahar de glugg.

Era atât de încântătoare casa lui Per, încât Erika se relaxă mai mult decât sperase şi se alătură tachinării lui jucăuşe.

— Glugg? Ce-i asta?

— Un dar din partea zeilor, replică Per. Un nectar pentru a-i încălzi trupul şi sufletul. Îi întinse o ceaşcă plină cu lichidul aburind.

Ea sorbi din el cu atenţie. Era fierbinte şi avea culoarea cafelei sau mai degrabă a ceaiului. Dar căldura stăruitoare care îi curgea prin corp nu ar fi putut fi produsă de ceva atât de obişnuit, precum cafeaua sau ceaiul.

— Ce conţine? întrebă ea.

Per făcu un pas spre ea şi vocea lui blândă şi plină de promisiuni îi acceleră bătăile inimii.

— O doză bună de pasiune, un pic de foc, o licărire din ceruri, legate laolaltă cu scânteia vieţii.

Erika simţea că arde şi ar fi putut

crede că acel glugg conţinea tot ce îi înfăţişase el. Începea să aibă efect.

Ochii lui priveau într-ai ei.

— Şi ultima picătură a fiecărei cupe conţine o adiere de pace şi mulţumire.

Cu voinţa slăbită, îşi sili ochii să se desprindă de ai lui, zăpăcită de mesajul pe care i se părea că îl citea în ei, şi privi în jos, în ceaşca pe care o ţinea în mână. Luă o înghiţitură şi lăsă lichidul să-i stea puţin pe limbă.

— Are şi scorţişoară, spuse ea. Şi cuişoare, cred.

El o privea doar. Tăcerea sa lăsă un gol pe care ea se grăbi să-l umple, cuvintele ei precipitându-se.

— Este făcut din fructe. Mai are şi

coniac. Foarte mult coniac. Probabil şi un fel de lichior. Vin. Pariez că e şi vin aici. Este, nu-i aşa?

El sorbi ceva mai mult din băutură, însă ochii lui păreau să nu se mai despartă de ea. Ei mângâiau şi hărţuiau, făgăduiau şi delectau. Trezeau în ea dorinţe stranii şi profunde.

Ea mai luă o înghiţitură şi căldura aceea delicioasă îi coborî din nou pe gât până în stomac, radiind apoi prin tot corpul. Liniştea deplină parcă îi lega cuvintele de buze.

— Sunt un inginer experimentat, să ştii, şi noi inginerii suntem fascinaţi de detalii, de ingrediente, de chestii de genul ăsta… Se îndepărtă, târându-şi

paşii cu stângăcie. De ce oare privirea lui o făcea atât de nervoasă? se întrebă.

— Eşti însă şi o femeie a Nordului, Erika. Ascultă-ţi sufletul şi vei înţelşge.

Poate asta o făcea atât de iritată, se gândi ea, sporovăiala despre zei şi Walhalla şi despre întoarcerea la origini. Iar gerul şi întunericul de afară trebuie să-i fi stârnit în sufletul şi trupul ei, această sete de căldură.

— Nu ştiu ce să zic, murmură ea. Există lucruri care nu pot fi negate.

Se priveau unul pe celălalt şi aerul parcă era străbătut de o tensiune bizară. În ciuda eforturilor ei de a fi logică, se simţea ca şi cum ar fi căzut sub un fel de vrajă. Sparse tăcerea, întrebându-l:

— Nu ai nevoie de ajutor pentru cină?

Per dădu din cap negând.

— Da’ de unde! Erika e un nume de regină. Cum pot eu să pun regalitatea la muncă? Servitorul vostru umil se ocupă de toate.

— De acord, răspunse ea veselă şi mai luă o gură zdravănă de glugg. Putea simţi cum dogoarea din trup îi ştingea obrajii. Unde o să mâncăm?

— Sus, lângă şemineu. Am pus deja o masă. De ce nu te duci să te aşezi, vin şi eu imediat! Braţul lui o conduse uşor afară din bucătărie.

Ea parcă pluti până sus, unde erau. O masă şi nişte perne aşezate în faţa unui foc vioi, şi se simţi dintr-odată

singură. Dar asta e ridicol, se mustră ea. Cum poate să-i lipsească Pencând de-abia plecase de lângă el?

Freya dormea în faţa unei perne pe care Erika se aşeză cu băgare de seamă. Totuşi, podeaua era mai aproape decât bănuise şi lovi perna ceva mai tare decât ar fi vrut. Câinele mârâi şi se îndepărtă.

— Ursuzo! şopti Erika, dar zâmbi spre Freya care nu se uita la ea.

Aproape îşi terminase glugg-ul şi privea fix focul. E o desfătare pe care n-am trăit-o prea des în California, se gândi ea. Când temperatura cobora la şaptezeci de grade F, nu era mare nevoie de un foc bun. Sau de băuturi precum glugg-ul. Duse ceaşca la buze şi

lăsă ultimii stropi să-i picure în gură. Cu toate vorbele lui bizare despre obârşie şi rădăcini, Per avea dreptate în privinţa unui lucru: era pace şi mulţumire pe fundul acelei ceşti.

La cină au avut câteva feluri neobişnuite, preparate din legume, ce însoţeau friptura de miel cu sos de mărar. Cu toate că ea tânjise mereu după verdeţuri şi salate proaspete, cu care era obişnuită, servite fără sosuri grele, găsi delicioase multe din felurile preparate de Per. Aceasta nu cred că are legătură cu sângele meu scandinav, îşi spuse Erika.

— Să te ajut să strângi? întrebă ea când terminară de mâncat.

— Nu, mulţumesc, zise el,

ridicându-se. Pun vasele şi tacâmurile într-o maşină de spălat automată şi o să-mi ia doar câteva minute.

— Vorbeşti ca un analist, rosti ea. Dacă te hotărăşti vreodată să-ţi schimbi profesia, să-mi spui şi mie.

El se întoarse pentru a lua un alt rând de vase şi zise:

— Puţin probabil.

Părea atât de hotărât, încât ea se simţi obligată să protesteze:

— Ei, stai puţin, calculatoarele pot fi fascinante. Mă ocup cu asta de ani de zile şi nu m-am plictisit niciodată de ele. Uneori îţi' mai fac probleme, dar cel puţin nu mârâie sau muşcă.

El zâmbea, ca şi cum ar fi fost de acord, şi ea continuă încurajată:

— Chiar acum lucrez la un proiect pentru construirea unui nou tip de disc. Dacă se va întâmpla aşa cum sper, ar putea revoluţiona întreaga industrie. Ochii Erikăi străluceau de înflăcărare.

— Per luă ultimele vase.

— Un George Washington al lumii computerelor, nu? Sau, mai degrabă, o Betsy Ross?

Ştia că Per făcea haz de seriozitatea ei, dar dorea ca el să înţeleagă, să fie la fel de entuziast ca şi prietenii ei de acasă.

— CÂţi oameni, care au şansa de a descoperi noi frontiere în ştiinţă, cunoşti?

El reveni cu două pahare cu lichior de culoarea chihlimbarului şi îi întinse

unul, apoi se aşează pe perne lângă foc.

— E minunat, Erika. Îţi admir cu adevărat priceperea, dar tu nu vrei să vorbim despre nimic altceva în afară de calculatoare?

Îl privi încruntată, brusc conştientă de apropierea lui. Cămaşa mulată pe bust şi pantalonii de doc îi puneau în evidenţă supleţea abdomenului şi forţa musculară a mâinilor şi picioarelor. Faptul că îl privea avea asupra ei acelaşi efect ca şi glugg-ul, îi insufla un „pic de foc şi o doză de pasiune11. Îşi feri privirea, incapabilă pentru un moment să gândească.

— Vorbeam despre altceva, insistă ea.

— Ce anume? Analizai g! ugg-ul. Vocea lui exa plină de interes, dar ea se simţea încă rănită.

— Mi-am dedicat viaţa muncii mele, spuse ea încet. Am tendinţa să vorbesc mult despre calculatoare pentru că tot ce fac are legătură cu ele. Trebuia să-mi închipui că aşa se va întâmpla: cei din afara domeniului nu prea înţeleg…

— Vrei cumva să spui că orice bărbat sănătos, care lucrează cu calculatoare, ar fi mulţumit să stea în faţa unui foc, împreună cu o femeie frumoasă, şi să discute despre maşini?

Nu era nimic deplasat în râsul lui provocator sau în intenţia mâinii care mângâia uşor braţul ei stâng. Erika

ezită între a-l respinge, pentru a-i arăta că vorbele lui o răniseră, şi a veni mai aproape de el, pentru ca să-i aline supărarea.

— Sunt lucruri mai importante în fiinţa ta, Erika, decât tipurile de disc şi monitoarele. Eu vreau să cunosc persoana care stă aici, lângă mine.

Respiraţia lui îi atingea uşor pielea, tulburându-i gândurile şi sentimentele. Cum putea să aprindă un asemenea foc în sângele ei? se mira Erika încercând să-ţi ţină respiraţia.

— Ce e de cunoscut? şopti ea mâhnită. Sunt o californiancă transferată şi lucrez cu computere.

Buzele lui erau aproape de gâtul ei, barba atingându-i pielea şi

trimiţându-i fiori pe şira spinării.

— Ce computer ţi-a dat naştere? Care din ele s-a jucat cu tine, când erai mică?

— Nu fi prost! protestă ea, însă vocea îi era sugrumată şi puţin uluită. Am fost întotdeauna bună la matematică şi m-am specializat în informatică abia în facultate.

Li trecu o mână în jurul taliei şi o trase mai aproape, în timp ce cu cealaltă mână îi dădu la o parte părul de pe gât, astfel încât buzele lui să aibă mai mult loc pe care să-l cutreiere. Trupul ei părea să-şi fi uitat îndărătnicia, rezistenţa parcă i se topise. Degetele ei îi prinseră cămaşa, după care îndrăzniră să slăbească

strânsoarea pentru a-i simţi vigoarea trupului.

Era o senzaţie nouă această nevoie copleşitoare de a atinge şi a explora, această foame de a-i simţi mâinile pe corp. Fusese şi cu alţi bărbaţi, dar nu cunoscuse niciodată această înflăcărare presantă şi răvăşitoare. Ce era oare cu bărbatul acesta, care îi aprindea sufletul de dorinţă?

Se trase în jos pe pernă, cu atenţie, îndepărtându-şi părul de pe faţă. Atingerea lui era caldă şi totuşi uşoară ca fulgii de zăpadă, care pudrau crengile de afară. Ochii lui erau în umbră, însă ea putea simţi căldura mângâierii lor şi propria ei dorinţă oglindită în ei.

Per se aplecă încet lipindu-şi buzele de ale ei. Se simţea în ele dorinţă, dar şi tandreţe şi înţelegere. Ele zăboviră, savurându-le atingerea, dorindu-le cu Aviditate. Braţele Erikăi alunecară pe umerii lui, muşchii puternici dându-i o senzaţie de siguranţă şi linişte. Închise ochii şi-şi lipi buzele mai strâns de ale lui.

— Ham!

Freya stătea deasupra lor, având expresia unei mame care nu era sigură dacă să aprobe sau nu ce se întâmpla. Per se îndepărtă de Erika şi spuse cu o voce supărată:

— La naiba, Freya, ieşi afară! Dar ea-continuă să latre, astfel că le strică dispoziţia.

Ce-i spusese oare mama ei, câritl începuse să se întâlnească cu băieţi, în adolescenţă? se întrebă Erika. Ceva despre cum să-şi ţină poşeta între ea şi băiat, îşi aminti. Per se dădu la o parte şi Erika se ridică încet în picioare, încercând să-şi înăbuşe impulsul de a chicoti. Ar fi trebuit să-şi ia o poşetit mică pentru a încăpea între ea şi Per în timpul sărutului, îşi spuse ea.

— Du-te afară, Freya! Poţi să ieşi afară şi singură. Se întoarse spre Erika şi văzându-i expresia, îşi zise că nu era nimic amuzant în toată situaţia aceea. Am construit o uşă specială ca să poată. Ieşi afară singură, în mica ei curte. Acum are draci.

Freya lătră de câteva ori.

— Poate că uşa e încuiată, spuse Erika.

Per bombăni, dar se ridică şi ieşi din cameră, însoţit de Freya, care se ţinea fericită după el.

Erika se ridică nesigură în picioare şi se aşeză pe un scaun pentru a-şi regăsi calmul. Evident, era timpul să plece, îşi zise. Per şi focul fuseseră tot atât de puternici ca şi glugg-ul şi era puţin buimăcită de efectul lor. Îşi dorise numai o companie de o seară, nu un iubit.

Per se întoarse în cameră, urmat de Freya şi de pisoi.

— Tocmai a făcut-o pe mama! spuse el râzând pe înfundate. Copiii tăi s-au încurcat în pătură şi ea şi-a făcut

griji că n-or să măi poată ieşi.

Singurul răspuns al Erikăi a fost un zâmbet pe jumătate schiţat. Nu erau „copiii ei”, ar fi vrut să-i spună. Erau drăguţi şi se simţea datoare să le găsească o casă bună, dar să nu stea cu ea, indiferent cât ar fi împins-o Per în direcţia asta.

Îşi îmbrăcă puloverul şi-şi aranjă părul.

— Ei, mulţumesc pentru cina excelentă, doctore. O să te invit pe la mine îndată ce-mi voi aranja puţin casa.

— Plăcerea e de partea mea, înălţimea voastră! Dar nu e nevoie să aşteptăm atât de mult. Sunt liber mâine. Ce-ar fi să vedem ceva din Minneapolis?

Propunerea era tentantă, dar ea îi rezistă.

— Mi-ar plăcea, dar o să am o zi încărcată: rapoarte de studiat, planuri de evaluat…

— Stai puţin, e duminică. Calculatoarele tale nu au şi ele o zi de odihnă?

— Mă tem că nu, îi răspunse senin în vreme ce îşi încălţa ghetele. Şi, după ce Per o ajută să-şi pună haina, se priviră unul pe celălalt mult timp.

— Bine, mulţumesc pentru tot. Ea îi întinse mâna.

Per o privi o secundă, apoi îi prinse mâna cu blândeţe.

— Aşa cum spuneam, plăcerea a fost de partea mea.

El nu îi dădea drumul la mână, aşa că Erika încercă să şi-o elibereze uşor cu cealaltă. Dar el îşi puse mâna stângă peste ale ei şi rămaseră cu mâinile unite.

— Îmbrăţişez mai bine decât un calculator, zise el liniştit.

Obrajii ei se înroşiră şi se înfierbântară, spre plăcerea lui dar spori necazul ei.

— Să ţii minte asta, atunci când o să preferi calculatoarele în locul meu. El se înclină şi îi atinse uşor buzele în cel mai suav dintre săruturi.

Ea fugi fără să-i mai pese că arăta tulburată de atingerea lui. Tot ce voia era să scape de el.

Per umbla încoace şi încolo prin

vestibul, făcând ordine. În sfârşit, luă ceştile goale cu care băuseră glugg-ul şi le duse în bucătărie. Freya mârâi şi îl urmă. Clăti ceştile, le puse la locul lor şi apoi privi ursuz spre Freya, în timp ce-şi ştergea mâinile.

— Apreciez foarte mult ce-ai făcut în seara asta, o certă el, trântind prosopul pe masă. Poate că ţi-e greu să pricepi, dar sunt momente când mi-ar plăcea alt fel de companie, decât cea pe care mi-o oferi tu.

În replică, Freya dădu de două ori din coadă, apoi mârâi din nou şi veni după el în dormitor.

Când se aşează pe marginea patului, Freya se apropie şi îşi puse capul pe genunchii lui, aşteptând să fie

scărpinată după urechi, înainte de culcare. Aşa fusese obişnuită. Per o privi trist şi începu s-o scarpine.

— Pfui, Freya, ar fi trebuit să te numesc Angerboda, după numele vrăjitoarei maştere a neamului ticălos al jotunilor.

Căţeaua mârâia de plăcere şi de mulţumire, în timp ce Per continua să o scarpine.

— Hei ar fi fost un nume şi mai potrivit. Ştii cine este, nu-i aşa? E regina lumii subpământene a deznădejdii.

Per încetă s-o mai scarpine şi un ochi căprui se deschise şi îl fixă.

— Ei bine, nu te-ai purtat ca o zeiţă a iubirii în noaptea asta. Îmi place

Erika. Mi-ar fi plăcut să stea mai mult. Ea are nevoie de noi.

Acum îl studiau ambii ochi ai Freyei şi Per se gândi că exprimau un anume reproş.

— Ştiu că l-am izgonit pe acel ciobănesc german, toamna trecută, când erai în călduri. Dar aia nu era dragoste, Freya, era doar poftă trupească.

Gura câinelui se deschise şi limba îi ieşi afară; respira liniştit.

— E cu totul altceva, spuse el răspicat. Erika e atât de singură, şi nici măcar nu ştie lucrul ăsta. Trebuie să-i fi văzut fericirea din ochi, când am ţinut-o în braţe. O doamnă atât de frumoasă îi face pe bărbaţi să se dea peste cap

pentru ea, şi, totuşi, îi ţine la distanţă dintr-un motiv anume. Nu e vorba că i-ar fi pe plac numai computerele, ea doar se ascunde în spatele lor. Şi întreruperea cuiva anume m-a împiedicat să aflu de ce face asta.

Freya refuza să pară vinovată şi îl privea ţintă, cu o atenţie concentrată.

— Nu, spuse Per tăios, ca şi cum ar fi putut citi ceva în ochii ei. Erika nu e deloc ca Jodi. Jodi nu se temea să devină apropiată, cum se întâmplă cu Erika, şi n-a fost niciodată singură în toată viaţa ei. Erika e deosebită şi eu o să mă îngrijesc de ea fie că tu o să latri în momente nepotrivite, fie că nu.

Se ridică în picioare.

— Hai, la culcare! Asta e o discuţie

tâmpită. Mă duc să mă spăl pe dinţi.

Freya sări în pat iar Per intră în baie. Îşi dăduse seama că existau câteva mici asemănări între Erika şi fosta lui soţie, ca, spre exemplu, adoraţia lor pentru soare, în primul rând. Dar în rest, în privinţa trăsăturilor principale, se deosebeau. Nu simţise acea atracţie instantanee pentru Jodi, pe care o simţise pentru Erika; nu remarcase la fosta soţie aceeaşi vulnerabilitate ca la Erika. Nu, Erika era altfel, hotărî Per, şi el era decis să nu o lase să iasă din viaţa lui. Va fi alături de ea, oricând va avea nevoie de el, chiar dacă Erika nu-şi va da seama de acest lucru, până când nu va mai putea trăi fără el. Trebuia să o ia

încet, îşi spuse, însă nu se putea să nu o. Cucerească.

După ce se spălă pe dinţi, Per se întoarse în cameră şi se urcă în pat. Era obosit, dar nu putea să adoarmă nici în ruptul capului, pentru că nu reuşea să şi-o scoată pe Erika din minte. Îi simţea parfumul subtil, îi revedea felul în care râsul ei susurase în seara aceea, felul în care zâmbetul îi luminase ochii şi faţa. Îi reveneau în minte gura ei în timp ce sorbea din glugg şi limba care trecea uşor peste urmele băuturii rămase pe buze.

Sări din pat.

— O să fac un duş rece.

Freya îşi ridică încet capul şi îl privi cu atenţie.

— Duşurile reci sunt relaxante, spuse el, însă câinele se ghemuise deja înapoi în pat. Clănţănind din dinţi, Per se duse cu paşi mari în baie. Trebuia să facă un afurisit de duş rece.

Capitolul cinci

— Mai ai să-mi spui ceva înainte ca să plec, Erika?

Erika îşi ridică privirea din raportul pe care îl studia şi se uită la secretara care aştepta în cadrul uşii.

— Nu, sigur nu, Lisa. Weekend plăcut!

Ochii tinerei femei avură o licărire.

— Va fi plăcut. N-o să mă mai gândesc la locul ăsta până luni dimineaţa. Îi făcu un semn scurt cu mâna şi plecă.

Erika reveni la raportul ei, însă îi era greu să se concentreze. De vreo jumătate de oră auzea oamenii cum plecau, cum îşi spuneau la revedere şi îşi împărtăşeau planurile pentru sfârşitul de săptămână. Cei mai mulţi păreau să aibă dorinţa Lisei, aceea de a evada din lumea calculatoarelor.

Ei bine, se gândi Erika, peste tot, unde lucrase, existaseră oameni care simţeau în felul acesta, dar niciodată ea sau prietenii ei nu simţiseră aşa ceva. Munca lor era minunată, captivantă, nu ceva din care să evadeze. Totuşi, perspectiva de a-şi petrece weekend-ul studiind două rapoarte lungi nu o prea entuziasma. Încercă să-şi reamintească faptul că era munca pe care o iubea,

dar de data aceasta fu surprinsă că se îndoia de adevărul ăsta.

Alungând aceste gânduri, Erika se întoarse cu hotărâre la raportul ei. Era, probabil, indispusă de mutarea în noul apartament; îi luase deja câteva zile pentru a se obişnui cu noile zgomote şi a reuşi să doarmă ca lumea. Trebuia să-şi revină în fire, odată ce se stabilea şi îşi despacheta toate cutiile.

Pe la începutul săptămânii îşi sunase mama, pentru a-i cere să-i trimită câteva lucruri personale pe care le adunase acasă, însă Kristina a fost cea care i-a răspuns. Erika trebuise să mai înghită o dată povestea despre Nick şi despre felul cum i-a zdrobit inima.

— De ce nu eşti mai atentă când îţi alegi bărbaţii? întrebase Erika cu nerăbdare. Alege pe cineva cu care ai şansa de a fi fericită.

— Tu eşti o mare expertă în privinţa asta, nu? o luase Kristina peste picior. Singurul lucru pe care l-ai strâns şi-l strângi în braţe este calculatorul.

Erika se simţise uşurată când mama ei sosise la telefon, conversaţia lor alungându-i din minte cuvintele Kristinei. Dar ele începură din nou să o roadă, odată cu afirmaţiile lui Per de sâmbăta trecută. De ce considerau toţi că nu o interesa dragostea? se întrebă ea abătută. Avea nevoie de afecţiune la fel ca oricine. Chiar dacă stilul ei de viaţă nu era potrivit pentru o relaţie de

lungă durată, asta nu însemna că dorea să fie singură.

Între ea şi Joe ar fi putut să fie ceva, dacă nu ar fi apărut slujba aceasta nouă. Era însă o şansă unică în viaţă, una pe care şi el ar fi acceptat-o, fără să stea pe gânduri. Spre sfârşit, înainte ca ea să primească oferta, petrecuseră mult timp singuri, numai ei doi. Preferau să se întâlnească în apartamentul ei şi să discute despre viitor, decât să iasă împreună cu alţii.

Aveau atât de multe în comun, îşi aminti ea. Cu Joe ar fi putut să vorbească orice, ştia că el ar fi înţeles-o întotdeauna. Noul ei apartament era fer mecător, însă i se părea neatrăgător în comparaţie cu cel de la Los Angeles.

Nu se auzeau în el râsete, nu se isca nicio discuţie aprinsă cu prietenii, aşa că ea n-avea niciun motiv pentru a se grăbi într-acolo după serviciu. Era atât... atât de gol.

Gol? Asta se putea aranja, îşi zise ea plictisită de indispoziţiile ei. Îi veniră în gând două ghemotoace vii, îmblănite, ridică receptorul telefonului şi formă repede numărul, înainte de a-şi pierde sângele rece.

— Per? Aici Erika. O să-mi botez pisicile Sunny şi Warm.

— Sunny şi Warm?

Ea se rezemă de scaun, cu un zâmbet radios pe faţă. Uitase ce voce minunată avea el şi cum o făcea să se simtă.

— Sigur că da. Precum California şi buletinul meteo.

— De ce nu Holly şi Wood? Sau Sand şi Surf?

— Ei, vreau ceva de clasă înaltă, nu ceva prostesc.

— Iar Sunny şi Warm înseamnă clasă înaltă?

— Înseamnă acasă, cel puţin, zise ea încet.

Simţi dezaprobare în vocea lui când îi spuse:

— Este acesta un mod de a vorbi, demn de o regină a Nordului? Erika, oare când o să-ţi dai seama că aici eşti acasă?

— Atunci când temperatura o să atingă nouăzeci de grade F şi o să pot

culege o portocală proaspătă din curte, zise ea râzând. Ei, când pot să-mi iau micii prieteni?

— De ce să nu-i aduc eu în seara asta? Pe la şapte e bine?

— E grozav, dacă nu te deranjează. Pisoii ar fi fost o bună companie, dar de ce încerca să se păcălească singură? se gândi Erika. Voia să-l vadă iarăşi. Dar să nu mănânci nimic înainte de a veni, îi zise.

— O să treci pe la Burger King?

— N-o face pe deşteptul, băiete, ameninţă ea, că o să te las afară în ger.

Râsul lui plăcut îi suna în ureche şi după ce închise telefonul se destinse un pic, dar apoi se încruntă. Cum rămânea cu promisiunea pe care şi-o făcuse de a-

şi găsi prieteni din domeniul ei de activitate şi de a nu se implica într-o relaţie cu cineva care nu o înţelegea? Bine, dar cine se implicase? se întrebă ea cu vioiciune. Nu făcuse decât să întoarcă o invitaţie. Nu era mare lucru, doar o simplă curtoazie, asta era tot.

Totuşi, gândurile Erikăi erau pline de amintirea sărutului.

Fusese oare atracţia ei pentru Per, de săptămâna trecută, doar o întâmplare, urmarea prea multor nopţi lungi, în camera de motel? Oricum, nu avea să se repete, îşi spuse ea. Îşi dorea doar o seară liniştită în apartamentul ei şi pe cineva cu care să se bucure de aceasta. Puţină conversaţie şi ceva mâncare bună.

Zâmbi în timp ce trăgea măi aproape un teanc de hârtii. Per trebuie să-şi spună, cu siguranţă, că vreun zeu nordic a hotărât întâlnirea lor tocmai pentru ca ea să nu fie singură. Există, probabil, un zeu care are grijă de femei singure, experte în calculatoare, se gândi Erika. Poate că toate acele tradiţii fanteziste făceau parte din farmecul lui Per. Era o schimbare înviorătoare în lumea bazată pe logică în care trăia.

În timp ce ridica primul document, privirile îi căzură pe ceas. Era cinci fără zece minute. Ar mai fi putut lucra până la cinci şi jumătate şi apoi să frigă nişte hamburgeri, se gândi ea, însă, dacă pleca acum, ar fi fost acasă la timp ca

să ia nişte piepţi de pui de la măcelăria din colţul străzii şi să-i frigă în stil hawaiian.

Îşi aminti zâmbetul cu care o întâmpinase Per şi de seara minunată petrecută în casa lui. Cu câtă atenţie alesese meniul, pentru a o iniţia în mâncărurile lui scandinave preferate. Îi veni în minte plăcerea aparte pe care o simţise când băuse glugg-ul. Căldura focului nu era nimic pe lângă dogoarea trupurilor lor când s-au atins.

Brusc, se simţi ca şi cum ar fi pregătit o masă specială, o cină la care să poată zăbovi şi care să-i bucure pe amândoi. Hârtiile începură să zboare în servietă, îşi puse ghetele, înşfăcă haina, o zbughi pe uşă şi îşi încheie nasturii

gonind pe coridor. Dacă s-ar fi aflat careva între ea şi maşina ei, se gândi veselă, ar fi preferat să-i plătească asigurarea pentru accident.

Pe lângă puiul hawaiian, Erika făcu o salată enormă din verdeţuri proaspete. Atât cât puteau fi de proaspete într-o băcănie, se gândi. Nu aveau gustul celor abia scoase din pământ, dar erau bune totuşi. Aduse o sticlă de vin de California şi prăjiturile eu brânză cumpărate de la brutăria din colţ.

În timp ce se frigea puiul, făcu un duş rapid, se machie puţin şi îşi puse costumul din velur purpuriu. Tocmai căuta o faţă de masă şi nişte şerveţele într-una din cutiile pe care mama ei i le

trimisese, când auzi soneria. Erau Per, pisoii şi Freya.

— Sper că nu e cu supărare, zise el râzând. Dar Freya a insistat să vină, simţindu-se invitată.

— Se înţelege că e binevenită, îl asigură Erika. Încă mai sper să o eliberez.

Îi puse pe Sunny şi Warm în cutiuţa lor, dar aceştia ieşiră să exploreze apartamentul, ajutaţi de Freya. Odată convinsă că nu era nimic de care ar fi putut să se lovească, Erika reveni în living-room şi turnă vin în pahare, pentru ea şi Per.

— În seara asta e rândul Californiei, zise ea. E timpul să simţi gustul vieţii bune.

— E ceea ce sper şi eu.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare, dar el îi zâmbi inocent, ridicându-şi paharul.

— În cinstea casei tale noi. Fie ca zeii să-i surâdă cu bunăvoinţă.

Ea luă o înghiţitură de vin şi se întoarse la cutia prin care căutase înainte.

— Aş fi fericită dacă zeii m-ar ajuta puţin să despachetez. Găsi nişte cearşafuri, prosoape şi un covoraş de baie. De ce nu e şi o faţă de masă? imploră ea zeii în tăcere.

Per veni lângă ea, pe podeaua lustruită, din lemn de stejar.

— Şi vrei să spui că ăsta e decorul pe care îl plănuieşti? întrebă el, arătând

spre cutiile îngrămădite în colţ, cearşafurile atârnate la întâmplare şi rafturile goale din bibliotecă. O fi vreun nou stil californian, ceva de genul azi, aici, mâine, am plecat.

Ea îi trase în joacă un pumn într-un omoplat.

— Toate astea vor fi aranjate când o să-mi găsesc timp. Acum vreau doar o faţă de masă.

— Pare destul de simplu. Vrei să încerc într-una din cutiile astea?

— Mulţumesc. Am două feţe de masă: una albă, din pânză de în şi alta cadrilată, în alb şi roşu, din bumbac. Tocmai începusem să caut una dintre ele. Următoarea cutie prin care se uită conţinea obiecte pentru curăţenie:

perii, găleţi şi o mătură din pene, învelite în hârtie de ziar.

— Nu-ţi mai aduci aminte în ce cutie le-ai pus? întrebă Per.

Ea se întoarse şi îl văzu ţinând câteva benzi de casetofon într-o mână şi radioul ei cu ceas, în cealaltă.

— Mama a împachetat totul din nou, cât timp au stat cutiile acasă la ea, explică Erika, şi trase altă cutie. Are impresia că sunt incompetentă în treburile casnice.

— Vai, nu-mi vine să cred!

Se răsuci spre el, întrebându-se ce obiect scandalos, uitat prin ladă, ar fi putut să găsească iscodind pe acolo, însă el doar o privea fix.

— Chiar ai o mamă? întrebă el,

mimând uimirea. Dumnezeule, după asta vei spune că ai şi un tată. Nu ştiu dacă pot suporta atâtea confidenţe într-o singură seară. Nu vrei să revenim la computere?

— Foarte amuzant! spuse ea. Pot să te şochez de tot şi să-ţi spun că am şi o soră?

— Of, Doamne… El oftă adânc, de parcă îl cuprinsese o durere şi îşi acoperi ochii cu mâna. Eşti sigură că îmi poţi încredinţa toate secretele tale?

Spre norocul lui Per, faţa de masă albă era în cutia următoare, deasupra, aşa că ea o luă şi se ridică în picioare.

— Mă duc să aranjez masa, aşa că vei avea timp pentru a-ţi reveni din şoc. Se grăbi spre bucătărie, fără să-i mai

aştepte replica. Cuvintele lui o ajunseră din urmă:

— Pot avea nevoie de primul-ajutor. Unul de calmare.

Ea nu putea să-l ajute, dar zâmbea, în timp ce aşternea faţa de masă în bucătărie.

— Să chem un medic parapsiholog? îi strigă ea.

El nu răspunse şi zâmbetul ei se lărgi. Şi-l imagina întins pe sofa, cu o floare făcută din ziar în mână, aşteptând-o. Se uită la piepţii de pui, băgă tava cu rulouri în cuptor şi potrivi regulatorul înainte de a aşeza farfuriile pe masă. Surprinzător, Per stătea în uşă, cu o păpuşă în braţe. Zâmbetul i se stinse, iar buna dispoziţie îi pieri.

— Unde naiba ai găsit chestia asta? îl întrebă ea înmărmurită. Păpuşa semăna cu Scarlett O'Hara, dar Erika se descotorosise de toate păpuşile, de când era în liceu.

— În cutia unde era faţa de masă, spuse el. Când am vrut s-o închid, am descoperit înăuntru un trib întreg de păpuşi. Privi către păpuşă scuturându-i costumul din epoca Războiului Civil. Ştii, nu mi te-am imaginat niciodată cu păpuşi.

— Nu sunt cu ele, se răsti ea! uându-i păpuşa. De ce i-o fi trimis-o maică-sa, pentru numele lui

Dumnezeu? se întrebă ea supărată. Se duse repede în living-room şi aruncă păpuşa înapoi, în capul lui Heidi, al

Mariei von Trapp şi al Dorotheei, cu o privire puţin ruşinată.

Per se uită straniu la ea după ce se întoarse în bucătărie, dar ea nu era disponibilă pentru psihanaliză. Aşează tacâmurile pe masă cu destulă putere pentru a-l fi descurajat şi pe Freud.

— În definitiv, ce e rău într-o colecţie de păpuşi? întrebă el, întrerupând tăcerea ce se prelungise destul de mult, devenind apăsătoare.

— Nimic, zise ea liniştită. Doar că am depăşit faza. Se întoarse să verifice din nou friptura, pentru a nu-i întâlni privirea.

— Vrei să spui că le-ai schimbat cu calculatoarele. Ea îi aruncă o privire fugară, pentru că, faptul de a se uita în

ochii lui o neliniştea.

— Păpuşile au fost un hobby în vremea liceului. Obişnuiam să le costumez ca pe nişte personaje de film.

— Cred că erau drăguţe.

Ea îşi înghiţi impulsul de a ţipa şi rosti cu o voce tăioasă:

— Nu mai sunt deloc copil. Am crescut şi mi-am descoperit preferinţele.

— Dar ce, calculatoarele exclud păpuşile?

De ce e atât de obtuz? se gândi ea furioasă.

— Tu n-ai avut pasiuni de care te-ai despărţit? îi întrebă. E perfect normal să-ţi schimbi preocupările pe măsură ce creşti.

— Aşa e şi cu protezele pentru dinţi ale copiilor; dar asta nu înseamnă că ţi-e ruşine de ele mai târziu.

Veni mai aproape de ea, mult prea aproape pentru liniştea sufletului ei. Era greu să rămână supărată pe el când vedea cât de liniştitori şi de blânzi îi erau ochii, care îi spuneau lucruri pe care cu inima părea să le înţeleagă, chiar dacă nu le admitea cu mintea.

Voia să se piardă în braţele lui şi totuşi ezita să renunţe la apărarea punctului ei de vedere în legătură cu păpuşile.

— Nu mi-e ruşine, spuse ea în cele din urmă, privind spre masă, la sticla de vin, pe care degetul ei lăsase o urmă în bruma care o acoperea. Poate doar

puţin stânjenită, fiindcă am fost prinsă cu o asemenea prostie, dar nu ruşinată.

Mâna lui îi ridică uşor bărbia, aşa că nu mai putea evita să-l privească în ochi.

— Îţi sunt permise orice fel de preocupări, Erika, îi zise el atât de încet, încât ea abia îl auzi. O parte într-adevăr fericită. De asta îmi place atât de mult să fiu veterinar. O parte din mine încă mai este copilul care vrea să aducă acasă fiecare animal pe care îl vede. Făcu o pauză scurtă şi se încruntă. Desigur, nu pe dobermanul ucigaş al doamnei Whigley.

Erika râse şi tensiunea dispăru. Se sprijini de pieptul lui Per, lăsându-se cuprinsă de liniştea pe care el i-o

dădea. Păpuşile fuseseră întotdeauna o dureroasă aducere-aminte a morţii tatălui ei. El plecase de acasă cu zece luni înainte de a muri, iar amintirile imprecise ale mamei sale nu-i puteau şterge din minte nopţile de lacrimi şi de durere care îi marcaseră sfârşitul copilăriei. Păpuşile fuseseră izgonite odată cu visurile ei sfărâmate, visuri de fericire fără sfârşit.

Se auzi semnalul soneriei de la cuptor şi ea părăsi, fără tragere de inimă, îmbrăţişarea lui Per.

— E timpul să ne aşezăm la masă, bineînţeles dacă ai terminat psihanaliza. El se aplecă şi îşi lipi uşor buzele de ale ei.

— Bună treabă. Sunt lihnit.

Cina a fost destinsă. Lui Per i-au plăcut salatele ei californiene, iar ei îi plăcea, compania lui. Nu a mai pomenit nimic de păpuşi, dar: într-un fel, faptul că şi ştia de ©le o face a msi relaxata, ca şi cum i-ar fi aflat” secretele cele mai ascunse şi mai întunecate. Ştia că era o prostie felul în care simţea, dar nu era sigură că Joe ar fi înţeles. Calculatoarele erau întreaga lui viaţă, fuseseră întotdeauna, aşa că nu ar fi putut înţelege-o ca pe o fiinţă care a avut odată visuri romantice, pline de fantezie. Oricum, nu în felul în care o înţelegea Per.

La mijlocul cinei, Freya intră şi se aşeză lângă masă, privindu-i cum mâncau. Pisoii se zbenguiau pe

spinarea ei şi ea îi lăsa. Vinul, conversaţia şi râsul pe seama poznelor pisicilor o făcură pe Erika să se simtă foarte apropiată de Per. Se întrebă, în treacăt, cum ar fi îndurat singurătatea noii ei locuinţe dacă nu l-ar fi întâlnit.

Totuşi, nu prea era prilejul potrivit pentru introspecţie în timp ce râdeau luându-şi cina. Se mai liniştiră la spălatul vaselor, când mâinile ei le atingeau pe ale lui de câte ori îi întindea un vas ca să-l şteargă. Mâinile lui erau mari, puternice, însă câtuşi de puţin greoaie, observă ea. Pe dosul mâinii drepte văzu o cicatrice lungă, puţin ascunsă de părul blond de deasupra.

— De unde ai asta? întrebă ea,

atingând uşor cicatricea cu degetele ude. De la vreun pacient nemulţumit?

Buzele lui schiţară un zâmbet.

— Ai putea crede că e de la o adorabilă doamnă căreia nu i-a plăcut tehnica mea?

— A... Erika ştia că era o muşcătură de câine şi nu se lăsă păcălită de insinuările lui.

— Şi de la cea mai plăcută dintre înclinaţii, pe care oricine simte nevoia s-o împlinească?

— Bine, bine, dar ce ai făcut?

— Dar de ce ar trebui să fiu eu cel vinovat? strigă el, prefăcându-se jignit. Am încercat doar să-i cos buza tăiată şi asta e mulţumirea cu care m-am ales. Îşi întinse mâna.

— Bietul copil, zise ea râzând. Poate că nu te prea pricepi la buze.

El puse jos prosopul de vase, cu un zâmbet larg pe faţă, şi spuse:

— Află că sunt un expert în domeniu.

— Eşti acum? şopti ea.

El se apropie un pas.

— Vin femei din toată lumea ca să studieze cu mine.

Buzele ei se contractară.

— Trebuie să fi fost tare ocupat. Mă mir că nu ţi s-au tocit până acum. Sau chiar s-au tocit? Poate de-asta porţi barbă, ca să nu se vadă că nu mai ai buze.

Braţele lui o cuprinseră şi o apropiară de trupul său, în timp ce

râdea.

— Pe toate femeile acelea le-am trimis acasă dezamăgite. Zeii mi-au spus să-mi păstrez buzele pentru o persoană mai deosebită.

— Şi cum o să o recunoşti când se va arăta?

— Zeii îmi vor da un semn, spuse el încet, lipindu-şi buzele de ale ei. Atingerea lor parcă e magică, se gândi Erika uimită. Calde şi umede, ele îi calmau temerile şi neliniştile care mocneau în ea, umplând-o cu o molatecă senzualitate ce îi topea rezistenţa. Ar fi stat ore întregi în braţele lui. Când îşi dădu seama că bucătăria nu era cel mai comod loc pentru o idilă, se îndepărtă de el.

— Ce-ai zice să ne mutăm în living-room şi să lăsăm restul vaselor? sugeră ea.

— A, nu… El râse şi îi dădu drumul. O să terminăm cu spălatul vaselor şi apoi mergem la plimbare.

Ea îl privi fix multă vreme. Era într-o dispoziţie sufletească plină de căldură, gata de o apropiere serioasă şi nu de o plimbare în tundră. Pufni şi zise:

— Nu eşti în toate minţile! Cufundă ultima cratiţă în spălătorul de vase cu mai multă forţă decât era nevoie şi împroşcă masa cu spumă. Nu ies nicăieri de aici. Corpul mi se face sloi imediat ce e expus la o temperatură de minus douăzeci şi cinci de grade.

— Nu mai e vânt afară, spuse el. De fapt, e chiar frumos.

— E frumos aici, în casă. Ea făcu un semn din cap spre camera de zi. Poţi să mă ajuţi să aprind focul în şemineul acela imens şi atunci va fi şi mai frumos.

— Trebuie să înveţi cât de grozav este gerul, îi zise el, ştergând ultimul vas.

— E un ordin de la vreunul din zeii tăi?

— Ei, nu te bosumfla, spuse el râzând. Nu se potriveşte unei ţinute regale, ia-ţi doar haina pe tine şi hai să mergem.

Ea se încruntă la el un moment, hotărâtă fiind să nu iasă afară, dar

nedorind nici să piardă compania lui. Poate că, dacă ieşea cu el şi îngheţa, se gândi ea disperată, avea să constate că activităţile de interior sunt mai pe gustul ei. Îşi puse în tăcere haina, căciula, eşarfa, mănuşile şi ghetele.

— Vino, o chemă el nerăbdător, din uşă. Afară este lună plină şi razele ei strălucesc pe zăpada proaspătă.

— Straşnic! Asta îmi va fi piatra de mormânt. Şi ieşi pe uşă după el.

Când plecase de la serviciu ningea zdravăn şi puţini oameni ieşiseră să-şi cureţe trotuarele, aşa că se plimbau pe străzi aproape pustii. La început frigul a fost un şoc şi Erika s-a zgribulit în haina ei, încercând, în acelaşi timp, să ţină pasul cu Per. Curând, mersul rapid

o încălzi. Nu bătea vântul, după cum îi spusese Per, şi, îngropată în hainele ei călduroase, abia mai simţea frigul.

După ce străbătură câteva străzi, Erika începu să-şi dea seama cât de frumoasă era noaptea. Aerul rece părea să facă licărirea stelelor mai strălucitoare, iar luna plină aşternea scânteieri misterioase pe peisajul citadin. Zăpada se prinsese de crengile copacilor, reflectând lumina lunii şi conturând crengile pe fondul întunecat al cerului. Era mai multă linişte decât în noaptea când se întorsese acasă de la Per. Gerul îi ţinea pe cei mai mulţi semeni în casă, iar zăpada parcă înăbuşea zgomotele oraşului. Era aproape ca şi cum ar fi păşit într-o altă

lume.

Niciunul dintre ei nu vorbi în timp ce se plimbară, dar Per îi ţinu mâna strâns într-a sa. Pentru prima dată de când venise aici, acum trei săptămâni, nu se mai simţea atât de străină, un suflet pierdut într-o ţară necunoscută. Se simţea de parcă s-ar fi născut aici, şi reuşi să înţeleagă ceva din dragostea profundă a lui Per pentru aceste locuri. Până şi gerul aspru ţesea o anume vrajă care îi intra în sânge. Putea vedea frumuseţea odată cu pericolele şi brusc îşi dădu seama că fiecare parte a lumii are propria ei fascinaţie.

Nu prea dăduse atenţie până atunci aşezărilor în care trăise. Toate erau în zone cu climă caldă şi un oraş

semăna mult cu altul. Acum, în această stranie lume nouă, Erika avea senzaţia că vede lucrurile pentru prima oară, că vede minunea din lucruri, pe care înainte n-o băgase în seamă. Aproape că invidia ataşamentul lui Per pentru aceste locuri şi se întreba cum era oare să te simţi atât de legat de rădăcinile şi tradiţiile unui pământ. Dezavantajele vieţii ei rătăcitoare i se părură dintr-odată mult prea evidente. Realiză dezamăgită că se aflau aproape de apartamentul ei.

— Am să o iau pe Freya şi o să ne îndreptăm spre casă. Am avut amândoi o zi plină.

Ei nu îi plăcu gândul plecării lui.

— După plimbarea asta prin ger

sunt foarte trează. Ai putea să intri şi să-mi ţii companie.

— Sigur că da, câteva minute.

Freya deschise un ochi şi dădu din coadă în semn de bun-venit când păşiră înăuntru. Pisoii, ghemuiţi lângă Freya, nu-şi băteau deloc capul să-i recunoască.

Erika puse apă la fiert pentru ceai şi apoi se duse în dormitor, pentru a se dezbrăca de haina groasă. Plimbarea vioaie o încălzise. Când se întoarse în bucătărie, apa fierbea şi ea făcu ceaiul punând şi o picătură de coniac în fiecare ceaşcă.

Stătură în bucătărie, la masă, unul în faţa celuilalt, sorbindu-şi ceaiul şi vorbind despre ziua când, pe

neaşteptate, a avut loc întâlnirea lor. Mâncarea bună, plimbarea în aerul rece, apartamentul călduros, şi acum ceaiul cu coniac, o moleşiră până la urmă. Erika începu să caşte şi nu părea că se poate opri.

— Hei, somnorilă, zise Per râzând. Cred că e timpul să plec.

Dar ea nu voia. Petrecuse minunat acasă la el în seara aceea şi dorea ca aceasta să continue. Cu mintea înceţoşată de somn, Erika îl urmări pe Per punându-şi haina şi pregătindu-se să plece. Freya era gata de plecare şi cei doi pisoi somnoroşi se clătinau şi se uitau în jur zăpăciţi.

Per o îmbrăţişă şi Erika se simţi minunat. Îşi odihni capul pe pieptul lui,

înconjurându-l cu braţele şi dorindu-şi să adoarmă în căldura îmbrăţişării lui. Simţi o mângâiere uşoară pe gât şi pe ureche şi îşi îndreptă gura spre el dorind mai mult. Sărutul lui a fost la început tandru, trezindu-i simţurile. Apoi mângâierile lui deveniră mai nestăpânite, mai intense şi mai prelungi. Trupul ei începu să fie tulburat, căci o cuprindeau alte dorinţe decât aceea de a dormi. Somnul nu mai era o nevoie copleşitoare atunci când corpul ei se încălzea de al lui.

— Nu vrei să patinăm mâine seară? murmură el.

Ea se lipi de pieptul lui, nedorind să se îndepărteze de el.

— Nu am patinat decât pe rotile,

şopti.

— Nu e mare diferenţă. Numai pentru un moment scurt, buzele lui le găsiră din nou pe ale ei, apoi o sărută uşor de două ori pe gât şi o dată pe ureche. Vin să te iau pe la şase şi mâncăm în oraş.

— Bine.

Ultimul sărut a fost năucitor tăindu-i respiraţia şi ameţind-o. Trupul ei părea pierdut în îmbrăţişare şi trecură câteva secunde lungi, după ce o eliberă din strânsoare, ca să-şi dea seama că s-a desprins de ea.

— Ne vedem mâine, făgădui el. Apoi ieşi pe uşă împreună cu Freya.

Erika se sprijini de perete păstrând senzaţia pe care i-o lăsaseră

buzele lui, incredibila lor delicateţe; simţea că-i ardea pielea sensibilă a gâtului.

Frigul nopţii i se ştersese din minte.

Pisoii începură să umble prin camera de zi mieunând subţire, plângăreţ. Erika îi strânse în braţe şi îi alintă:

— Hei, Sunny şi Warm, acum staţi aici cu mine. Îi ţinea la piept şi ei o priveau concentraţi. Ştiu, vă e dor de Freya, nu-i aşa? Ei bine, mie mi-e dor de Per, aşa că suntem chit.

Dintr-un motiv pe care nu-l înţelegea prea bine, ea trase cutia cu păpuşi şi începu să le scoată afară. Le privi, una câte una, aducându-şi aminte

de orele pe care le petrecuse plănuind şi cosând fiecare costum.

Contase atât de mult pentru ea atunci, ca fiecare să fie perfect. Rochia lui Scarlett trebuia să-l facă pe Rhett să se îndrăgostească de ea din nou, iar pantofii roşii, fermecaţi, ai Dorotheei să-i transporte casa în Kansas. Prin toată acea colecţie dorise să-i arăte tatălui ei că împărtăşea dragostea lui pentru filme.

Erika îşi aminti după-amiezile de sâmbătă când el o lua pe ea şi pe Kristina la film. Uneori vedeau filme noi, alteori, filme devenite clasice, pe la săli cu pretenţii, sau chiar vreun film străin subtitrat. Kristina plângea la sfârşit şi tatăl lor o consola şi vorbea

despre firea sensibilă a surorii ei mai mici. Erika nu a fost niciodată foarte expansivă, însă dorea să facă ceva pentru a-i arăta tatălui ei cât de mult preţuia timpul petrecut împreună. Asta a fost atunci când s-a hotărât să-şi facă acea colecţie de păpuşi.

Nu se pricepea cine ştie ce la cusut, dar se străduise, dorind ca fiecare costum să fie impecabil. Şi câtă atenţie dăduse păpuşilor tatăl ei! Se simţise atât de aparte, atât de iubită! Apoi, dintr-odată, el a plecat. Ieşirile de sâmbătă deveniseră din ce în ce mai rare, trecuseră aproape două luni de când el nu venise să le vadă. Atunci a avut atacul de inimă.

Erika oftă şi puse păpuşile înapoi

în cutie. Dragostea nu era un sentiment de care să depinzi, a învăţat ea, apoi, iar casa nu era un loc pe care îl găseşti purtând încălţări fermecate. Nu existaseră pantofi vrăjiţi care să-i aducă tatăl înapoi acasă, nicio cale de a-l face să le iubească din nou. A trebuit să înveţe să-şi găsească fericirea, urmându-şi propriul drum.

Se ridică şi duse cu grijă pisoii somnoroşi în dormitor. Fusese o zi lungă şi Erika era aproape adormită.

Capitolul şase

— Nu mi-ai spus că e o petrecere, zise Erika. Per opri maşina în spatele altora, pe strada aia lungă.

— Care e problema? M-ai fi vrut

numai pentru tine în seara asta, ca să poţi face cu mine lucruri de nedescris?

Ea îşi simţi faţa înroşindu-se şi, cu toate că interiorul maşinii era întunecat, se gândi că Per văzuse.

— Nu mi-ai spus, asta e tot. Suna ca o scuză neconvingătoare până şi pentru ea, însă, cea care urmă nu era mai bună: Nu m-am îmbrăcat pentru o petrecere.

El râse şi se aplecă pentru a o săruta pe buze, apoi deschise portiera.

— Patinajul e patinaj, fie că îl faci în grup sau singur. Eşti foarte bine îmbrăcată pentru patinaj, aşa că nu-ţi mai face griji.

Nu-mi fac griji, ar fi vrut ea să-i spună, însă e! deja închisese portiera şi

se îndrepta spre partea ei. Nu mă deranjează grupurile de necunoscuţi, se gândi Erika. Nu o deranjaseră niciodată, deşi, luaţi unul câte unul, indivizii ar fi putut să-i displacă.

Per îi deschise portiera şi ea coborî pe zăpada bătătorită de pe stradă, în timp ce el lua o sacoşă de pe locul din spate.

— Mă aprovizionez întotdeauna cu glugg, îi spuse el.

— Întotdeauna? în fond era vorba doar de cunoştinţe întâmplătoare. De cât timp se fac petrecerile astea pe patine?

— De la începutul timpului, o necăji el. De fapt, de când Bill şi Paula şi-au cumpărat casa asta.

Cred că trebuie să fi fost acum zece, doisprezece ani.

— E ceva timp. Ea nu stătuse niciodată atât de mult într-un singur loc. Mă mir că încă mai sunteţi toţi împreună.

— A, oamenii vin şi pleacă, aşa că, în fiecare an, apar prieteni noi. O luă de după umeri apropiind-o de el. O să vezi. Te vei simţi atât de bine, încât o să revii în fiecare an.

Ajunseră ia uşă, astfel încât Erika nu a mai avut timp să răspundă, deşi avea de gând să o facă. Nu era cel mai potrivit moment pentru a-i aduce aminte că ea nu-şi făcea niciodată planuri pe termen foarte lung.

O femeie scundă, grizonată,

deschise uşa şi îi pofti înăuntru. Era Paula, reţinu Erika, când mai întâi ea, apoi Per au fost îmbrăţişaţi cu prietenie. Bărbatul înalt şi pleşuv, care îi conducea prin casă spre o cameră încăpătoare, cu un şemineu enorm, era Bill, soţul Paulei.

După aceea, Erika fu prezentată celorlalţi, iar fiecare era foarte prietenos, afecţiunea lor faţă de Per fiind evidentă; aşa că nu conta prea mult că îi luă ceva timp să le reţină numele. În plus, se gândi ea, Per putea oricând să o scoată din încurcătură. Apoi, el plecă în bucătărie pentru a pregăti glugg-ul.

— Povesteşte-ne despre tine, Erika, i se adresă o femeie între două

vârste, îmbrăcată într-un pulover gros, de culoare roşie, care se aşează lângă ea pe sofa.

Erika îi zâmbi, recunoscătoare pentru că o atrăgea în discuţie.

— Ei bine, lucrez la Data Control, unde proiectez periferice de calculator şi…

— Nu, nu, spuse femeia râzând. Mă refeream la povestea vieţii tale.

Un bărbat care era aşezat la marginea mesei joase din faţa lor, îi explică:

— Noi am convenit să nu discutăm despre muncă în weekend. Venim aici ca să ne distrăm.

— Aha! Pe buzele Erikăi apăru un zâmbet, dar simţi cum i se strânge

stomacul de panică. Ce o să vorbească cu nişte oameni care nu doreau să discute despre muncă?

— Per nu te-a mai adus pe aici, nu-i aşa? o întrebă bărbatul.

— Nu, tocmai m-am mutat din Los Angeles pe la începutul lunii.

— O schimbare destul de mare, nu-i aşa? i se adresă femeia. Şi cum te împaci cu Minneapolis?

— Mi se pare frumos, zise Erika. Nu am avut prea mult timp să-l văd, cu slujba şi cu toate problemele legate de mutare. Îndată ce rosti aceste cuvinte îşi dădu seama că pomenise din nou de slujbă. Totuşi, Per nu avea dreptate în privinţa ei, putea să discute şi despre altceva decât despre computere.

— Vremea mi-a provocat un adevărat şoc, dar cred că sunt pe cale să mă obişnuiesc, spuse ea, apoi se încruntă. Ce e mai interesant în discuţia despre vreme, decât în cea despre profesia ei?

— Erika e foarte drăguţă, spuse Paula, scoţând un ibric mare, de aramă, din dulap.

— Este, zise Per. El luă sticlele cu vin de Bordeaux şi de Porto şi săculeţul cu mirodenii din sacoşa lui.

— Vrei să-i spun cât de deosebit eşti? îl tachină Paula.

— Dacă n-o pot convinge eu de asta, mă îndoiesc că ai fi tu în stare, zise el râzând, punând pe masă coniacul şi cuburile de zahăr.

Dar Paula nu mai râdea.

— E ceva serios, deci?

Per deschise sticla cu vin de Bordeaux şi turnă în ibric.

— Aşa se pare. Rânji la ea în timp ce deşerta sticla cu vin de Porto. Aşa simt.

Ea se rezemă de masă şi îşi încrucişă braţele, arătând ca o mamă nemulţumită.

— Cum ar putea fi serios? Ai venit aici la cină acum trei săptămâni şi n-ai amintit de ea.

— Vrei să spui că, după ce i-ai condus pe cinci copii prin atâtea idile, până la căsătorie, n-ai auzit niciodată de dragoste la prima vedere? De fapt, se gândi el, vulnerabilitatea din ochii

Erikăi l-a atras, făcându-l dornic s-o ia în grija lui, să o protejeze, să o preţuiască. Dar abia ieri, când ea a fost de acord să ia pisoii, a început să creadă că avea într-adevăr o şansă cu ea, că-i deschisese inima pentru o relaţie serioasă. Oricât de ezitantă ar fi fost, exista o poartă în zidul pe care îl construise.

— Dar Bill spune că ea e din Los Angeles, spuse Paula.

Per puse mirodeniile în vasul mare şi aprinse focul.

— În Los Angeles nu sunt oameni drăguţi?

— Per, se văită Paula, ştii ce vreau să spun.

Nu putea să se supere pe ea, ştiind

că grija ei pentru el provenea din lunga lor prietenie. O apucă pe după umeri.

— Ea nu este o altă; Jodi, dacă asta ts îngrijorează. Erika este o femeie cu totul deosebită, care mă face să mă simt minunat. Să mă simt mai fericit.

Totuşi, încruntarea nu părăsea faţa Paulei.

— Dar de-abia o cunoşti!

— Cunosc tot ce am nevoie să cunosc.

Paula oftă dezarmată de încăpăţânarea lui.

— Eşti sigur că-ţi împărtăşeşte frenezia?

El amesteca lichidul, aşteptând să dea în fiert.

— O va împărtăşi.

— Per, fii mai atent, nu vrei? Ea nu se va îndrăgosti de tine doar pentru că vrei tu.

— De data asta e altfel, insistă el, ştiind că aşa era. N-am mai avut niciodată senzaţia asta – de a fi împreună – cu nimeni altcineva.

— Poate ai mâncat ceva miraculos, zise Paula crispată.

Per râse doar, când Bill intră în cameră.

— Hei, voi doi, unde e glugg-ul ăla? O grămadă de oameni îl aşteaptă.

— Paula e ocupată să mă dădăcească, glumi Per.

— Vai de mine, vreţi să plec? întrebă Bill.

— Şi să mă laşi la cheremul ei? îţi

mulţumesc mult, amice.

Cei doi bărbaţi râdeau, în timp ce Paula era îngândurată.

— Crede că e îndrăgostit, spuse ea soţului său.

— E grozav! exclamă el şi îl bătu pe spinare, înainte de a observa expresia de îngrijorare a soţiei. De când ai încetat să crezi în dragoste? o întrebă el.

— Nu e vorba de asta. Dar el o cunoaşte prea puţin şi nu aş vrea să-l văd suferind.

Bill îi aruncă lui Per o privire plină de simpatie, apoi o luă pe Paula pe după umeri.

— Îţi faci probleme pentru că tu n-o cunoşti. Hai, mămico, lasă-l pe Per cu

glugg-ul lui şi ai grijă de ceilalţi invitaţi.

Per era bucuros să fie lăsat în pace, atât cât se putea, în mijlocul unei petreceri. Oamenii veneau şi plecau, dar în forfota asta, gândurile lui Per nu erau întrerupte.

Înţelegea îngrijorarea Paulei. Ea şi Bill îi erau prieteni încă înainte de a o cunoaşte pe Jodi şi deveniseră şi mai buni prieteni după ce ea îl părăsise. Dar ceea ce nu înţelegea Paula era că Erika era altfel, aşa simţea el. Jodi nu-i provocase niciodată sentimente atât de profunde, acea dorinţă arzătoare de a rămâne împreună pentru totdeauna, de a împărţi totul în viaţă.

Timpul nu avea importanţă în asemenea cazuri, îşi zise Per. Trebuia

doar să i se întărească şi să i se adâncească sentimentele. Erika era cea care avea nevoie de timp. Avea în ochi o nelinişte de căprioară sălbatică, o teamă care îl avertiza să se poarte atent cu ea, să o înveţe să se încreadă în el, să o lase să vadă că putea conta pe el.

Ştia că, încetul cu încetul, ea se va convinge de ceea ce el ştiuse tot timpul: că ei doi erau făcuţi unul pentru celălalt; că zeii hotărâseră asta de la începutul lumii şi că ea nu va avea altă alegere decât să se îndrăgostească de el. Zâmbi spre vasul cu glugg.

Erika se retrase din discuţie şi-i zâmbi lui Per, când acesta intră în cameră. Nu îi rămăsese decât să-i

asculte pe ceilalţi, când au început să discute noul plan de dezvoltare urbană, iar ea simţea nevoia de ceva intim, de ceva mângâietor. Nu era atât de bună într-o conversaţie care nu se referea la calculatoare, pe cât crezuse.

Per împinse măsuţa cu rotile până în mijlocul camerei, ascultând glumele şi tachinările celorlalţi.

— Faci pe grozavul faţă de Erika, nu, Per?

— Aţi pregătit stingătoarele de incendiu?

— Daţi-i drumul şi râdeţi, le zise Per. Dar cine râde primul, bea ultimul.

Ochii lui îi găsiră pe ai ei şi zâmbetul din ei îi provocă o căldură plăcută în tot corpul. Dorea nespus ca

braţele lui să o strângă, tânjea să se odihnească în îmbrăţişarea lui. De când îl cunoscuse pe Per, focuri de care nu ştiuse înainte păreau să-i mocnească în trup, gata să izbucnească la cea mai uşoară atingere a lui, la mângâierea ochilor lui. Ca efectele glugg-ului, dar fără calorii, se gândi ea visătoare.

Per îşi mută privirea de la ea, cu o evidentă şovăială, şi se îndreptă spre vasul aburind, aşezat pe măsuţă. Turnă coniac peste cuburile de zahăr, aşezate pe un grătar de sârmă deasupra vasului deschis, apoi, cu o mişcare rapidă, dădu foc. Pentru câteva minute flăcările se înălţară deasupra vasului. Un ropot de aplauze şi râsete izbucniră când agită lichidul şi începu să-l pună cu un

polonic în ceşti.

— S-au aprins nişte focuri inexplicabile prin oraş, în ultimul timp? întrebă cineva.

Obrajii Erikăi se îmbujorară şi ea luă o mână de covrigei crocanţi dintr-un castron aflat lângă ea şi începu să-i roadă.

Per râse.

— Aş putea să dau o mână de ajutor, dacă pasiunea mea este să aprind focuri?

Obrajii ei ardeau încă şi mai tare, dar, din fericire, nimeni nu părea să observe. Se întoarseră cu toţii la conversaţia dinainte după ce îşi primiră glugg-ul. Erika se duse lângă Per.

— Niciunul pentru tine, tânără

doamnă! îi zise el în timp ce-i întindea o ceaşcă Paulei.

— Am vârsta legală pentru băuturile alcoolice, zise Erika.

Mulţumit că fiecare îşi primise porţia, Per puse capacul pe vas şi îl mută lângă foc.

— Noi doi mergem să patinăm, spuse el.

— Glugg-ul mi-ar ţine de cald.

— Glugg-ul te va face să cazi, o asigură el, după care aruncă o privire prin cameră. Mai vine cineva să patineze?

Se părea că ieşiseră deja câteva perechi şi nimeni altcineva nu mai voia să se aventureze.

— Poate că ei ştiu ceva ce noi nu

ştim, sugeră Erika. Cum ar fi faptul că afară îngheţi de frig.

Per îi aduse haina şi o conduse într-o debara unde erau aliniate perechi de patine.

— Trebuie să fie frig pentru a avea gheaţa pe care să patinezi. Voi, californienii, nu sunteţi prea iuţi la patinaj, nu-i aşa?

— Iute nu e, în mod sigur, cuvântul pe care să-l foloseşti în cazul meu, când e vorba de patinajul pe gheaţă. Găsi o pereche de patine care i se potriveau, apoi ieşi cu Per pe uşa din spate.

Era o seară frumoasă. Aerul era rece şi proaspăt, vântul nu sufla deloc şi respiraţia lor se transformă în aburi. Coborâră pe o potecă de zăpadă

bătătorită, spre un lac mic, aflat în spatele casei şi se aşezară pe o bancă din lemn, pentru a-şi încălţa patinele, vârându-şi ghetele dedesubt, lângă alte perechi. Luminile aprinse la colţurile casei aruncau o strălucire uşoară asupra lacului, iar tot ce nu era atins de acestea, era luminat de razele lunii. Era o lună plină, enormă, care proiecta miriade de diamante în zăpadă, într-o misterioasă splendoare. E o noapte prea frumoasă, pentru a mă face de râs, se gândi Erika îngrijorată.

— Nu sunt o bună patinatoare, îl avertiză ea, în timp ce el îi apucă braţul şi o conduse spre lac. Erau acolo alţi şase oameni care patinau şi i se părea că aveau cu toţii alură olimpică: nicio

mişcare stângace, nicio prăbuşire pe gheaţă. Poate că va fi destul întuneric, îşi zise ea, pentru ca nimeni să nu mă vadă atunci când o să cad.

— O să te descurci bine, o asigură Per.

Bine? Imediat ce păşiră pe suprafaţa îngheţată, picioarele ei începură să o ia în direcţii opuse, gleznele îi cedară, iar mâinile ei apucară cu disperare braţele lui Per.

Ea murmură:

— Nu cred că îmi place treaba asta. De ce înaintează el pe suprafaţa lacului, în loc să o ducă înapoi, într-un loc mai sigur? se întrebă.

— Fii relaxată, îi recomandă el râzând. Dacă poţi patina pe rotile,

atunci poţi şi pe gheaţă.

— Pot să patinez pe rotile? Cred că am uitat.

— Picioarele tale pot, lasă-le doar în voia lor.

— Bucuroasă. Totuşi, du la mal ce mai rămâne din mine şi plimbă-te cu picioarele mele.

El râse, iar râsul lui o făcu să zâmbească. Într-un anume fel începu să se destindă puţin, ţinându-se de braţul lui Per, în timp ce alunecau cu atenţie în jurul lacului.

— Vezi? N-a fost chiar aşa rău, nu? o întrebă el cu un entuziasm molipsitor.

— Nu, a fost minunat, ceva ce o să le povestesc nepoţilor mei. Adăugă, clătinându-se: Gata?

El o apucă de braţ şi în curând ea nu mai luă în seama siguranţa ispititoare a malului. Cu uimire, descoperea împrejurimile. Copacii înalţi parcă se uneau cu întunericul nopţii, mici pete de zăpadă presărate ici-colo, dădeau un contur vag ramurilor. Lumini care licăreau ca stelele, departe, veneau dinspre alte case, aflate dincolo de lac.

Încrederea în sine a Erikăi creştea încetul cu încetul, ajutată de răbdarea lui Per şi sfaturile lui. Seamănă mult cu patinajul pe rotile, recunoscu ea, e doar mai frig şi mal puţin sigur, dar mişcările sunt aceleaşi. Pe măsură ce se simţea mai curajoasă şi mai puţin concentrată asupra picioarelor, devenea tot mai

conştientă de prezenţa bărbatului de lângă ea, de forţa lui, de blândeţea lui, de modul în care se putea baza pe el, uşor şi natural, fără să-şi piardă sentimentul independenţei. Ar fi fost înfricoşător, îşi spuse Erika, dacă n-ar fi existat această senzaţie atât de plăcută.

— Aşa, vorbeşte-mi despre nepoţii ăştia, spuse el brusc.

— Care nepoţi?

— Cei despre care ai pomenit mai înainte. Ştii, eşti remarcabil de bine conservată pentru o bunică. Nu mi-am închipuit că ai putea fi atât de bătrână.

Ea izbucni în râs şi Per o întoarse spre el, aducând-o mai aproape. Dintr-odată, noaptea deveni caldă şi se făcu mai frumoasă. Braţele lui o înconjurară

şi o îmbrăţişară strâns, în timp ce buzele lui le căutau pe ale ei.

Cum trăise atâta timp fără un asemenea extaz? se întrebă Erika fără suflare. Atingerea buzelor lui era caldă şi tandră, dar parcă prea lacomă pentru gustul ei. Mâinile lui o mângâiau, vorbind în tăcere despre dorinţele şi speranţele lui. Buzele lui îi puneau propriile lor întrebări, cărora ea nu se pricepea să le răspundă. Tot ce ştia era că trupul îi era cald şi că dorinţa arzătoare pe care o simţea îi alunga restul gândurilor.

Intensitatea emoţiilor îi făcu, în cele din urmă, să se retragă mai la marginea lacului. Aerul era liniştit, plin parcă de aşteptări. Erika privi în jur şi

constată cu surprindere că erau singurii rămaşi pe lac.

— E ca şi cum noi am fi cei mai viteji patinatori, glumi ea cu o voce uşor tremurătoare.

— Celorlalţi poate le-a fost teamă că o să topim gheaţa şi. or să se scufunde. Per o apucă uşor de talie şi o conduse spre mal.

— Sunt gata să mă prăbuşesc din cauza patinatului, dar nu vreau să mă întorc în casă, zise ea.

El o sărută pe vârful nasului.

— Ştiu ce vrei să spui. Aici, afară, e ceva deosebit. Se strânse mai aproape de el şi patinară încet spre bancă. Chiar şi după ce îşi puseseră ghetele, continuară să stea acolo

aşezaţi, privind peisajul scăldat de razele lunii.

— Mi-ar plăcea să am o casă aici, într-o bună zi, spuse el.

— Dar casa ta e foarte frumoasă!

El ridică din umeri, privind încă iacui îngheţat, ca şi cum ar fi văzut lucruri pe care ea nu le putea vedea.

— Casa pe care o am e bună pentru mine şi pentru Freya, dar nu e aceiaşi lucru cu locul ăsta.

Există aici destul teren pentru a schia, iar tu ai avea un mic lac pe care să patinezi seara, cu copiii tăi.

— Freya e bună la patinaj? întrebă ea veselă.

Afecţiunea ei pentru Per crescuse foarte mult, dar visurilor lui o speriau.

Erau atât de diferite de ale ei, încât distanţa dintre ei se va mări, ceea ce ea! nu ar fi vrut să se întâmple.

Per râse, rupând vraja ce-l cuprinsese.

— Dar presupun că nu e genul de planuri pe care ţi le faci, pentru viitor, nu-i aşa, Erika?

Puterea lui de a-i citi gândurile era de speriat. Era ca şi cum zeii lui nordici ar fi lucrat pentru el, se gândi ea. Ce ar fi putut să-i spună?

— Nu, trebuie să recunosc, nu am visat niciodată o casă lângă un lac îngheţat. Dar pot să fac prinsoare că puţini oameni născuţi în California, visează la aşa ceva, răspunse ea.

— Mai degrabă la o casă în zona

Malibu Beach, nu? întrebă el ridicând-o de pe bancă. Zâmbiră şi abandonară subiectul.

Se înapoiară încet spre casă, trupurile lor abia atingându-se, însă Erika îşi simţi bătăile inimii accelerându-se când el o înlănţui cu braţele şi o trase aproape. Per era o persoană atât de afectuoasă şi de iubitoare, îşi zise, un bărbat care putea să ofere atât de mult unei femei. Ar fi fost un tată minunat. Aşa că de ce să o supere ideea ca el să aibă o soţie, o familie?

În casă era cald şi zgomot când intrară, dar Erika prefera intimitatea stranie de afară. Îşi lăsară patinele în debara şi merseră în ciorapi să se

alături celorlalţi oaspeţi pentru a bea o ceaşcă de glugg.

— Vrei să încerci să schiezi mâine? o întrebă Per plin de speranţă.

Ea îşi clătină capul încet, dezamăgită.

— Nu pot. Voi lipsi din oraş în prima jumătate a săptămânii şi, în plus, am de citit o tonă de hârtii.

Expresia lui părea să devină distantă şi râsul pierii din ochii lui.

— Ne părăseşti, deja? Unde te duci?

— Mai întâi, la New York, apoi la Chicago.

Zâmbetul îi reveni încet.

— Niciun fel de excursie tropicală?

— Doar dacă s-au mutat în sud

New York şi Chicago.

Ea nu înţelese prea bine brusca schimbare a lui Per, dar ştia că nu-i plăcea când zâmbetul îi dispărea. Era extrem de bucuroasă fiindcă, până la urmă, zâmbetul revenise pe buzele lui.

Capitolul şapte interfonul bâzâi şi Erika apăsă iritată butonul.

— Îmi trebuie puţin timp, Lisa. Te rog să laşi un mesaj. Era sfârşită, mai mult decât după orice altă călătorie de serviciu de care îşi amintea. Plănuise să se întoarcă cu două zile mai devreme, dar apăruseră probleme la New York şi apoi, o furtună de zăpadă în Chicago. În loc să tragă un somn bun în patul ei, îşi petrecuse noaptea de joi în aeroport,

aşteptând să se liniştească furtuna. Abia vineri dimineaţa a reuşit să prindă un zbor şi după sosire s-a îndreptat direct spre birou.

Câteva secunde mai târziu, interfonul bâzâi din nou.

— La naiba! scrâşni ea, când văzu becul pâlpâind pe una din liniile ei.

— Ceva neprevăzut, Lisa?

Auzi chicotitul uşor al secretarei în receptor.

— Erika, e un bărbat tare drăguţ care spune că are ceva de vorbit cu tine.

Erika respiră o dată adânc, apoi lovi cu pumnul linia telefonică pe care se vedea becul aprins. Trebuia să aibă mai târziu o discuţie cu Lisa, să-i spună

că era necesar să fie mai fermă, chiar dacă solicitantul era un bărbat drăguţ.

— Da?

Urmă o tăcere lungă, după care se auzi o voce familiară, veselă.

— Un prieten de-al meu, care e veterinar la grădina zoologică, mi-a spus că nu trebuie niciodată să deranjezi o leoaică în cuşca ei. Acum ştiu ce voia să spună.

El trebuia s-o înţeleagă, se gândi ea repede.

— Poţi să crezi că la Chicago ninge mai mult decât aici?

El râse.

— Nu ştiu sigur ce spun statisticile anuale, dar am auzit că acolo e un viscol, care pe noi ne-a ocolit.

— Nu vreau să aud că aici a fost o vreme mai bună, spuse ea, şi suspină.

— Ce zici de faptul că ţi-am simţit lipsa?

Seriozitatea lui o prinse nepregătită, aşa că încercă să facă o glumă:

— Ce s-a întâmplat? Te-a părăsit Freya?

— A fost prea ocupată cu pisoii ca să mă mai observe.

— Săracul copil! spuse ea, încercând să pară înduioşată. Lăsase pisoii cu Per cât timp fusese plecată.

— Asta înseamnă că-ţi va fi milă de mine şi mă vei lăsa să am grijă de tine în weekend?

E o idee prea bună pentru a o

putea crede, se gândi Erika.

— Sigur că da, însă numai pentru a-ţi arăta ce persoană amabilă sunt.

— O luăm încet, o asigură el. Puţină distracţie în aer liber, apoi câteva delicii de interior.

— E grozav! răspunse ea… După ce îşi luă rămas-bun şi închise telefonul, îşi scoase pantofii din picioare.

Perspectiva de a-şi petrece sfârşitul de săptămână cu Per face suportabil restul zilei, se gândi ea fericită. Şi ei îi fusese dor de el, chiar dacă nu găsise cuvintele pentru a i-o spune. Timpul petrecut departe i se păruse mult mai lung decât alte călătorii de o săptămână pe care le făcuse înainte, începea să se simtă bine

în Minneapolis… să se simtă ca acasă.

Per o luă pe Erika după ce ea îşi termină orele de birou de sâmbătă dimineaţa şi îi spuse că vor merge să schieze prin împrejurimi. La început, s-a simţit nervoasă pentru că încerca un nou sport, însă el făcu în aşa fel încât să i se pară uşor. Era surpinsă cât de simple erau mişcările şi le prinse rostul aproape imediat.

Alunecau pe poteci, lăsând urme alăturate în zăpada proaspătă. Schiatul o învioră mai mult decât ar fi crezut, iar frumuseţea locurilor ţesea o legătură mai strânsă între ea şi Per. Pantele uşoare îi purtară printr-o pădure de brazi înzăpeziţi, prin tunetele formate din ramurile lor sclipitoare. Brazii,

asemenea unor catedrale, se înălţau semeţ spre cer.

Erika era înmărmurită de pacea şi liniştea din jur. Per observă urme de iepure şi veveriţă şi îi arătă cum să recunoască tufişurile unde se ascundeau. La un moment dat, el insistă că a văzut un cerb în depărtare, dar, pentru că erau în timpul cursei pe schiuri, Erika era sigură că încerca doar să-i distragă atenţia.

Atunci când se întoarseră la furgonetă, Erika ardea şi pe dinafară şi pe dinăuntru. Acum era convinsă că se putea distra cel puţin la fel de bine, jucându-se în zăpadă, ca atunci când se juca acasă, bucurându-se de strălucirea soarelui californian. Compania lui Per

face fiecare clipă să fie deosebită, se gândi ea. Chiar şi scotocitul prin mănuşile şi căciulile vechi din spatele maşinii, pentru a le înlocui pe cele ude, era amuzant.

— Nu ştiam că ai aşa ceva, strigă ea punându-şi o căciulă tricotată, care se trăgea în-jos pe faţă. E tocmai ce-mi trebuie pentru a-mi încălzi faţa în după-amiaza asta.

— A, te prinde, fără discuţie, zise el râzând. Erika, Răzbunătoarea mascată.

Ea se uită în oglinda laterală şi aproape se sperie. Căciula avea găuri cu margini roşii pentru ochi, nas şi gură şi o făcea să arate ca un monstru însetat de sânge.

— Pariez că dacă purtam asta la serviciu, nimeni nu mai iua masa cu mine.

— Despre ce fel de serviciu vorbeşti? Spargeri sau bănci?

Ea făcu o mişcare ameninţătoare spre el, însă Per chicoti şi rămase neclintit.

— Hai, Răzbunătoare mascată, spuse el smulgându-i de pe cap căciula şi ciufulindu-i părul. Luptele sunt un sport pe teren acoperit, aşa că îl trecem în agendă pentru mai târziu. Hai să mergem acasă.

El se întinse pentru a-i săruta buzele bosumflate. Sărutul lui promitea o mulţime de lucruri, se i gândi Erika visătoare, căldură şi tandreţe, şi mai

presus de toate dorinţă, dorinţă arzătoare de a-i aparţine. Ea se urcă în maşină pe locul de lângă el i şi stătu ghemuită tot drumul.

Când au ajuns, au salutat-o pe Freya scuturându-se de zăpadă pe podea, în timp ce-şi scoteau hanoracele şi mănuşile.

— Ar fi mai bine să-ţi dai jos hainele astea, zise Per repede.

— Poftim?

— Eşti udă toată, îi explică el. O luă de mână şi o conduse în camera de zi. Trebuie să faci un duş.

Ea îl urmă sus, în dormitorul lui, şi gura i se curbă într-un zâmbet nesigur. De ce reacţionase exagerat la sugestia lui? se întrebă.

— Aş putea să mă duc acasă şi să fac un duş, spuse ea, adresându-se spatelui său lat.

— Nu are sens, zise el hotărât. Eşti deja aici.

Ea nu spuse nimic, dar era pregătită pentru combinaţia ciudată de emoţii care aproape o paralizau, atunci când a intrat în dormitorul lui. Dispoziţia îi fusese destul de nonşalantă, aproape de flirt, ceva mai devreme, însă devenise serioasă când se confruntase cu intimitatea încăperii. Dormitorul seamănă aşa de mult cu el, îşi zise ea. Pereţii şi podeaua etalau diferite nuanţe de brun şi un pat imens, acoperit cu o cuvertură din blană de culoare închisă, domina centrul.

Camera era la fel de senzuală ca şi îmbrăţişarea lui, şi Erika se imaginã aşezată pe patul acela masiv, în timp ce mâinile lui ar fi aprins focuri în ea.

— Patul tău e aşa de mare! Ea îşi muşcă limba, însă cuvintele fuseseră rostite.

— E necesar să fie astfel, spuse el râzând uşor. Şi chiar cu spaţiul ăsta, uneori mai cad din el.

Erika îşi simţi obrajii încălzindu-se şi se întrebă cum s-ar fi simţit dacă ar fi stat acolo. Trupul ei dorea să rămână, însă mintea o făcea încă să şovăie.

— Nu e nevoie de atâta deranj. De ce nu mă duci acasă? Mă pot spăla şi schimba acolo.

Per o împinse în baie şi Erika îşi

pierdu răsuflarea: era aproape la fel de mare ca dormitorul ei, cu o cadă îngropată şi carpete albe, groase.

— Eşti udă toată şi îngheţată, îi spuse el. Chiar şi cu pantalonii ăştia, ai toate şansele să răceşti dacă ieşi afară.

— N-am altceva să pun pe mine. Era trasă într-un vârtej de emoţii contradictorii şi se agăţa de orice scuză care îi venea la îndemână.

— O să-ţi găsesc eu ceva, îi promise el. Acum intră şi dă-ţi jos hainele. E dispoziţia medicului.

— Tu eşti veterinar.

Zâmbetul lui era şi mai ademenitor în timp ce o privea cu căldură.

— Doctorul e doctor! Trase un teanc de prosoape groase, bej, dintr-un

dulap şi i le întinse. Ai putea să încerci un jacuzzi, spuse el arătând spre unul din capetele cadei. Nici nu ai idee cât ţi-ai folosit azi muşchii şi mâine. or să te doară.

Erika îşi scutură capul. Nervii îi vibrau doar fiindcă era acolo cu el, nu avea nevoie de altă stimulare a simţurilor.

— Bine, zise el. Fă un duş acum. Uite, ăsta are cap pulsator. O să fie bine, o să vezi.

Ea închise uşa şi oftă în timp ce se aşeza pe o i banchetă căptuşită, confortabilă, apoi îşi scoase şosetele şi le aruncă pe podea înaintea ei. Ce era aşa mare lucru? se întrebă. De ce i se părea atât de periculos să facă un duş

aici? Fusese la petreceri pe plajă, unde făcuse duş şi îşi schimbase îmbrăcămintea, fără să se gândească deloc ia asta. Ce diferenţă era că făcea aceiaşi lucru în casa lui Per?

Dar bătăile nebune ale inimii îi spuneau de ce ezită, când văzu lucrurile lui Per: prosoapele de pe rafturi, puţin mototolite fiindcă fuseseră prea repede trase; o sticlă de şampon şi un tub cu pastă de dinţi, aşezate lângă chiuvetă; un halat; aibastru-închis, catifelat, agăţat în spatele uşii. J Baia o tulbura şi mai mult decât dormitorul.

Încercând să-şi potolească bătăile puternice ale inimii, ea îşi scoase repede restul hainelor, însă aerul rece

nu îi făcu prea mare plăcere. Deschise uşa puţin pentru a arunca o privire şi, nevăzându-l pe Per, îşi lăsă hainele grămadă pe podea. Oare de ce se purta atât de ciudat? se întrebă. Doar avea încredere în Per. Dar de la seara aceasta dorea mai acelaşi lucru şi a doua zi? Sau ar fi regretat că lăsase relaţia lor să-şi schimbe natura?

Se relaxă puţin, în vreme ce îşi uda părul şi apoi zăbovi sub duşu! care pulveriza apa în pulsaţii. Apa fierbinte, împroşcată în stropi înţepători, o făcea să se simtă minunat, şi Erika încercă să-şi liniştească temerile. Erau anii optzeci, în definitiv, când oamenii se bucurau de intimitate acolo unde o găseau. Începu să se simtă mai bine cu

timpul şi păşi afară de sub duş, cu grijile alungate odată cu rigiditatea.

Ştergându-se cu putere se învioră complet, savurând senzaţiile produse de lucrurile din jurul ei, prosopul mângâindu-i spatele şi pieptul, covorul atât de cald şi de gros de sub picioarele ei, faianţa netedă ca gheaţa pe care patinaseră cu o săptămână în urmă. Pieptul păros al lui Per, când o strânge aproape de el.

Pieptul păros al lui Per? Ea nu îl văzuse niciodată fără cămaşă. De unde să ştie dacă pieptul lui era păros? îşi puse întrebarea dacă nu trebuia să facă încă un duş, unul rece.

— E ridicol! exclamă ea, şi se înfăşură într-un prosop uscat.

Deschise încet uşa şi privi în dormitor. Era gol. Hainele ei nu mai erau, dar o cămaşă bărbătească fusese aşezată de-a curmezişul patului. Îşi dădu jos prosopul şi o îmbrăcă. Îi ajungea până la jumătatea coapselor iar umerii erau foarte largi. Simţea materialul foarte fin pe corp şi mirosul de pădure al coloniei folosite de Per.

Simţindu-se aproape ca în îmbrăţişarea lui, îşi şterse părul cu prosopul şi îl pieptănă înapoi, pe spate, apoi mai aruncă o privire în oglinda din baie. Îşi suflecă mânecile cămăşii şi lăsă primii doi nasturi descheiaţi.

Erika îşi zâmbi în oglindă. Nu arăta prea rău, decise ea, puţin surprinsă. Cămaşa era aproape sexy, cu

tăieturile de pe părţile laterale. Zâmbi mâhnită de gândurile care îi treceau prin minte. În mai puţin de o jumătate de oră trecuse de la teama faţă de intimitatea dormitorului şi a băii. Acum se simţea de parcă mâinile liţi ar fi atins-o, era ca şi cum trupul lui ar fi posedat în întregime trupul ei.

Incertitudinile sale privind felul în care se desfăşura seara erau aproape cu totul lăsate de o parte şi ea luă cordonul halatului şi îl înfăşură de două ori în jurul taliei. Apoi îşi azvârli pe spate părul cu o bravadă pe care o simţea doar pe jumătate şi coborî să-l găsească pe Per.

El era în Bucătărie, aplecat deasupra mesei, cu spatele la ea. Îi

privi un moment umerii puternici, musculoşi, şi simţi cum o cuprinde o dorinţă intensă. Lumile diferite în care au trăit contau puţin, îşi spuse ea brusc. Lumea pe care şi-o găsiseră împreună era totul.

Simţindu-i prezenţa, el se întoarse şi îi zâmbi.

— Gata? spuse el. Îţi place îmbrăcămintea pe care ţi-am oferit-o?

— E bună, răspunse ea privind în jos. Apoi se ridică pe vârfurilepicioarelor şi se învârti. Vezi, tot ce mai trebuie sunt nişte cute pe ici pe colo şi aş putea lansa o nouă modă.

El o fixă cu privirea şi Erikăi i se păru – că durează o veşnicie. Era un foc ceea ce vedea ea în ochii aceia blânzi şi

albaştri? îşi simţi trupul fremătând uşor în aşteptare. Per se întoarse la pregătitul cinei.

— Vrei nişte vin, zise el, arătând spre cele două pahare aflate alături.

Erika luă unul dintre ele şi sorbi o înghiţitură de vin, apoi încă una. Până să-şi dea seama, îl terminase pe tot.

— Mai vrei un pahar? o întrebă Per.

Erika ezită, apoi făcu semn din cap că da, amintindu-şi că mai mult de două pahare de vin o fac imprudentă. Avea nevoie ca toate simţurile să-i fie treze pentru seara aceea.

Per servi cina, o supă grasă, delicioasă, şi pâine proaspătă, crocantă; mâncară în faţa focului. E

linişte şi pace, se gândi Erika fericită, chiar şi sforăitul Freyei, din colţul camerei, parcă aparţine scenei idilice.

Odată îndepărtate vasele, se aşezară la loc pe perne şi priviră focul. Erika îşi aminti de altă noapte la fel ca aceasta, neliniştea pe care o simţise la întrebările lui Per şi apoi mângâierea braţelor lui. Până când i-a întrerupt Freya.

Ea sorbi ultima picătură de vin şi puse paharul deoparte. Noaptea aceasta parcă era la fel şi totuşi diferită. Mulţumirea ei se lupta cu o puternică tensiune nervoasă. Trupul ei aştepta parcă ceva. Privi către Per. El se uita la ea zâmbind

— Povesteşte-mi despre familia ta,

îi ceru el dintr-odată.

— Familia mea? Nu se aştepta la întrebarea lui. Ce vrei să ştii despre ei?

— Vreau să ştiu de ce te-ai ascuns de toţi cei pe care îi ai.

Ea se încruntă şi se ridică să-şi umple din nou paharul cu vin.

— Nu m-am ascuns. Sunt doar ocupată. Prea ocupată pentru nişte relaţii fără sens.

— Fără sens? Cei mai mulţi oameni, nu consideră dragostea lipsită de sens.

Vocea lui o urmări în bucătărie, însă nu îi dădu niciun răspuns. Rezistase până atunci preocupării lui faţă de trecut, dar poate că odată satisfăcută, curiozitatea lui s-ar fi mutat

în prezent.

— Părinţii mei erau în toiul preparativeior de divorţ, când tata a murit de atac de inimă, îi zise ea când reveni în cameră. Se aşeză pe pernă. Aveam cincisprezece ani şi Kristina doisprezece.

— Ea cum e?

— Kristina? Erika ridică din umeri. Disperată să se mărite.

— De ce?

— Cine ştie? Poate că vrea să-şi demonstreze că anumiţi bărbaţi o, găsesc adorabilă. Începuse deja să regrete toată această conversaţie.

— Iar tu nici măcar nu vrei să rişti, murmură el.

Ea îl privi aspru, dar efectul

privirii ei se pierdu în lumina vagă a focului. Totuşi, rigiditatea spatelui ei, când se întoarse într-o parte, îi dădu de înţeles lui Per că forţase nota discuţiei.

— Destul cu încăierarea asta verbală, zise el vesel. Nu ţi-am promis nişte sporturi pe teren acoperit în seara asta? Vocea lui căpătase un ton uşor provocator. Lupte, cred.

— Lupte? şopti Erika, glasul dezvăluindu-i brusc nervozitatea.

Per o ridică în picioare şi îi înconjură mijlocul cu braţele. Erika îl privi în ochi, simţindu-şi sângele încălzindu-i-se.

— Nu, ştii… începu ea ezitantă, cred că Freya ar fi stârnită din nou dacă ne-ar vedea prostindu-ne. N-aş

vrea să fiu atacată.

Per zâmbi.

— Nu sunt sigur pe care dintre noi ar ataca, spuse el. Erika simţi cum îl umflă râsul. Iată de ce am închis-o în spălătorie.

Ea privi repede în jos. Freya plecase. Îşi aminti cum câinele îl urmase pe Per în bucătărie, mai înainte, însă nu dăduse importanţă amănuntului. Cei doi pisoi erau încă în cameră cu ei, dar adormiseră lângă foc.

Erika respiră adânc, încercând să se liniştească, dar fără prea mult succes. În timpul cât Per o îmbrăţişase, observase cât de firesc se potriveau. Erau amândoi în picioarele goale, umărul ei se potrivea perfect sub braţul

lui, în timp ce umărul lui era la înălţimea potrivită pentru a-şi rezema capul de el. Tensiunea pe care o simţise de când îşi făcuse duşul devenea mai intensă.

— Nu cred că în felul ăsta începi o partidă de lupte, murmură ea. Faptul că i se tăia respiraţia o irita. El o îmbrăţişase prea tare, se gândi ea; era o tactică incorectă.

— Cum vrei tu, Erika, zise el liniştit.

Ea înghiţi greu. Ce mai era acum? se întrebă ea puţin disperată. Ce rol jucau, totuşi?

— Bine. O să mergem în colţurile noastre, apoi ieşim să luptăm, spuse ea pe neaşteptate. Aşa se face, nu?

— Cred că ăsta e box.

— Nu, insistă Erika. Aşa facem noi în California.

— Aha, zise el încuviinţând din cap. Vom lupta deci după regulile din California.

— Corect, aprobă Erika înseninată. După regulile din California. Tu te duci lângă scaunul cu spătar, iar eu mă întorc acolo unde stăteam pe perne. Apoi, când spun start, ne întâlnim în centrul camerei.

Per privi îngândurat în jurul lui, apoi o sărută uşor pe buze.

— Bine, zise el. Se întoarse, începu să meargă, dar, după ce făcu doi-trei paşi, Erika se repezi la el şi îl doborî pe covor.

— Am câştigat, şopti ea râzând în hohote. Era aşezată pe spatele lui. Cu braţele încolăcite în jurul gâtului său, ea se mişcă în aşa fel să-l ţină dedesubt.

— Te bucuri? întrebă Per sec.

— Ei bine, da, răspunse ea. Până la urma, am învins.

— Dar nu s-a terminat. Trebuie să mai facem o rundă, după regulile din Minnesota.

Ea îşi relaxă puţin braţele.

— Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă: fără cruţare. Se rostogoli de sub ea până ajunse pe spate. Respiraţia ei se înteţise datorită efortului şi poziţiei lui Per.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea

jucăuşă. Nu recunoşti că te-am învins? Se ridică şi se aşează pe pieptul lui. Nu vreau să te iau prea aur, aşa că de ce nu recunoşti că ai fost bătut?

Ochii lui licăreau şi el zâmbea periculos.

— Per. Numele lui sfârşi într-un ţipăt când Erika se simţi ridicată în aer şi aşezată pe spate. Per îşi ridicase picioarele de pe podea şi le bătuse unul de altul. Aşa că acum stătea deasupra ei şi o prinsese ferm, dar confortabil, în strânsoarea lui.

— Destul, destul! strigă ea năucită. Ne-am putea lovi.

— Nu, zise el blând. Poţi să ai încredere în mine. Nu te-aş lovi pentru nimic în lume. Începu să o sărute uşor

pe gât. Părul aspru al bărbii o gâdila şi îi făcea plăcere în acelaşi timp. Se trezi mişcându-se sub el şi îl auzi cum oftă de plăcere.

— Per, zise ea cu un chicotit înăbuşit, mă dau bătută.

— Bine, murmură el. Îi deschise alt nasture de la cămaşă şi îi acoperi cu sărutări valea dintre sâni. Simţea că ia foc oriunde o atingeau buzele lui, că dorinţa o mistuia.

— Per, stărui ea, ar trebui să ne oprim. Dar tocmai când îi vorbea, mâinile lui alunecară sub cămaşă şi îi mângâiară pielea caldă.

— Îmi pare rău, Erika, zise el. Nu pot să mă opresc.

— Oh? Abia îşi dădu seama că

replica ei sunase ca un oftat. Trupul îi zvâcnea la atingerea arzătoare a mâinilor lui. Îşi pierduse cordonul şi restul nasturilor păreau să se desfacă de la sine.

El îi apucă cu gura sfârcul unui sân, limba lui mângâindu-l cu o asprime care o răscolea şi ea se agăţă strâns de el.

Apoi Per îşi ridică încet capul şi privi serios în ochii ei.

— Tradiţia vikingă nu-mi dă voie să mă opresc.

— Oh?

— Un bărbat de obârşie scandinavă, care învinge un duşman, trebuie apoi să-i răpească femeia.

— Oh? Simţea că nu mai era în

stare să spună nimic coerent, „oh” era singurul sunet pe care gura ei îl putea scoate, cel puţin atâta timp cât mâinile lui Per îi mângâiau sânii şi abdomenul, lăsând o dâră de foc în urma lor.

Per se întoarse într-o parte şi mâinile lui începură să-i mângâie coapsele. Ea dibui nasturii cămăşii lui şi i-o trase în jos de pe umeri. El o lăsă să-i cadă, în timp ce ea îşi lipea buzele de pieptul lui. Nevoia ei de a atinge, de a mirosi, de a gusta era atotputernică. Braţele ei îl ardeau aşa cum o ardeau pe ea buzele lui.

— Sunt duşmanul tău? îl întrebă ea răguşită.

El zâmbi.

— Poate că e o confruntare, spuse

el ridicându-şi capul, aşa încât gura lui să o găsească pe a ei, dar nu mă îndoiesc că eşti femeie.

Nu mai era timp pentru cuvinte, îşi vorbeau cu mâinile şi cu trupurile. Mâinile şi buzele lui o aduseră în culmea emoţiei şi Erika şi Per îşi lepădară hainele repede dezvăluindu-se în intimitatea goliciunii lor.

Per se opri un moment, stând în genunchi. EriKa îşi ţinu respiraţia la vederea frumuseţii lui. Muşchii îi erau reliefaţi, puternici, trunchiul îngustându-se în jos, de la umerii laţi până la mijlocul şi şoldurile înguste. Părul blond, care îi acoperea pieptul strălucea în lumina focului, dându-i nimbul auriu al unei statui păgâne.

Trupul îi era tot numai forţă şi putere, foc dezlănţuit şidorinţă cotropitoare.

El intră apoi în ea. Trupurile lor se încolăceau şi se mişcau în ritmurile eterne ale dragostei. Erika închise ochii zăvorându-l pe Per în inima şi în mintea ei. Se simţeau ca şi cum şi-ar fi aparţinut unul altuia dintotdeauna, ca şi cum s-ar fi despărţit pentru scurt timp şi acum se regăseau. Erau ca nişte îndrăgostiţi care îşi cunoşteau unul altuia trupurile, la fel de bine cum şi-l ştia fiecare pe al său, şi dorinţele celuilalt mai bine decât dorinţele proprii.

Se agăţară împreună de visul pe care îl trăiau, plutind mai sus şi mai sus, până atinseră culmea finală. Când

se domoliră în cele din urmă, inimile lor continuau să bată la unison. Dacă Per era o întruchipare a darurilor zeilor nordici, se gândi Erika înainte de a adormi, trebuia să facă mai bine cunoştinţă cu ei.

— Da, mamă, ai dreptate, aprobă Erika. Era duminică seara şi ea dădea telefonul săptămânal acasă. Sperase că auzindu-şi mama şi l-ar fi scos din minte pe Per. Dar nu mergea. Indiferent ce făcea, el era în fiinţa ei. Zâmbetul lui aprinsese o scânteie, mâinile lui făcuseră un foc, iar buzele lui fuseseră o flacără care o mistuise.

A rămas peste noapte la el acasă, plecând abia la jumătatea după-amiezei următoare, când hotărâse că ea şi pisoii

trebuiau să meargă acasă. Per o ispitise propunându-i o cină şi braţele lui iubitoare, dar fusese neclintită. Avea rufe de spălat şi trebuia să pregătească o întâlnire pentru luni. Dar abia pusese primul rând de rufe în maşina de spălat şi începu să-i fie dor de el. Un timp se ocupase de Sunny şi Warm, dar pisoii adormiră. După aceea merse în bucătărie şi curăţă un dulap. În cele din urmă, disperată, sunase acasă.

— Nu ştiu de ce bărbaţii ne fac asta, zise deodată mama ei, aducând-o înapoi pe Erika la discuţia lor.

— Ce anume ne fac? Nu voia să recunoască faptul că îi zburau gândurile. Nu ştiu, mamă.

— Vreau să spun că nu e genul

Kristinei să-şi ascundă intenţiile. El ştia că ea voia să-şi facă un rost; obişnuia să o ducă în Malibu cu maşina, astfel încât ea putea să viseze o casă acolo. De ce credea el că ea dorea să i se dăruiască, dacă nu ar fi sperat să trăiască într-una din casele acelea, într-o bună zi?

— Poate nu s-a gândit că ea spera să se mărite cu el. Erika îşi aminti că Per spusese că i-ar fi plăcut o casă ca aceea a Paulei şi a lui Bill. Încercase el să-i spună că acela era un vis pentru ei doi, pentru copiii lor? Nu ştia.

Mama ei continua să vorbească despre dezamăgirea Kristinei şi Erika încerca să fie atentă la ce-i spunea. Dar când soneria se declanşă, indicând că rufele erau gata, se simţi uşurată

fiindcă putea închide telefonul.

După ce mută rufele în uscător, urcă din nou scările şi luă o cutie din grămada de lângă perete. O deschise şi îşi văzu colecţia de păpuşi holbându-se la ea şi toate gândurile ei în legătură cu Per reveniră într-o clipă.

La naibai. De ce îi trimisese maică-sa păpuşile? închise cutia şi o vârî într-un dulap. La dracu' cu despachetatul, blestemă ea, în gând. Trebuia să se apuce să pregătească întâlnirea aceea. Poate că, dacă se concentra asupra problemelor de serviciu, n-ar mai asalta-o amintirile despre bărbatul care o posedase cu atâta dăruire, care îi murmurase vorbe de dragoste în momentul plin de pace, dinainte de a

adormi…

Capitolul opt

Per aruncă o privire spre rafturile pentru cărţi încă neterminate, de pe coridor, în timp ce cobora în grabă scările, împreună cu Freya, pentru a-şi lua micul dejun, în acea dimineaţă de luni. De când se implicase în relaţia cu Erika, atât de multe proiecte ale sale fuseseră lăsate deoparte. Tot timpul liber şi-l petrecuse cu ea, dar fusese alegerea lui. A meşteri rafturi de bibliotecă nu era la fel de plăcut ca a ţine în braţe acea femeie frumoasă, îşi zise el.

Sfârşitul de săptămână petrecut împreună fusese minunat, cel mai

grozav din câte petrecuse. Satisfacţia i-ar fi fost deplină dacă Erika ar fi dat glas sentimentelor ei faţă de el.

Îi fusese atât de greu să o ia încet, să-i lase timpul necesar pentru a înţelege că ar fi putut avea tot ceea ce visa, atât în cariera ei, cât şi în viaţa intimă. Nu trebuia să aleagă una sau alta, ar fi vrut ca ea să ştie asta. Per zâmbi. Se părea că aşteptarea lui era pe sfârşite. În cele din urmă, văzuse scânteia dragostei în ochii ei şi o simţise.

E aproape nostim, medită el. Crezuse că fusese fericit în aceşti ultimi ani. Făcuse munca pe care o iubea şi avea prieteni care îl înconjuraseră cu toată grija lor. Totuşi, recunoscând faţă

de sine sentimentele pentru Erika, ajunsese să îşi dea seama cât de singur fusese de fapt. Avea nevoie de o femeie deosebită care să se bazeze pe el şi să răspundă dorinţei lui arzătoare de a cultiva o relaţie. Erika îl făcea să se simtă din nou întreg, umplea acel gol din viaţa lui. De acum niciunul nu mai trebuia să fie din nou singur.

Dar trebuia să găsească momentul potrivit, pentru a-i spune ce simţea. Un fior îl furnica pe.

Şira spinării. Cu ani în urmă îi ceruse lui Jodi să se mărite cu ei, înainte de a fi fost sigur de sentimentele lui pentru ea. Dar cu Erika trebuia să facă lucrurile mai bine, îşi promise el. Urma să facă mai bine o

mulţime de lucruri cu ea.

Fredonând, aprinse lumina în bucătărie şi privi la ceas. Fir-ar să fie, îşi zise. Nu ştia că se făcuse atât de târziu. Avea timp doar pentru o ceaşcă de cafea, şi aia instant, înainte de a pleca la muncă.

— Nu trebuia să mă laşi să dorm atât, o admonestă pe Freya, amuzându-se de expresia tristă a câinelui.

Freya adulmecă în jurul farfuriei ei goale şi se opri să-l privească. El deschise dulapul în care trebuia să fie ness-ul, dar nu era acolo. Căută prin. Alte dulapuri, o anumită panică strecurându-se în mişcările lui. Poate că, îşi zise el, îl pusese într-un loc nepotrivit.

— La dracu’! exclamă, trântind uşa ultimului dulap. S-a dus tot. Se zisese cu buna lui dispoziţie.

Se mândrise întotdeauna cu organizarea care domnea în viaţa lui, cu capacitatea lui de a-şi ţine casa în ordine. Cum de putuse să uite să-şi cumpere cafea? De ce nu observase că s-a terminat ultimul borcan?

Înghiţi vitamine cu puţină apă şi începu să se calmeze. Uitase să cumpere cafea, asta era tot! Nu era un dezastru. În plus, putea găsi întotdeauna o cană cu cafea în drum spre cabinet, aşa că putea să şi-o bea acolo. Cât despre miculdejun, avea să aştepte până la prânz.

Când se întoarse repede să-şi ia

haina, îşi lovi de scară fluierul piciorului.

— Uf, drăcia dracului, icni, ţinându-se de picior. Freya, ce se întâmplă cu mine? strigă el spre câine. Casa asta începe să se ducă de râpă. Nu am mai pregătit o masă bună pentru mine de săptămâni. Nu mai beau nimic altceva decât ness. Şi acum, nici pe ăsta nu-l am, fiindcă nu am mai fost la cumpărături de un car de vreme. Cum poate o femeie să stârnească un asemenea prăpăd în viaţa mea? Niciuna nu m-a afectat vreodată atât, nici chiar Jodi, după ce a plecat.

Freya scheună încet şi îşi ridică un picior din faţă, cerându-şi parcă iertare.

— Ştiu că nu e vina ta, puiule. E a

mea şi numai a mea. M-a preocupat atât de mult ca totul să meargă bine cu Erika, încât am uitat de celelalte treburi, dar. or să se schimbe lucrurile. În curând, vom avea grijă de ea în permanenţă şi va fi mai uşor. O să avem timp de cumpărături de la băcănie, o să trăim din nou normal. În definitiv, nu o putem face fericită, dacă nu îi dăm să mănânce.

Uitându-se la ceas, îşi trecu repede mâna prin păr şi se simţi puţin ridicol pentru presimţirile rele care îl încercau. E doar lipsa cafelei, îşi zise el, nimic altceva! O bucătărie fără cafea nu e un avertisment al lucrurilor rele ce aveau să vină. Nu înseamnă altceva, decât că fusese neglijent. Dar euforia

dinainte nu îi revenise.

— Ce viaţă! murmură Erika, aruncându-şi mapa din piele pe birou. Era cinci şi jumătate, se întuneca afară şi plecaseră toţi. Îşi descălţă pantofii uşori de lac şi se duse la fereastră pentru a privi în parcare. O rafală de vânt făcu ferestrele să zornăie şi ea tremură fără să vrea.

Jos, jeep-ul de întreţinere patrula prin parcare, gata să pună în stare de funcţionare bateriile îngheţate după opt ore de rafale aspre. Jeep-ul era oferit de toate firmele importante din zonă şi Erika îşi aminti cum o scăpase odată de-o noapte petrecută în birou.

Se întoarse de la fereastră şi se îndreptă spre birou, târâdu-şi picioarele

prin covorul pufos.

Degetele de la picioare tânjesc după nisipul caid al plajei, se gândi ea. Dacă ar fi fost acum acasă, şi-ar fi făcut alergarea zilnică pe ţărmul oceanului, săpând în nisip cu picioarele goale şi bălăcindu-se cu surf-ul.

O adâncă melancolie îi provocă un uşor tremur al obrazului. Făcuse tot posibilul să se adapteze, dar oare sudul Californiei va fi adevărata ei casă pentru totdeauna? Avea să se simtă mereu ca o străină aici, în nordul îngheţat? Erika simţea cum sentimentele ei de izolare şi deprimare se amplifică.

Luase slujba asta cu atâta entuziasm! Data Control era

recunoscută în toată lumea ca o companie de seamă. Totuşi lucrurile păreau să se năruiască atunci când a ajuns aici. Sistemul de siguranţă avea scăpări, erau reduceri de buget şi depăşiri de cost. Îşi frecă ochii obosită. De ce o scoteau din pepeni aspectele de zi cu zi ale muncii ei?

Amintirea weekend-ului petrecut cu Per îi aducea puţină mângâiere în mintea obosită. Un zâmbet duice-amar îi apăru încet pe buze în vreme ce corpu! ei era străbătut de o căldură blândă. În mod sigur, viaţa ei personală nu era deprimantă, dar intensitatea sentimentelor o îngrijora. Per părea să îi domine gândurile, chiar când era la birou înglodată în treburi.

Se uită la lucrarea strânsă morman pe birou. Nu se mai simţea în stare să termine nimic astăzi, dar era încurcată în blestematele acelea de întâlniri care au curs una după alta. Câteva minute cu Per i s-ar fi părut divine.

Ridică teancul de mesaje pe care Lisa i le lăsase pe birou. Trei erau de la Per şi ea se încruntă. Ce trebuia să facă? Se simţea atât de sfâşiată de emoţiile pe care bărbatul acesta le iscase în inima ei! Voia să fie cu el, dar îşi recunoştea în acelaşi timp o slăbiciune în această dorinţă.

Se aşeză şi puse mâna pe telefon. Per răspunse la primul apel.

— Erika?

— Bună, eu sunt. Se pare că ai

avut o zi grea. Erika îşi simţi inima încălzindu-se la auzul vocii lui.

— Ziua nu a început prea bine, zise el. Am rămas fără cafea.

— Se mai întâmplă, spuse ea tachinându-l.

— Începusem că cred că m-ai abandonat odată cu borcanul de ness, continuă el. Eram gata să ies din casă când a sunat telefonul.

— Acum trebuie să mă întorc la treabă. Am avut o zi îngrozitoare.

— Se pare că simţi nevoia unei înviorări intime, murmură el, şi Erika se luptă pentru a nu ceda propunerii lui tentante.

Trebuie să fii tare, îşi zise ea.

— Mă tem că mă aşteaptă o noapte

lungă aici, spuse ea. O să fie coşmarul săptămânii. Altă rafală de vânt zgudui fereastra, făcând să i se pară biroul rece şi dezolant.

— Cred că asta o să-mi dea timp să cumpăr proviziile necesare. Per nu-şi putea ascunde dezamăgirea din glas.

Se lăsă între ei o tăcere pe care Erika dorea cu orice preţ să o spargă, l-ar fi putut spune că şi uitase de lucrarea care stătea vraf în faţa ei, că voia să îl vadă. Dar nu o făcu şi pierdu momentul.

— Ei, mă cheamă datoria, spuse Erika veselă. Vorbim la sfârşitul săptămânii.

— Sigur, încuviinţă Per ezitant. Să nu munceşti prea mult.

Îşi spuseră la revedere şi Erika închise telefonul cu inima îndoită de hotărârea ei de a lăsa lucrurile între ei să se răcească puţin. Îngrijorarea ei reveni şi ieşi până la automatul pentru gustări. Spera să fi rămas măcar un sandviş acolo. Îi era o foame chinuitoare, aproape dureroasă, şi se îndoia că un sandviş i-ar fi potolit-o, dar nu avea altceva de ales pentru seara aceea.

— La naiba! murmură ea. Le-am scăpat în zăpadă? Erika îşi căută frenetic cheile prin buzunarele hainei, schimbându-şi sacoşa dintr-o mână în alta. De ce nu era ziua mai lungă; să poată veni şi ea acasă de la băcănie, pe lumină? Toată săptămâna aceea fusese

mizerabilă şi cheile pierdute în zăpadă i-ar fi pus capac.

Se hotărâse să devină mai sociabilă şi joi ieşise să cineze cu câţiva colegi. Dar asta nu-i făcuse mai uşoară singurătatea şi nici nu o ajutase să-l uite pe Per. Localul era drăguţ, oamenii inteligenţi şi plini de viaţă, şi au discutat despre calculatoare. Ce şi-ar fi putut dori mai mult? Erika nu ştia.

Mâinile ei găsiră, în sfârşit, cheile. Oftă uşurată, vârând una în broască. Un lătrat se auzi de undeva din interiorul clădirii şi, în acelaşi timp, uşa se deschise singură. Erika tresări de spaimă. Sacoşa era gata să-i pice din mână, însă bărbatul care stătea în uşă o înşfăcă înainte de a se vărsa ceva.

— Am prins-o, spuse Per în timp ce ea încerca să-şi menţină echilibrul.

— M-ai speriat de moarte, se răsti ea. Ce faci aici?

Toată săptămâna îi fusese dor de el, un dor aproape insuportabil, dar se încăpăţânase să nu-l cheme, dependenţa, nevoia de el, o înspăimânta. Sperase că petrecându-şi timpul separat s-ar fi îndepărtat de Per, că focul pe care el i-l aprinsese în inimă şi-ar mai fi pierdut din căldura intensă. Dar m-am înşelat, chiar foarte mult, se gândi Erika obosită.

— Am trecut doar să văd cum o mai duci, spuse Per îngrijorat.

— Ar fi trebuft să mă suni. Puteam să am treabă.

El închise uşa în urma ei şi duse sacoşa în bucătărie.

— M-am hotărât să trăiesc periculos şi să vin, totuşi, îi strigă el.

Vocea lui îi aduse aminte de mângâierile lui, de căldura îmbrăţişării lui. Ea se luptă cu impulsul de a alerga în braţele lui şi încercă să-şi scoată ghetele. Dar ele nu se clinteau.

— Stai jos, îi ordonă Per cu blândeţe.

— Pot să-mi port singură de grijă, insistă Erika cu o voce tremurată în timp ce se aşeza. Simţea că va plânge. Ce era atât de teribil să dorească îmbrăţişarea unui bărbat care, oricum, ţinea ia ea?

Per îngenunche în faţa ei şi îi trase

o gheată.

Mâinile lui puternice începură să-i masese uşor piciorul, apoi glezna şi gamba. În timp ce corpul i se relaxa, Erika oftă, uimită de senzaţiile plăcute. Simplul masaj îi reconforta trupul întreg, eliberând-o de supărarea şi frustrarea ei. Săptămâna aceea, în care încercase să se ţină tare fusese un eşec, recunoscu Erika în sinea ei.

Nu putea fi fericită departe de el. De ce nu aş lăsa evenimentele să-şi urmeze cursul lor firesc? se întrebă ea.

— Piciorul meu e transpirat, murmură ea timid.

— Piciorul unei zeiţe nu transpiră, îi spuse el, sărutând-o blând pe degete. Acea sărutare se transformă într-o

flacără de dorinţă care îi cuprinse trupul. Se priviră în tăcere în vreme ce ei continua să-i maseze piciorul.

Erika se răsuci pe scaun. Lucrurile devin de nestrunit, se gândi ea subit.

— Îmi scoţi odată cealaltă gheată? întrebă ea ţâfnoasă.

— Scuzele mele, doamnă, şopti el. Îi trase şi cealaltă gheată şi repetă masajul pe care-l termină cu acelaşi sărut fugar. Apoi, o ridică în picioare şi o luă în braţe. Ei îi plăcură senzaţia pe care cămaşa lui i-o lăsa pe piept, mirosul proaspăt al pielii când se aplecă deasupra ei.

Erika simţi în îmbrăţişare o căldură şi o siguranţă pe care n-ar fi vrut să le piardă niciodată şi îşi strânse

braţele în jurul spatelui lui.

— Erika, oh, Erika, suspină el, apoi îşi apăsă buzele pe gâtul ei.

În cele din urmă, mâinile lui o eliberară din strânsoarea lor iubitoare şi începură să se plimbe uşor pe trupul ei. Se furişară sub jacheta ei şi mângâiară bluza subţire, din mătase. Cât de dulce era senzaţia pe care i-o dădea el, reflectă Erika, şi cât de mult îi simţise lipsa! Trezea în ea nu numai un foc minunat, dar şi sentimentul nespus de plăcut de a fi alături de el, de a împărţi cu el ce avea mai bun în viaţa ei, de a face lucrurile obişnuite să pară deosebite. Acum nu mai e timp de vorbă, se gândi. Ea. O să-i spun mai târziu.

Ridicându-şi gura, spre a lui, îl sărută cu pasiune, sorbindu-i puterea şi tandreţea. Trupul ei se mişcă mai aproape de el. Avea nevoie de el şi dorea să ştie că şi el avea nevoie de ea, că săptămâna care îi ţinuse departe îl chinuise şi pe el. Voia să şi-o şteargă din minte şi să savureze din plin paradisul de pace binecuvântată pe care îl găseau unul în braţele celuilalt. Nu-i mai păsa de pericolele care o pândeau.

Epuizată de puterea dorinţei, se trase înapoi şi îşi sprijini capul de pieptul lui.

— De ce nu-ţi dai jos haina asta groasă până pregătesc eu cina? îi sugeră el.

Erika zâmbi, jucându-se uşor cu nasturele de sus al cămăşii lui.

— Ce o să mâncăm?

— Friptură. Ea îi deschise nasturele şi îi dădu un sărut tandru pe piept.

— Cartofi copţi. Îi dădu alt sărut.

— Fulgi de porumb. El îi ridică faţa şi buzele lor se atinseră uşor, ca şi cum le-ar fi fost teamă de dorinţele pe care le putea trezi un sărut lung.

— Un beaujolais bun.

— Hmmm, mormăi ea, sărutându-l de două ori pe obraji, recunoscătoare.

— Şi după cină? întrebă încet.

De data aceasta o sărută el.

— E vremea când încep adevăratele emoţii, îi şopti el. Trupul ei

freijiăta de febra ce i-o stârnise, de foamea pentru el.

— E King Kong la televizor în seara asta.

Erika stătea în îndoitura braţului lui Per, jucându-se cu firele de păr blond de pe pieptul său. Mângâindu-le în răspăr, le făcu să se ridice ceea ce îi aminti de câmpia de grâu pe care o văzuse într-o. Vară, când făcuse o excursie în Kansas, în copilărie. Îşi aruncaseră amândoi hainele deoparte şi îşi lipiseră trupurile sub o pătură mare, pe podea.

Mâna ei se lăsă în jos pentru a-i mângâia abdomenul. Se simţea aproape imprudent de jucăuşă în timp ce se uita fără interes la televizor, unde o ceată

de oameni îl vânau pe bătrânul King Kong prin junglă. Văzuse filmul cu ani în urmă, împreună cu tatăl ei, şi nu prea avea chef să-l urmărească din nou.

— Dumnezeule, voi, bărbaţii, sunteţi cu siguranţă nişte creaturi războinice.

Per se întoarse şi o privi neîncrezător.

— Şi femeile sunt chiar aşa de blânde?

— Nu cred.

— Corect, mormăi el în barbă, şi se uită iarăşi la film.

Ea îi prinse uşor capul şi îl întoarse cu faţa spre ea.

— Da, şuieră ea, lipindu-şi buzele de ale lui. Nu cred.

Buzele lui zăboviră pe ale ei pentru un scurt moment.

— Presupun că ăsta a fost un exemplu de blândeţe feminină.

— Ba, a fost o doamnă cu nervii încordaţi la maximum, îi zise Erika. Se lăsă pe pieptul lui, – aşezându-şi capul chiar pe linia privirii lui.

— Tu mă aduci pe mine la extreme chiar acum, drăguţă, spuse el, şi încercă să privească pe deasupra capului ei. Filmul ăsta e unul clasic, nu vrei să-l vezi?

— Nu prea. Nu îmi place violenţa.

Per o sărută apăsat, luându-i respiraţia, apoi se rezemă pe spate.

— E un fapt dovedit că femela din toate speciile e mult mai uşor de

provocat şi are o capacitate pentru violenţă mai mare decât masculul.

— Gogoşi!

O răsuci într-o parte şi Erika îi simţi degetele mângâindu-i coapsele.

— Pariez că eu pot să te provoc cel dintâi, spuse el cu un accent uşor seducător pus pe cuvântul… Provoc11.

— Eşti pe cale, aprobă Erika.

În linişte, încordaţi, se puseră pe lucru. Fără un cuvânt. Se priveau doar în ochi. Erika îşi plimba degetele pe pieptul lui, dând apoi târcoale buricului şi stârnindu-i locurile cele mai sensibile. Mâinile lui se ridicară pe coapsele ei, trecură peste coaste, pentru a-i mângâia sânii cu atingerea lor abilă. Ea îşi simţea dorinţa

crescând. Respiraţia i se acceleră şi foamea ei pentru Per crescu, dar nu se lăsă în voia acesteia.

Pentru Erika, ce se întâmpla acum, devenise ceva mai mult decât o simplă luptă între îndrăi gostiţi. Avea brusc şansa de a-şi dovedi că nu era atât de dependentă de el, pe cât i se păruse toată săptămâna. Dar putea ea pretinde că ceea ce o făcea el să simtă nu era esenţa visurilor ei secrete? Se încordă să nu răspundă undelor de extaz care izvorau din degetele lui, să nu ia în seamă impulsul ei de a-şi aduce trupul tot mai aproape de el. Lupta cu nevoia crescândă de a-i simţi asprimea pieptului apăsându-l pe al ei, de a-i gusta foamea devoratoare a buzelor.

Se mângâiară şi se tulburară unul pe celălalt timp îndelungat, care li se păru măsurat în ore. Ochii lui Per se încruntaseră şi Erika simţi umezeală la rădăcina părului. Ea avea senzaţia că inima lui îşi accelera bătăile sub degetele ei şi îşi dădea seama că ritmul lui se armoniza cu al ei. Era aproape de prăbuşire, mai putea oare să reziste măcar câteva clipe? Voia să învingă, dar mai mult îl voia pe Per.

Se simţea tot mai aproape, cercetând toate părţile încântătoare ale trupului lui. Când stărui cu buzele la încheietura genunchilor lui, el scoase un ţipăt sălbatic. O împinse jos pe covorul gros şi o cuprinse. Ea îi ieşi în întâmpinare şi primi cu bucurie forţa

dorinţei lui, ştiind că nu se putea reţine mai mult.

Pasiunea lor explodă şi ei rămaseră cu trupurile împletite, privindu-se cu satisfacţie.

— Erai gata să plesneşti, nu-i aşa? o întrebă Per când îşi recăpătă răsuflarea.

Ea râse gros.

— Nu contează. Tu ai plesnit primul.

El îi înălţă capul fixând-o cu privirea.

— Ce doreşte victorioasa valkyrie de la sclavul ei?

Erika îl privi în ochii de un albastru intens care cu numai câteva clipe înainte păruseră ca frământaţi de

furtună. Furtuna trecuse, dar mai era încă o scânteiere de foc în blândeţea din adâncul lor. Ce voia? se întrebă ea în timp ce-l privea pe bărbatul de care se îndrăgostise. Totul, se gândi ea disperată – libertate şi dependenţă, risc şi

— Siguranţă, şi toate posibilităţile incerte care le stăteau în faţă.

— Pe tine, murmură Erika, uimită de ceea ce Per ajunsese să însemne pentru ea. Numai pe tine.

Capitolul nouă

Trăgând cu coada ochiului drept, Per văzu soarele care începea să se ridice deasupra orizontului. Socoti că trebuiau să ajungă la casa părinţilor lui,

în Blackduck, cam într-o oră.

Privi peisajul de dinaintea lui, dezolant, în alb şi negru. Coniferele se închideau la culoare iarna şi dis-de-dimineaţă verdele lor părea negru. Priveliştea îl umplea de emoţii contradictorii, de merancolie şi bucurie.

Ţinutul ăsta aspru îl găzduise încă de la naştere, se gândi el, îl hrănise şi îl transformase în bărbatul care era acum, şi avea să-l primească la moarte. Ochii i se întunecară, iar mâinile i se strânseră pe volan. Pământul acesta era casa lui şi a patru generaţii de strămoşi. Nu exista un alt loc pe lume unde şi-ar fi dorit să trăiască.

Simţi o foială lângă el şi întoarse

capul să se lămurească ce se întâmplă. Melancolia nu putea să-l prindă azi. Bucuria din el era prea mare.

— Îmi pare rău, mormăi cu un căscat o voce adormită. Nu aveam de gând să dorm.

El se uită repede la Erika şi apoi îşi întoarse privirea asupra şoselei. Rămase cu imaginea unor pleoape grele şi a unor obraji înroşiţi. Semăna cu o fetiţă abia trezită din somn, fragilă şi inocentă.

— E în regulă, spuse el. N-avem altceva de făcut la noapte.

Se auzi un râs gutural şi capul ei se sprijini de umărul lui.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse ea ca să-l necăjească…

Fetiţa dispăruse în pădurea întunecată şi Per zâmbi de parcă ultimele urme ale melancoliei lui ar fi urmat-o.

— Mă refeream la o persoană care are o ocupaţie toată noaptea, la o vixen.

— Ce e o vixen? întrebă ea. O femeie viking?

— O femeie viking cu pofte devoratoare.

„Hmmm” a fost singurul ei răspuns, însoţit iarăşi de un căscat. Se uită pe geam la peisajul întunecat.

— Per, uite, ăia pun camionul pe foc, strigă ea, răsucindu-se în scaun pentru a se uita în spate la o fermă cu un hambar mare. Lângă casă era un grup de trei sau patru oameni care se

uitau la un foc slab ce ardea sub un camion.

Per chicoti.

— Doar îl încălzesc puţin ca să-l poată porni.

— Nu e riscant? Imaginea se pierdu în spatele unui troian de zăpadă şi ea se întoarse cu faţa spre el.

— Probabil că au lăsat camionul afară noaptea trecută şi, din cauza vântului rece, lichidul aflat în motor, inclusiv lubrifiantul şi uleiul erau un sloi de gheaţă azi-dimineaţă.

— Deci, camionul nu va porni, spuse ea.

— Şi chiar dacă ar porni motorul, nimic altceva nu ar porni, zise Per. Pe vremea asta poţi rupe arborele cotit ca

pe un creion.

— Vai!

El îi zâmbi satisfăcut că reuşise că o convingă să vină cu el la casa părinţilor lui, în weekend. Era nerăbdător ca familia lui să o cunoască şi se bucurase că fraţii şi sora lui erau şi ei acolo în acel weekend. Voia ca fiecare să vadă cât de aparte este Erika, cât de mult înseamnă pentru el. Şi mai dorea să şteargă din amintiri singurătatea săptămânii trecute, având-o lângă el tot timpul. Şi poate găsea momentul potrivit pentru a-i spune exact ce simţea.

— Aceia sunt saci de dormit? Ea se uita în spatele wagroneer-ului.

— Da, spuse el.

Ea râse.

— Ce facem? Campăm aici, afară?

— E doar o măsură de siguranţă. Toată lumea de pe aici ia aşa ceva în călătorii.

Ea nu răspunse, dar Per putea să-i simtă ochii întrebători.

— Dacă se întâmplă ceva cu maşina, ne înfăşurăm în ei şi putem sta aşa zile în şir. Fără ei am putea muri de frig în câteva ore, mai ales noaptea.

— Aoleu! fu singurul comentariu al Erikăi.

— Natura nu-ţi dă nimic pe, degeaba aici, mai zise Per uşor. Te obligă să plăteşti pentru orice.

Cuvintele lui fură întâmpinate cu tăcere. Privea înainte pe şoseaua care

şerpuia printre munţii de zăpadă, îngrămădiţi de pluguri la marginile ei. În unele locuri, zăpada troienită crea efectul unui tunel căruia nu-i mai putea zări capătul.

Îndoieli neaşteptate în privinţa aducerii Erikăi acasă începeau să se furişeze în sufletul său, precum palele de zăpadă pe care vântul le sufla înaintea maşinii. Fusese atât de emoţionat fiindcă se putea mândri cu ea, dar încetase să se gândească la reacţia ei în faţa asprimii Minnesotei de Nord. Aici, locuitorii se refereau la oraşele gemene Minneapolis şi St. Paul ca fiind Sudul. Un zâmbet strâmb îi deformă o parte a feţei. Erika avea impresia că o temperatură de minus

douăzeci şi cinci de grade era ceva teribil. Ce-ar fi spus atunci de minus cincizeci? se întrebă el. Dacă nici asta nu o mâna înapoi în California însorită, atunci poate că nimic n-ar mai fi dus-o de aici.

Îşi strânse dinţii pentru a evita să se încrunte. Erika nu-i vorbise despre viaţa ei nomadă în ultimul timp şi sperase că nu pomenise de asta pentru că ea găsise în compania lui aceeaşi linişte pe care el o găsise în a ei. Dar aşa era, oare?

Spunându-şi că era mai bine să cunoască adevărul, îşi aţinti ochii asupra şoselei. Erau sentimentele ei faţă de el destul de puternice, pentru a accepta orice s-ar fi întâmplat în acest

weekend, sau avea să se îndepărteze? Per nu ştia şi era îngrijorat.

Erika privea peisajul îngheţat cu o tulburare crescândă. E adevărat, era puţină groază în sentimentele ei, dar încercă s-o alunge. Cu Per alături simţea că nu avea de ce să se teamă. Avea o încredere totală în el.

O încercaseră anumite îndoieli în privinţa acestei călătorii de când îi pomenise prima oară de ea, nu fiindcă îi era teamă să nu piardă confortul oraşului, ci din cauză că era preocupată să înţeleagă ce ar fi putut însemna pentru relaţia lor. Dar, dacă era să spună adevărul, voia să meargă împreună cu el.

— Aici e vechea fermă Nielsen,

anunţă Per cu mândrie.

Erika realiză că opriseră înaintea unei cabane din bârne, cu două etaje, cu un acoperiş înalt, înclinat. Adevăraţi munţi de zăpadă înconjurau casă, crestele lor fiind tăiate de curbe graţioase care urmau direcţia vântului. Două fete pe schiuri le făcură semn cu mâna şi veniră spre maşină, lunecând pe zăpadă.

— Una din ele e nepoata mea, Kara, îi zise Per. Cealaltă e o prietenă de-a ei. Nepoţii stau pe aici la grămadă.

Fetele i-au ajuns din urmă când Per se dădea jos din maşină. Cât timp el veni să-i deschidă Erikăi, ele şi-au scos schiurile şi au alergat să li se alăture.

— Bună, unchiule Quits, spuse una

dintre fete în timp ce îl îmbrăţişa, aruncându-se de gâtul lui.

Sprâncenele Erikăi se încruntară în vreme ce cobora din maşină.

— Unchiul Quits?

— O glumă de familie, spuse Per repede, fără a oferi vreo explicaţie. După ce le prezentă Erikăi pe Kara şi pe prietena ei, Anne Marie, se duse în spatele maşinii pentru a scoate lucrurile.

— Să te ajutăm să cari sacoşele în casă, se oferi Kara în timp ce mergeau încet în spatele lui Per. Fetele sunt tinere şi vibrante, încotoşmănate împotriva frigului, dar pline de destulă energie pentru a încălzi lumea, se gândi Erika.

Nu se putu abţine să nu zâmbească în timp ce trântea uşa maşinii, dându-şi seama chiar în momentul acela că îşi uitase geanta pe scaun, încercă să deschidă şi îşi îndreptă mâna fără mănuşă spre portieră.

— Erika, nu! ţipătul îi plesni urechile şi rămase locului încremenită. Apoi se simţi împinsă la o parte şi se trezi căzută în zăpadă, privind în sus, în ochii albaştri şi serioşi ai Karei.

— Să nu mai faci niciodată aşa, spuse Kara cu hotărâre, privind-o îngrijorată.

— Dar mi-am lăsat geanta în maşină, bâigui Erika.

Per o ajută pe Erika să se ridice în

picioare şi îi scutură zăpada de pe haină şi pantaloni.

— Să nu atingi niciodată metalul rece cu pielea neprotejată, pe o vreme ca asta, Erika. Vântul de aici face ca vremea să fie mult mai rece decât în Twin Cities1.

— Ţi-ar putea îngheţa mâna pe mânerul uşii, adăugă Kara. Poţi să-ţi jupoi pielea încercând să-ţi tragi mâna înapoi.

Erika tremura, şi nu doar din cauza frigului. Veni mai aproape de Per, cu o uşurare vizibilă. Nu se gândise ea mai adineauri că locurile acestea aveau ceva tulburător?

— Noi purtăm mănuşi cu cinci degete pe sub cele cu un deget, îi zise

Kara, scoţându-şi prima pereche de mănuşi şi mişcându-şi degetele multicolore ale mănuşilor din lână de dedesubt. Astfel îţi poţi scoate mănuşile pentru a ridica lucrurile, dar rămâi protejată. Plus că îţi încălzeşte mai bine mâinile.

Erika dădu din cap aprobator, uitându-se la Anne Marie cum îi recupera geanta de pe scaunul maşinii. O luă de la fată, mulţumind tăcută.

— Eşti bine? întrebă Per.

Ea încuviinţă din cap şi zâmbi timid uitându-se în ochii lui.

— Sigur că da. Doar puţin jenată.

— N-ai de ce să fii jenată, o asigură el ridicând geamantanele, în vreme ce fetele cărau nişte sacoşe mai

mici. E prima oară când vii aici. O să fii atentă, da?

— O să fiu, crede-mă, spuse ea ridicând mâinile şi simulând capitularea. Nu o să-mi mai scot vreodată mănuşile, îţi promit.

Kara şi Anne Marie râdeau, dar Per părea i preocupat. Îi părea rău că o adusese aici? Spera că nu. Se străduia să zâmbească şi încercă să fie încrezătoare. Ea nu era o floare de seră care să se ofilească în condiţii neprielnice Per o învăţase asta. Îi urmă pe ceilalţi, urcând treptele cabanei.

— Per, ce bine îmi pare că te văd, strigă o femeie în vârstă când intrară în casă. Şi ea trebuie să fie Erika.

Erika se pomeni strânsă într-o

îmbrăţişare caldă şi primitoare.

— Cine, dacă nu ea, mamă? zise Per bine-dispus. Poate am invitat pe altcineva în ultimul moment.

— Ce prostie, pufni mama lui. Ea arată exact ca Erika descrisă de tine.

Râseră toţi, iar tatăl lui Per le luă hainele şi căciulile, agăţându-le într-un dulap, sub scări. Casa era mobilată simplu, cu o mobilă închisa la culoare şi pereţii erau de nuanţe deschise, însă avea un farmec indiscutabil. Erika rămase plăcut impresionată.

— De ce nu duceţi sacoşele sus şi apoi să veniţi aici, pentru o cafea proaspătă şi nişte rozete, spuse mama lui Per.

— Haide, haide, strigă Kara,

zorindu-i pe scări. Am aşteptat rozetele toată dimineaţa.

— Eu credeam că adolescentele ţin cură de slăbire, o necăji Per în timp ce o urma.

— Ţin numai când sunt acasă la ele.

Erika surâse văzând dezinvolta afecţiune dintre Per şi nepoata lui şi urcă scările, luând seama la cele ce o înconjurau. Treptele şi balustrada erau dintr-un lemn de nuanţă închisă, solid, pentru a rezista parcă veacurilor de viscole şi duzinelor de copii alergând în sus şi în jos. Şi-i imagină pe Per, pe fraţii şi pe sora lui sărind din pătuţurile lor de copii şi alunecând pe balustradă pentru a mânca de dimineaţă.

Erika ajunse la capătul scărilor, aşteptându-se să urmeaze vocea lui Per şi a Karei în coridorul care ducea spre dormitorul atribuit lor, dar se opri uluită. Se întrebase dacă părinţii lui Per aveau să le dea o singură cameră sau vor dormi împreună, dar nu se aşteptase niciun moment să vadă ceea ce avea în faţa ochilor: întreg etajul doi al casei era o cameră mare, gen dormitor. Câte un pat dublu era aşezat în fiecare colţ şi lângă fiecare pat se afla un cuier, precum şi un şir de cârlige în perete.

— Suntem norocoşi că am ajuns primii aici. Ce pat alegem? întrebă Per străbătând camera înspre ea.

— Nu ştiu, zise ea încet, uitându-se

la el. Pentru cine erau toate paturile acelea? Unde erau celelalte dormitoare? Privi în jur, dar nu văzu decât o mică baie într-un colţ.

— Luaţi-l pe acesta, îi sfătui Kara indicând patul din colţul cel mai îndepărtat. E singurul care nu scârţâie.

— Bună idee, spuse Per râzând şi-i făcu Erikăi cu ochiul. Nu vrem să ştie toţi ce facem noi.

Să facă? Ea nu ar fi făcut nimic în camera aceea ca un teatru. Se îndoia chiar că ar fi putut dormi. Nu, dacă toate acele paturi urmau să fie ocupate de fraţii lui Per şi soţiile lor, aşa cum bănuia. Respirând pentru a-şi regăsi controlul, Erika se aventură să întrebe:

— Părinţii tăi dorm şi ei aici?

Per se hlizi şi o trase spre el într-o îmbrăţişare iubitoare.

— Nu, ei au o cameră jos. Aici e locul unde dorm copiii.

— Aha! Erika îşi lăsă geanta pe pat şi coborî după ceilalţi pe scări. Emoţia îi pălea pe măsură ce îi sporea nervozitatea.

Cafeaua şi rozetele, pateurile fierbinţi, delicioase, pe care doamna Nielsen le rumenise bine şi le presărase cu zahăr pudră, o ajutară pe Erika să treacă peste şoc. De când se temea ea de experienţe noi? se întrebă. Camera o luase prin surprindere, asta era tot. După a treia rozetă se simţi prinsă de veselia generală şi, după ce şi-a terminat supa grasă şi fierbinte, cu

pâine de casă, se simţea gata pentru orice.

Înainte de a lenevi şi a se face comozi după masă, Per sugeră să meargă să schieze.

Îi plăcuse să încerce asta în rezervaţia forestieră din oraş, dar, în curând, descoperi că nu văzuse nimic, acolo. Că fusese banal şi sigur, dar de data asta se afla în sălbăticia naturii, unde frigul şi pericolul existau cu adevărat. E minunat, constată Erika, cu obrajii arzând.

Vântul sufla printre pinii magnifici în timp ce ei alunecau pe o potecă îngustă. De data aceasta nu mai văzură animale, dar Per îi arătă câteva urme în zăpadă.

— Lei, tigri sau lupi?

— Ce spui de lupi?

Nu se gândise la o asemenea posibilitate…

— Lupi?

El râse doar.

— Nu-ţi fă griji, rar atacă oamenii.

Slabă îmbărbătare, îşi zise ea, şi se uită peste umăr până când reveniră acasă. Fusese ceva înviorător – mai multe riscuri, mai multă emoţie decât în rezervaţie. Corpul îi era încălzit de efort, dar şi de satisfacţia de a fi cucerit ceva, chiar dacă era o bucată infimă din acest ţinut aspru. Făcu un duş în baia de sus, simţindu-se minunat.

Dormitorul mare era încă gol când a ieşit din baie pentru a-i lăsa duşul lui

Per, şi ea se plimbă pe podeaua caldă în picioarele goale. Dacă n-ar fi fost rafalele de vânt care se loveau de ferestre, ar fi putut să-şi imagineze că era undeva într-un loc cu o climă caldă. Aici nu erau sobe, doar şeminee largi, prin care intra căldura de ia primul etaj, totuşi în dormitor era o atmosferă plăcută. Cu toate acestea, nu poate să rămână la fel după apusul soarelui, se gândi ea. Se vor folosi însă de cuverturile pufoase care acopereau paturile.

Se aşează pe patul ales de ei. Era moale şi confortabil şi îşi închipui cum vor sta împreună ghemuiţi sub cuvertura aceea, ca un nor. Mai că simţea mâinile lui atingând-o, buzele lui

aducând soarele în sângele ei. Nu îşi putea imagina cum ar fi putut să treacă prin' ultima lună de zile fără Per, care încălzise Minneapolis din toate punctele de vedere şi o făcuse să se simtă acasă.

Se întinse în pat, închizând ochii şi dându-şi ia o parte părul ud de pe faţă. E adevărat, îşi dădu ea brusc seama, Los Angeles nu mai e casa ei, ci Minneapolis, deoarece casa ei e acolo unde e Per, îşi sfârşi ea gândul. Surâse în sinea ei, amintindu-şi felul în care el devenise important pentru ea: făcând-o să zâmbească în timp ce-i zugrăvea în şoaptă tablouri fascinante, în cuvinte pline de visuri, umplând-o cu iubirea şi căldura care alungau frigul de afară.

Se încruntă şi deschise ochii pentru a privi în sus ia tavanul de grinzi. Se gândise adineauri la dragoste, în sens senzual, dar îşi dădu seama că era mult mai mult decât atât. Atunci când a devenit receptivă la prietenia lui Per, ea a oferit ceva mai important. Acum înţelegea că se îndrăgostise de el.

În loc să-şi recunoască fericirea, Erika se simţea temătoare şi trădată, în primul rând, de inima ei stupidă. Cum de a putut să se întâmple aşa ceva, să se lase descoperită în faţa eventualităţii de a fi din nou rănită? Ce avea să se întâmple acum, când cunoştea teribilul adevăr?

Scârţâitulparchetului o făcu să

tresară şi când privi în sus întâlni albastrul-cenuşiu al ochilor lui Per. Părul îi era ud de la duş, iar trupul îi strălucea şi-l dorea pe al ei.

Cu toate dilemele ei, Erika nu-şi putu controla dorinţa ia vederea lui. O foame adâncă, puse stăpânire pe ea şi Mâinile ei îl traseră în jos pe pat, lângă ea. Halatul îi alunecă imediat şi el fu deasupra ei.

Sărutările lor erau aproape sălbatice şi se împreunară cu o rapiditate care îi şocă. Erika ştia în acel moment că durerea ei interioară nu mai conta. Era o femeie care iubea şi avea nevoie de împlinire. Mai târziu, putea să se gândească la nebunia ei şi să simtă agonia. Acum, tot ce dorea era

Per, mâinile lui care aprindeau focuri, buzele lui care ţeseau o vrajă ameţitoare. El era totul şi îi absorbea întreaga lume.

Rămaseră unul lângă celălalt după aceea, respirând greu, incapabili să vorbească. Vârâţi sub cuvertura groasă, stăteau unul în braţele celuilalt, încolăciţi în iubirea lor. Peste puţin timp, o luară de la început. Mâinile li se mişcau pe trupuri, buzele apucară şi devorară, inimile lor îşi înteţiră bătăile, până când pofta a fost potolită. Încă o dată au rămas alături în tăcere, aşteptându-şi bătăile inimilor să revină la normal, aşteptând să fie aduşi înapoi pe pământ.

După câteva minute de pace

binecuvântată, Erika se ridică într-un cot. Se întrebă dacă dragostea era acolo în ochii ei pentru ca el să o vadă.

— Ar fi mai bine să ne sculăm din pat, Per, zise ea împingând umărul lui tare ca o piatră.

— Pentru ce? întrebă el clipind.

— Părinţii tăi ar putea urca în orice clipă. Haide odată, trebuie să ne îmbrăcăm.

El o trase în jos peste pieptul lui şi o sărută lung şi tandru.

— Per! imploră ea. Părinţii tăi. or să ne vadă.

— N-or să se uite prea mult, zise el râzând. După aproape şaizeci de ani de căsnicie, cunosc destul de bine cele mai multe detalii.

— Per, te rog, hai să ne îmbrăcăm, înainte ca ei să vină aici să ne caute.

— Vino aici, femeie, şi stai aici, unde îţi e locul, îi şopti el răguşit la ureche, şi buzele îi coborâră pe gâtul ei.

Ea îşi strânse braţele în jurul gâtului său, fără să mai vrea altceva decât să stea acolo cu el. Dragostea ei, abia descoperită, o stăpânea, dirijându-i mintea din momentul acela.

Dar ar fi murit de ruşine dacă intra cineva în cameră.

— Per, spuse ea, încercând pentru ultima oară să-şi salveze onoarea. Părinţii tăi…

— A, nu ţi-am spus că le-au luat pe Kara şi pe Anne Marie şi că n-or să vină

acasă decât peste cel puţin o oră, de acum-încolo?

— Per! strigă ea exasperată, lovindu-i pieptul cu o furie prefăcută.

El o apucă de încheietura mâinilor şi o întoarse pe spate, acoperindu-i trupul cu al lui, în timp ce buzele sale coborau încă o dată peste ale ei. Mai puteau savura încă puţin extazul.

Capitolul zece

Erika îşi privi în oglindă nasul ars de vânt. La naiba! se gândi ea. Ar fi trebuit să-l acopere cu ceva când au ieşit să schieze în după-amiaza aceea, dar, dacă nu-şi bătuse capul să-şi protejeze sufletul, de ce ar fi aşteptat nasul ei un tratament special?

Încercă să şi-l acopere cu ceva mai mult machiaj şi apoi oftă. Marca Rudolph nu o ajuta prea mult. Putea să-şi rateze Crăciunul, dar avea să păstreze o amintire frumoasă anotimpului!

— Erika? Vocea uşoară a lui Per se auzi odată cu o bătaie înăbuşită în uşa băii.

Ea o deschise.

— Nasul meu e roşu tot.

Râzând încet, el îi puse mâna sub bărbie şi îi ridică faţa spre a lui, apoi o sărută uşor pe buze. O tandreţe dureros de dulce o cuprinse.

— E în regulă, dragă, spuse Per. Căldura din ea izbucni într-un surâs plin de iubire. Nouă, nordicilor, ne plac

renii.

Buzele lui se lipiră iar de ale ei, înainte ca ea să se poată revanşa, iar după aceea nici nu mai dori să o facă. Braţele ei îl înconjurară strâns şi îl traseră aproape, pentru un scurt moment de beatitudine. Apoi plecară şi coborâră scările pentru a se întâlni cu restul familiei.

— Hei, Quits! E o femeie în urma ta.

— Probabil s-a rătăcit.

Erika zâmbea, dar îşi simţea inima strânsă. De când descoperise cât de adânc îl iubea, dispoziţia i se schimbase, trecând de la dorinţa înfocată la un amestec de bucurie şi deprimare. Îl iubea, ştia asta acum. Dar

ce simţea Per pentru ea, dincolo de pasiune? Per nu-i dăduse niciodată un semn clar că îi împărtăşea sentimentele. Era atent, amabil, şi părea că se dăruia complet când făcea dragoste, dar exista oare, ceva mai mult decât atât?

Faptul că era aici cu el îi producea o plăcere dulce-amară. Era fericită să se afle aici, dar îngrozită că s-ar fi putut trăda cumva. Şi apoi, lovitura avea să vână, aşa cum se întâmplase înainte. Fusese greşeala ei că se îndrăgostise.

Mama lui Per veni spre ea, arătând, îşi zise Erika, precum o profesoară de modă veche, înaltă şi cu o privire severă, avea în ochi o licărire continuă.

— Vino, Erika, zise ea luându-i mâna. Dă-mi voie să te prezint progeniturilor mele.

Ben era cel mai în vârstă, căsătorit cu Juliana. Apoi erau Carina şi soţul ei, George, şi Lars, al doilea ca vârstă, cu soţia lui, Anna. Toţi o îmbrăţişară şi încercară să o facă să se simtă binevenită, dar fiorul fricii din inima ei o împiedica să fie mai puţin reţinută faţă de ei.

Doamna Nielsen a anunţat cina şi toţi şi-au ocupat locurile în jurul mesei lungi, cu picioarele tip capră, aflată în bucătărie. S-a servit mai multă mâncare decât văzuse Erika în ultimul timp, şi o mare parte din ea părea să se oprească în farfuria ei. Dar, se gândi

crispată Erika, ea întotdeauna mânca mult când era îngrijorată.

— Nici nu mi-am dat seama ce foame îmi era, spuse ea luând a doua porţie de morcovi înăbuşiţi şi chifle mici şi uscate.

— Nu ţi-a spus Per că o să schiaţi după-amiază? întrebă Carina. Asta cere cel puţin cinci mii de calorii.

Per râse.

— Asta trebuie să fie.

Erika îi întâlni privirea şi înţelese că amândoi îşi aminteau ce urmaşe după schi. Îşi simţi obrajii calzi şi se uită repede la mâncarea ei.

— Şi cum îţi place Minneapolis? o întrebă Lars.

— Am avut necazuri cu adaptarea

la început, răspunse Erika. Dar acum, îmi place foarte mult.

— Asta, în mod sigur, mi se datorează, spuse Per senin.

— Ba se datorează primăverii care vine, îşi corectă Lars fratele. Porcul nu şi-a văzut umbra, şi asta înseamnă o primăvară timpurie.

Per îşi scutură capul dezaprobator, în timp ce mai luă o porţie de friptură.

— Zeii Nordului au adus-o pe Erika acasă, Lars. Ea nu-şi face griji dacă vine sau nu primăvara.

— Ei bine, nu ştiu dacă se poate merge aşa departe, spuse ea, şi toţi izbucniră în râs.

Dar ea înţelegea că era ceva adevăr în cuvintele glumeţe ale lui Per.

Starea vremii nu-i mai domina gândurile, acum când ele erau captate de Per.

— De fapt, Per mi-a spus odată că trebuie să mai pun puţină grăsime pe mine pentru a mă încălzi, dar am descoperit că o haină groasă ţine de cald, spuse ea, neputând rezista să nu-l tachineze.

Fraţii râsera, iar sora zâmbi.

— Limba de argint al lui Quits loveşte din nou, anunţă unul dintre ei. Începură să râdă şi mai şi, iar Erika îi aşteptă să se potolească.

— De ce ţineţi toţi să-i spuneţi Quits?

— Cât de bine te cunoaşte ea? îl întrebă Ben pe Per.

— Suficient de bine pentru a mă numi Thor al ei. Sunt încărcat cu fulgere strălucitoare, spuse Per, ochii săi întâlnindu-i pe ai ei.

Se râse zgomotos.

— Hai, te rog, stărui Erika râzând. Spune-mi, ce înseamnă, de fapt.

Fratele lui Per zise râzând:

— Eu i-am dat numele ăsta când s-a născut.

Stăteam în cameră cu mama, când doica l-a adus înăuntru, i-am aruncat o privire şi apoi am zis: Mamă, ăsta e „terminat” 1.

A fost iarăşi un râs general şi apoi domnul Nielsen continuă:

— Mama era puţin obosită. Nu mai avusese o / naştere de ceva timp şi

tocmai împlinise patruzeci

de ani, ştii. Ea a crezut că Ben i-a pus numele.

Era evident că toţi ceilalţi auziseră povestea de mai multe ori, dar râsul era încă sincer şi afectuos.

— Puţin mai târziu, pastorul i-a spus mamei că Quits nu este un nume prea creştinesc, aşa că, atunci când l-am botezat, i-am dat altul.

Hohotiră din nou şi Erika simţi o dorinţă ciudată de a auzi şi alte povestioare despre Per, de a fi aici cu familia lui şi de a înţelege ce făcuse din el bărbatul care era acum. Se simţea mai aproape de el decât fusese vreodată înainte şi mai dornică decât oricând de a se împărtăşi din viaţa lui.

Ea îşi alungă toate acele gânduri din minte şi începu să o ajute pe mama lui Per să strângă masa. Anna şi Carina îi spuseră că era musafir şi trebuia să se ducă să se relaxeze cu ceilalţi, dar doamna Nielsen le goni ca pe nişte păsări. Aceasta e ocazia de a o cunoaşte pe Erika, îşi zise ea.

— Vă mulţumesc că m-aţi invitat în weekend, doamnă Nielsen, spuse Erika în timp ce se îndreptau spre chiuvetă.

— Nu eu te-am invitat, zise femeia zâmbind, şi dădu drumul la apă în chiuvetă. Per a făcut-o. Înainte ca Erika să-i poată răspunde, bătrâna îşi puse mâna pe braţul ei şi adăugă: Şi sunt foarte fericită că a făcut-o.

— Vă mulţumesc, spuse Erika.

Ridică un prosop şi începu să şteargă farfuriile.

— Este schimbat, continuă mama lui Per. Şi este evident că tu eşti motivul.

Erika se aplecă deasupra mesei.

— Nu cred că înţeleg.

Bătrâna privea însă în apa plină de spumă de săpun şi părea să nu o fi auzit.

— Per a fost întotdeauna băiatul meu. Nu ar fi spus niciodată cât e de rănit. Se întoarse pentru a o privi pe Erika. El a fost rănit acum câtva timp, iar tu l-ai vindecat.

Erika nu ştia ce să spună. Ea nu văzuse niciun semn de rănire sau de vindecare. Per fusese mereu Per pentru

ea – un bărbat afectuos, sen zual, cu o predilecţie bizară pentru zeii nordici.

— Presupun că Per nu ţi-a vorbit despre Jodi, nu?

Erika scutură din cap, un vai de nelinişte îngheţând-o dintr-odată. Nu dorea să audă ce avea să urmeze.

— Ea a fost o femeie tânără cu care Per s-a însurat acum zece ani. Era din Texas şi aş putea-o descrie ca pe un spirit prea liber. Nu cred că era cu adevărat pregătită pentru o căsnicie, dar ce puteam să spun? Per era îndrăgostit, credea el. O mamă rămâne tăcută în asemenea situaţii şi speră să se înşele

Erika luă un pahar din mâinile doamnei Nielsen. De ce simte teama

crescând în ea? se întrebă. Mai auzise şi înainte poveşti despre dezamăgire în dragoste. Le-a auzit tot timpul de la sora ei, dar niciodată însoţite de o asemenea teroare pătrunzând în inima ei.

După ce mai spălă câteva pahare, mama lui Per continuă:

— În orice caz, într-o iarnă, când au început ninsorile, a fost mai agitată ca de obicei, aşa că ea şi Per au mers în California într-o vacanţă. Când vacanţa s-a terminat, Per s-a întors acasă singur. Jodi rămăsese în Los Angeles.

Erika înghiţi greu, speriată de asemănările dintre ea şi Jodi.

Doamna Nielsen spuse în continuare:

— După cât se pare, ea avea un vis pe care nu-l împărtăşea cu nimeni sau cel puţin nu cu Per. Ea urmăreşte acum să-şi realizeze visul acela. Din când în când, o văd într-un spectacol de televiziune.

— Cât timp au fost căsătoriţi? întrebă Erika liniştită.

— Cam doi ani. Bătrâna ridică din umeri. Nu o condamn pe Jodi. Pur şi simplu, nu erau făcuţi unul pentru celălalt.

— Asta îl poate încă afecta, spuse Erika.

— Da, îl afectează de mult timp. Unii cred că peste o căsnicie scurtă e uşor de trecut, dar se înşală. Se opri şi privi în jos spre mâinile ei pline de

spumă de săpun. Atâtea visuri sunt sfărâmate, se deschid atâtea răni… Per nu a fost niciodată o fiinţă în care să te încrezi cu uşurinţă. Îşi ţine sentimentele atât de adânc ascunse, că nu eşti sigur niciodată că îi pasă de ceva. Dintr-un motiv oarecare, el a fost dintotdeauna aşa, chiar copil fiind, iar ceea ce s-a întâmplat cu Jodi i-a făcut mai rău.

Doamna Nielsen îşi puse mâna pe braţul Erikăi.

— Dar pot să văd. În ochii lui că tu l-ai schimbat, pot să-i văd fericirea când se uită la tine, dar şi mai bine încă, pot să văd dragostea din ochii tăi atunci când îl priveşti. Cu o asemenea dragoste, nu-l vei lăsa niciodată să fie

din nou lovit.

Erika ar fi vrut să-i spună că se înşela, să-i explice că era foarte mult asemenea lui Jodi, în preferinţa pentru vremea caldă şi visele unei cariere proprii, dar cuvintele i se opriră în gât. Doamna Nielsen nu ar fi înţeles aşa cum înţelegea ea. Dintr-odată, totul începu să se lămurească.

Nu cumva asemănarea ei cu Jodi era principalul motiv de atracţie pentru Per? Ar fi putut să se simtă bine cu ea, să facă dragoste cu ea, să-şi petreacă împreună cu ea serile şi weekend-urile, şi, totuşi, să nu fie îndrăgostit de ea. Erika era ca o poliţă de asigurare, o replică a femeii care îl rănise, era o permanentă aducere-aminte a răului

întâmplat, aşa încât greşeala să nu se mai repete.

Ceea ce aflase ar fi trebuit să o uşureze. Ar fi trebuit să se bucure că fusese atât de proastă încât să se îndrăgostească fără a i se răspunde cu dragoste şi că avea să sufere durerea de a fi singură când totul s-ar fi terminat. Dar nu era bucuroasă. Inima ei tânjea după Per, chiar şi acum când capul îi spunea că trebuie să lase lucrurile aşa cum erau. În memorie i se deschidea rana veche, de când tatăl ei o abandonase, dar trupul său iânjea după atingerea lui Per. Brusc, se însenină la gândul că săptămâna aceea va pleca pentru o conferinţă. Avea nevoie să se gândească.

Erika îşi termină de spălat dinţii şi îşi puse periuţa la loc în trusa de călătorie. Era gata de culcare, dar nu făcea nicio mişcare pentru a părăsi baia. Deprimarea îi persistase toată seara, cu toate că încercase în fel şi chip să scape de ea. N-ar fi trebuit să vină aici, se gândi ea, însă ideea de a fi departe de Per, în tot acel sfârşit de săptămână, îi făcea încă şi mai rău. S-ar fi putut ea înşela în privinţa lui, chiar o vedea el ca pe o înlocuitoare a lui Jodi?

— Eşti ridicolă! se adresă ea chipului din oglindă. Dacă nu încetezi odată, nu numai Per va ghici adevărul, ci întreaga lui familie. Ai nevoie doar de un somn bun. Dimineaţă totul va fi mai

bine.

Refuzând să dea curs îndoielilor care-i măcinau mintea, îşi luă lucrurile şi ieşi din baia de la parter, dar se opri brusc ia capătul scărilor, unde Per o aştepta purtând doar pantalonii de pijama. Nu mă simt pregătită să dau ochii cu acel dormitor comun, se gândi Erika.

— Mergi tu primul, zise ea.

Pe faţa lui îşi făcu apariţia o privire întrebătoare.

— De ce? Crezi că. or să arunce cu pietre?

Nu putea să-i explice exact ce o supăra.

— Nu sunt îmbrăcată.

El o privi încet de sus până jos. Ea

ştia că făcuse o remarcă prostească. Era îmbrăcată, supraîmbrăcată, de fapt. Avea o nouă pijama, dintr-un flanel minunat, uşor; era în acelaşi timp călduroasă şi strânsă pe corp. Pe deasupra ei purta halatul cel nou, de culoare roşie, cumpărat pentru cazul în care soba s-ar fi stricat; era gros ca un covor. Arăt ca o ursoaică în el, se gândi Erika.

— Cred că eşti drăguţ îmbrăcată, spuse el cu un zâmbet duios în ochi şi pe buze. Mai ales de când ştiu ce se află dedesubtul halatului! Hai să mergem la culcare!

Se aplecă şi o sărută cu blândeţe, apoi porni sus pe scări. Erika îşi înghiţi panica şi îl urmă cu ochii aţintiţi asupra

spatelui său lat şi a umerilor masivi îşi aminti de senzaţia îmbătătoare a pielii lui şi simţi nevoia arzătoare de a-l atinge.

— Hei, Tarzan! strigă cineva. Unde e Jane?

Per se îndepărtă de scări şi cu un zâmbet larg spuse:

— Doamnelor şi domnilor!

Când Erika ajunse la capătul scărilor, în cameră se făcu linişte. Se uitau la ea fără să scoată un cuvânt.

— Hello, spuse ea, simţindu-se ridicolă.

— O să-ţi fie destul de cald în chestia aia! zise cineva râzând.

Ea îşi simţi obrajii înroşindu-se ca halatul şi se bucură când Per o luă pe

după umeri.

— Trebuie să fie ceva care să o încălzească, atunci când nu sunt în preajmă, preciză el.

Se auziră hohote batjocoritoare şi comentarii care puneau la îndoială faptul că el ar fi capabil să încălzească ceva, în vreme ce se îndreptau repede spre mijlocul camerei aglomerate. Paturile păreau să ocupe mult mai puţin spaţiu după-amiază, când erau goale, decât acum, când sunt ocupate, îşi zise Erika. Stăteau, practic, unii peste alţii. Dacă ar fi căzut din patul ei, probabil că nu s-ar fi lovit de podea, ci ar fi ajuns în pat cu Lars şi Anna.

Când au ajuns lângă patul lor, ea se întoarse cu faţa către Per. El îi făcu

încurajator cu ochiul şi zâmbi înţelegător. Ce se întâmpla cu ea? De ce nu era în stare să se liniştească şi să se bucure de atenţia lui, fără atâta supărare? Când se vor întoarce în oraş, vor avea destul timp pentru a înfrunta adevărul. Gemetele vântului de afară parcă erau un ecou al sentimentelor ei.

— Ce parte vrei? îl întrebă ea încet.

— Pe cea de lângă tine, murmură el.

Familia lui reacţionă cu vaiete şi Erika îşi simţi din nou obrajii înroşindu-se. Se duse la una din marginile patului. Cu cât mai repede va intra în el, cu atât mai repede familia lui Per va înceta să-i mai privească. Dădu la o

parte păturile şi în cameră răsunară râsete înfundate. Rămase liniştită, ţinând în mână colţul cuverturii, în timp ce privea fix la o scândură lungă, vătuită, aşezată pe mijlocul patului.

— Bine, dar cine e deşteptul? întrebă Per ridicând obiectul şi rotindu-şi privirile prin cameră.

— Am fost siguri că Erika nu şi-a adus scândură proprie, aşa că ne-am gândit să fim buni vecini şi să i-o împrumutăm pe a noastră, glumi Ben.

Erika privi obiectul din mâinile lui Per. Era o scândură de aproape un metru şi jumătate lungime, acoperită cu un material vătuit, brodat.

— Pentru ce e asta? întrebă ea.

— Pentru a-i ţine în frâu pe Per,

spuse Carina chicotind.

— Cum? Erika simţi cum o umflă şi pe ea râsul. Să-l pocnesc cu ea?

Carina se apropie, luă scândura din mâinile lui Per şi o aşează înapoi în pat.

— Asta aduce aminte unde-i locul fiecăruia în pat. E o reminiscenţă din vremurile coloniale, îi explică Per. Casele erau mici pe aici, dar nu puteai refuza un străin care avea nevoie de un loc de dormit. Aşa că scândura stătea la mijloc, făcând astfel două paturi dintr-unul. Îndepărtă scândura şi o sprijini de perete. Ceea ce noi nu vrem să facem cu patul nostru, totuşi. Erikăi îi place să! simtă corpul meu viril lângă ai ei.

Roşeaţa ei se intensifică şi ea râse

odată cu ceilalţi.

— Ei, chiar aşa?

El o luă pe după umeri şi o sărută repede pe obraz.

— O să încerc să o las liniştită noaptea asta, ca să nu vă stânjenesc, dar ea devine cam transportată când rămâne singură cu mine.

Niciunul nu îl luă prea în serios, mai ales după ce Erika îl înghionti în coaste.

— Mai bine să stau departe de tine, nu-i aşa? îşi agăţă halatul în cârligu! de lângă capătul patului şi intră sub pături, aşezându-se foarte aproape de margine.

— Uf, uf, Per e în încurcătură. O s-o păţească.

— Per n-o s-o păţească. Asta-i problema!

Erika îl simţi intrând uşor în pat şi încercă din răsputeri să nu râdă. Ştia că nu ar fi lăsat-o să stea aşa departe de el, dar care ar fi putut fi următoarea lui mişcare? Refuza să privească peste umăr pentru a vedea ce făcea el.

— Copii, n-aţi vrea voi să vă potoliţi şi să stingeţi lumina? strigă de jos tatăl lui Per. Lumina fu stinsă cu mare veselie.

În întuneric, tăcură. Se făcu o linişte incredibilă. Era ca şi cum fiecare şi-ar fi ţinut respiraţia. Apoi scârţâi patul în care erau Ben şi soţia lui. O rază de lanternă despică întunericul.

— Eşti teafăr, Ben? întrebă Lars.

— De ce, l-a atacat cumva Juliana?

— Închide lumina aia, prostule! îi spuse Ben lui Lars.

— Hei, Juliana! strigă Per. Fii drăguţă cu fratele meu. E un om bătrân, adu-ţi aminte.

— Cel puţin doamna mea nu stă agăţată de marginea patului, i-o întoarse Ben.

— Doamna mea nu va mai sta mult, spuse Per.

— Ştiu, zise râzând, Ben. Ea poate nu te place, dar patul ăla e teribil de lăsat la mijloc. Ar trebui să fie o capră de munte ca să rămână la margine.

Mâna lui Per îi înconjură talia şi alunecă uşor pe pieptul ei. Îi mângâie sfârcurile sânilor în timp ce o săruta pe

ceafă. Erika era mulţumită de întunericul din cameră şi de cuvertura groasă, care o fereau de ochii celorlalţi…

— N-o să fii o capră de munte, nu-i aşa? îi şopti Per la ureche.

Erika se răsuci să-i spună că era foarte mulţumită, acolo unde se găsea, şi se pomeni alunecând drept în braţele lui. Ben avea dreptate, se gândi ea, era o blestemată de adâncitură. Totuşi, îşi avea foloasele ei. Cu sau fără adâncitură, se părea că o să doarmă chiar în braţele lui Per, vrând-nevrând. Se întinse şi îl sărută blând pe buze.

— E prea multă linişte aici, spuse Ben, pe neaşteptate. Nu credeţi că l-a omorât Erika, ce ziceţi? Lars, de ce nu

verifici?

Buzele Erikăi se îndepărtară de ale lui Per.

— Dacă aprinzi lanterna aia, Lars, o s-o păţeşti, să ştii.

Ameninţarea ei a fost întâmpinată de o lungă tăcere. Apoi Ben oftă zgomotos.

— Trebuie că i-a făcut-o lui Per şi nu vrea ca noi să-i vedem corpul. Ce păcat, nu era un frate rău.

— Dar nici prea bun, spuse Carina.

— De ce minţi? spuse Lars. A fost un smucit!

— Nu, stai puţin! protestă Per şi toţi se puseră pe râs. De data asta tăcerea care a urmat era relaxată şi, în scurt timp, toţi adormiră.

Erika îşi lăsă capul pe pieptul lui Per. Simţea o oboseală plăcută şi nu dorea deloc să se lupte cu panta saltelei. Închise ochii şi îşi ascultă bătăile egale ale inimii. Îl iubea – nu exista remediu pentru asta. Poate că el avea să vadă că ea nu era Jodi şi va începe să simtă la fel ca ea, se gândi în timp ce aluneca în somn…

— Ţi-ai luat tot? întrebă Per când îi aşeză valiza în camera de zi a apartamentului ei.

Erika se uită în jur.

— Da. N-am mai uitat nimic în maşină de data asta.

El dădu din cap şi se îndreptă spre uşă.

— Eşti sigură că nu vrei să vii la

mine acasă?

Nu e nici opt.

— Nu, dar îţi mulţumesc oricum. Am o mulţime de lucruri de făcut, înainte de a mă duce mâine la muncă. Ea îi deschise uşa. Îţi mulţumesc din nou fiindcă m-ai luat cu tine. M-am simţit grozav. Nu a fost o minciună, se gândi ea, chiar dacă îşi simţea inima frântă.

El o sărută, un sărut scurt, afectuos, care avu totuşi puterea de a-i înmuia genunchii şi a-i topi hotărârea.

— Să nu munceşti prea mult, spuse el, apoi plecă înainte ca ea să-l poată chema înapoi.

Închise uşa în urma lui cu uşurare. Fusese îngrijorată tot timpul drumului

de întoarcere la Minneapolis. Ştia că îi venise greu să vorbească şi că avea îndoieli. El întrebase de câteva ori dacă s-a simţit bine şi dacă e obosită.

De fapt, „îngrozită11 ar fi fost cuvântul mai potrivit. Dragostea nu intrase în planurile ei, nu felul acesta de dragoste care o prinsese în gheare, fără veste. Dragostea asta era ca un val de arşiţă în plină vară. Nu era nicio scăpare, numai o uşurare temporară, dacă rămânea destul de ocupată pentru a nu se mai gândi la el, dar nu era deloc sigură că acest lucru era posibil…

Merse jos să-şi ia pisoii de la proprietăreasă şi-apoi despachetă. Pisoii se jucau în valiza deschisă, în căutare de şoricei.

— Chiar că am făcut-o de data asta, zise ea cu voce tare. Sunny prinsese un ciorap şi se juca cu el, iar Warm îşi făcea de lucru, atacându-şi sora. J Niciunul nu părea interesat de problemele Erikăi.

Luă mormanul de haine murdare şi le duse la baie.

— Ce am eu în comun cu Per, totuşi? Trebuia doar să ne simţim bine. De ce a trebuit să merg şi să stric totul?

Sunny abandonă ciorapul pentru a se întoarce împotriva lui Warm şi Erika îi goni din valiză.

— Poate că nu sunt mai deşteaptă decât sora mea, în definitiv. Dar nu o să las să mi se ruineze viaţa. Începând de mâine, am să trec peste asta. Nu pot să

aştept până când Per îmi va frânge inima. Auzindu-şi cuvintele, simţi cum îi creşte hotărârea de a înfrunta realitatea.

Îşi duse valiza în dulapul din faţă, lângă cutia cu păpuşi. Poate că toată vina era a lor, se gândi Erika. Dacă Per era încredinţat că zeii lui au adus-o în Minneapolis, atunci poate că ea trebuia să-şi învinuiască păpuşile că i-au adus ghinion.

Scoase cutia din dulap şi o deschise. Scarlett era aşezată deasupra, cu rochia boţită în atâţia ani cât fusese împachetată. Erika o luă din cutie şi zâmbi strâmb la mulţimea de cusături inegale de pe marginile furoului lui Scarlett.

Aceasta era ultima păpuşă pe care o făcuse. Odată cu plecarea tatălui ei, întâlnirile pentru film, – de sâmbătă se răriseră, iar senzaţia că a fost trădată era prea puternică pentru a continua un asemenea proiect sentimental. Păpuşile au fost surghiunite în pod, împreună cu toate visurile din adolescenţă, pe care le ţesea în timp ce le făcea costumele. Îşi jurase atunci că nu va mai lăsa vreun alt om să-i frângă inima în felul acela. Şi până acum, niciunul nu reuşise.

Ea şi Per construiseră o relaţie bazată pe fantezie, pe visuri imposibile, aşa că era condamnată la eşec. Nu avea să aştepte până când legătura lor ar fi murit, trebuia să-i pună punct acum.

Portocale în zăpadă

Capitolul unsprezece

— La naiba! Per se uita furios la soluţia salină şi la sticla spartă care căzuseră pe podea.

— Freya, înapoi! se răsti el tăios.

O expresie vinovată apăru pe faţa câinelui în timp ce se furişa spre patul său, aflat într-un colţ al cabinetului. Îşi lăsă în jos corpul cu un mârâit, uitându-se la el cu o privire jalnică.

— Ştiu că nu e vina ta, spuse el, şi oftă. E vina mea şi o să curăţ podeaua. Nu vreau să vii aici pentru că ai putea să te tai la picioare. Se duse să ia o cârpă şi un făraş.

Sosise la cabinet devreme pentru a se pregăti de lucru, dar lucrurile nu

păreau să meargă aşa cum trebuie. Mai întâi", nu-şi găsise cheia de la dulăpiorul de medicamente, apoi se lovise destul de rău cu un şold de colţul din oţel al unei mese de consultaţie, şi acum, asta. Poate că era mai bine să meargă acasă şi să stea ascuns până la sfârşitul zilei. Arăt de parcă Loki, zeul pagubei, îmi acorda o atenţie specială în ziua asta, se gândi Per amărât.

După ce termină de curăţat podeaua, Per reveni în cabinet şi se aşeză la birou.

— Aici o să rămân până când Patty şi doamna Lindgren vor veni, îi spuse Freyei. În felul ăsta, poate că n-o să mai fac atâtea boacăne.

Freya dădu din coadă de două ori,

în semn de aprobare, iar Per se rezemă de scaunul lui, cu picioarele pe birou şi cu mâinile la ceafă.

Avusese un weekend fantastic şi crezuse că i-a plăcut şi Erikăi. Dar, în timp ce a adus-o acasă, s-a convins că nu era în regulă ceva. Ea fusese groaznic de tăcută tot drumul la întoarcere, aşa încât lucrurile nu ar fi putut fi mai clare decât atât.

Jucase şi pierduse. Doar bătălia sau şi războiul? se întrebă el. Mai avea vreo şansă pentru a mai recâştiga terenul pierdut?

Ar fi dorit ca mama lui să nu-i fi spus nimic Erikăi despre Jodi. Ar fi vrut să-i spună chiar el la timpul potrivit, să-i explice că i-a luat mult timp pentru a

depăşi situaţia aia, că a fost rănit, dar a lăsat-o pe Jodi în urmă pentru totdeauna, atunci când s-a îndrăgostit de Erika.

A ştiut de la bun început că lui Jodi nu-i plăceau Minnesota şi frigul. Fusese cinstită cu el în privinţa asta, exact ca şi Erika, însă el era mult mai naiv pe atunci. Crezuse că dragostea ar fi putut să o schimbe, că, dacă Jodi l-ar fi iubit destul, ar fi rămas, acceptând situaţia. Nu a fost totuşi o problemă de dragoste, îşi dăduse el seama, ci de fire. Păsările tropicale nu pot trăi în afara tropicelor şi, dacă atunci nu a înţeles acest lucru, acum în mod sigur îl înţelegea.

Per îşi clătină capul încet, dorind

să se convingă de faptul că Erika fusese doar obosită de frig, dar nu reuşi. Se întâmplase cel mai rău lucru pe care şi l-ar fi putut imagina: ea şi-a dat seama, până la urmă, că nu voia să rămână aici. Oare se păcălise singur crezând că ea s-ar fi putut schimba?

Se părea că nimic din tot ce trăiseră împreună nu o putea reţine în Minnesota. Singura lui şansă era ca ea să se fi îndrăgostit de el. Pe cât fusese de sigur în privinţa asta acum o săptămână, pe atât era acum plin de îndoieli. Nu a văzut vreun semn în timpul acelui drum lung, tăcut, de ieri, se gândi el dezolat.

Clinchetele clopoţeilor de la uşa lui îi indicară că intrase cineva în camera

de aşteptare. Auzi zgomote de paşi şi murmur de voci feminine, în vreme ce Freya se ridică în picioare, ascultă un moment, şi ieşi din cabinet, dând prietenoasă din coadă. Asistentele lui, Patty şi doamna Lindgren, sosiseră, dar el rămase aşezat la biroul lui, până când ele intrară în cameră.

— Bună dimineaţa, spuseră ele la unison.

— Bună dimineaţa, doamnelor, le răspunse el formal.

Doamna Lindgren îşi scoase căciula de blană lăsând să i se vadă părul creţ şi uşor încărunţit, strâns într-un coc. Patty împlinise de curând douăzeci şi unu de ani şi, aşa cum îi stătea bine; unei tinere îndrăzneţe,

purta numai o aparătoare din blană. Ochii ei albaştri, scăpărători, zâmbeau deasupra unei mări de pistrui.

— Nora şi cu mine am luat o hotărâre, doctore, Ş spuse Patty.

— Care e aceea? întrebă Per cu precauţie.

— Am decis să mutăm cabinetul, răspunse Patty cu un zâmbet larg.

Per se uită la doamna Lindgren. Zâmbetul ei nu era atât de larg, dar cu siguranţă era în deplin acord cu entuziasmul lui Patty.

— Unde? întrebă el, deoarece crezuse că, pentru toţi trei, cabinetul era convenabil.

— Oriunde în altă parte, izbucni Patty.

— Hawaii, Phoenix, San Diego, precizã doamna Lindgren.

— Miami, zise Per. Deci, oriunde este o climă fierbinte.

— Măcar cald să fie.

Ce e sporovăiala asta, pe nepusă masă, despre căldură? se întrebă Per încremenit.

Erika nu era de vină pentru că nu-i plăcea frigul, dar astea două nu aveau nicio scuză.

— Despre ce naiba vorbiţi? se răsti Per la ele, cu o furie care îl surprinse chiar şi pe el. Voi sunteţi primele care cereţi să se pornească aerul condiţionat. Apoi, când vă trăsneşte, reglaţi temperatura, lăsând-o mai coborâtă chiar decât este acum afară.

Cele două femei se priveau una pe cealaltă; rămăseseră fără replică.

— Vă interesează cumva starea de prostraţie produsă de caniculă? ţipă el. V-aŢi gândit la asta? V-aţi gândit ce înseamnă uraganele, furtunile de praf?

— Mă duc să fac cafeaua, zise doamna Lindgren către Patty.

Ea încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Eu mă duc să pregătesc cabinetele de consultaţie.

Amândouă se întoarseră şi ieşiră din birou, în timp ce Per se lăsă iarăşi în scaunul lui. Se întorceau toţi împotriva lui? Mai rămânea ca şi Freya să-i spună că pleacă pentru a lua urma soarelui. Respiră adânc şi ieşi în hol.

Luminile erau aprinse în cabinetele de consultaţie pe care Patty le pregătea pentru ziua aceea, iar doamna Lindgren spăla ibricul de cafea.

— Am scăpat o sticlă de soluţie salină, îi spuse Per.

— Atâta timp cât ai curăţat murdăria, nu-i nicio problemă, răspunse doamna Lindgren pe un ton tranşant.

Per se întoarse spre cabinetul lui. Şi ele se plângeau de frigul de afară, se gândi el. Poate că li s-ar fi părut mai cald, dacă n-ar fi fost aşa ţâfnoase. Telefonul începu să sune.

— Răspund eu, strigă el voios. Era Erika.

— Trebuie să plec la conferinţa din

San Diego cu două zile mai devreme, îi zise ea calmă. Mi-am luat bilete pentru un zbor la sfârşitul după-amiezei.

El se aşează pe colţul mesei, privind în gol spre colajul cu tablouri reprezentând animale de pe zid, cu inima strânsă de o teamă crescândă. Azi? se gândi el disperat. În după-amiaza asta? înainte de a-i fi putut spune ce simţea pentru ea?

Încercă să-şi spună că era doar o călătorie de afaceri normală.

— Vrei să am grijă de pisoi?

— Nu, nu e nevoie.

Teama explodă. Întotdeauna îi lăsase pisoii în grijă. Panica îi făcu vocea să tremure.

— Haide, ştii cât îi place Freyei să-

i ţină în spinare.

— Ei bine, zise ea ezitând, m-am gândit să ţi-i aduc, dar înţelegi, ei au decis că vor să fie iepuraşi de plajă pentru un timp. De fapt, proprietara casei urma să-i ţină. Nu mai voia să se simtă câtuşi de puţin legată de Per.

Ea se opri pe neaşteptate, şi el era sigur că bătăile inimii lui erau suficient de tari pentru a se auzi în camera de alături. Îi luă cu ea? Nimeni nu-şi ia pisoii într-o călătorie de serviciu. Doar dacă…

Refuza să ia în considerare acea posibilitate.

— Pot să te duc la aeroport? Acum aproape că o implora. Nu putea să o lase să plece în felul ăsta, fără încă o

şansă de a o câştiga din nou.

— Plec direct de la serviciu, în după-amiaza asta, spuse ea Avionul meu pleacă atunci când tu eşti în toiul orelor de consultaîi.

— Te iau de la aeroport, la înapoiere, spuse el. Cu ce avion te întorci?

— Per, nu e nevoie, îi zise ea. Pot să iau un taxi.

— Nu. Palmele îi erau transpirate, inima îi bătea puternic. Vreau să te aştept. Ştii doar ce obosită eşti după călătoriile astea lungi. Spune-mi doar când, şi eu o să fiu acolo.

Ea oftă, dar se dădu bătută.

— O să te sun pe la jumătatea săptămânii. Încă nu mi-am definit exact

planurile.

Dumnezeule, asta însemna că ar fi putut să nu se mai întoarcă niciodată? se întrebă el.

— Promite-mi că mă suni.

Dar ea închisese telefonul şi Per se îngrijoră şi mai mult. Freya se uita la el, cu ochii ei mari şi căprui, plini de tristeţe şi îngrijorare.

— Deci, pasărea noastră călătoare o să-şi ia zborul, Freya. Privi mult timp fix, în gol. Credeam că o să câştigăm, chiar credeam. O iubesc atât de mult, încât n-am crezut niciodată că s-ar fi putut întâmpla ca ea să nu simtă acelaşi lucru. La naiba, puteam să jur că citisem asta în ochii ei.

— Camera se înnegură şi el îşi lăsă

capul pe braţe. Freya veni lângă el, împingându-şi nasul sub ţ braţul lui şi scheună încet. El îi ridică botul şi o scărpină după urechi.

— Ştiu, fetiţo. A fost greşeala mea. A ţinut să-mi spună tot timpul că munca ei e pe primul plan, că ea merge mereu mai departe. De ce am fost aşa de prost şi n-am ascultat?

Doamna Lindgren îşi vârî capul pe uşă.

— Doctore, primul pacient e aici.

— Bine. Se ridică şi zâmbi privind-o pe Freya. Ei, se pare că zeii dorm în timpul ăsta, bătrânico, dar asta nu înseamnă că putem dormi şi noi. Mă apuc de treabă.

Erika îndepărtă pisoii de pe

cuvertura cu ciucuri albi, în timp ce aştepta să i se facă legătura telefonică. Aceasta părea că-i ia o veşnicie. Oare Per plecase acasă? Ar fi trebuit să-l sune la cabinet.

— Nielsen.

— Per, sunt Erika. Nu îi dădu timp să răspundă, ci se grăbi să-şi rostească discursul pe care îl repetase toată după-amiaza. Voiam să ştii că eu rămân aici până sâmbătă, aşa că nu trebuie să mă iei mâine de la aeroport.

— Înţeleg. Vocea lui sunase atât de rece şi de îndepărtată, şi asta nu numai din cauza milelor care îi despărţau. Deci, ce program ai sâmbătă?

Fii independentă, îşi repetă ea. Trebuie să nu te sprijini pe el.

— Nu sunt prea sigură, spuse ea. Încă n-am făcut aranjamentele finale.

— Anunţă-mă când o să le faci.

Ea se ridică în picioare şi păşi în spaţiul îngust dintre patul mamei ei şi. Măsuţa de toaletă.

— De fapt, nu ai niciun motiv să te deranjezi atât. E posibil să întârzii şi…

— Erika, ce se întâmplă?

— Nimic, zise ea cu un râs nervos. Am fost la o conferinţă lungă şi obositoare şi m-am hotărât să mă destind la soare câteva zile.

— Nu la conferinţă mă refeream şi ştii asta. Linia telefonică părea să pocnească din cauza nerăbdării lui. Dintr-odată, ai început să te porţi de parcă nu m-ai putea suferi. Am făcut

ceva, am spus ceva ce nu trebuia? Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce s-a întâmplat, vorbeşte cu mine.

— Nu avem despre ce să vorbim, încercă ea să-l asigure, simţindu-şi palmele umede, în timp ce se forţa să-şi alunge suferinţa din glas. Sunt doar prinsă de munca mea în perioada asta. Ştii ce înseamnă munca pentru mine.

— Ştiu doar că te ascunzi în spatele ei, spuse el aspru. Şi asta faci şi acum. Dacă e vreo problemă, spune-mi şi o s-o lămurim împreună. Nu mă ţine pe dinafară.

Erika se opri din mersul ei nervos şi privi şirul de fotografii pe care mama ei le aranjase sub sticla mesei de toaletă. Poze de şcoală cu ea şi Kristina,

şi din perioadele anterioare, până la grădiniţă. Fotografiile de la balurile studenţeşti; portretele de absolvire; tabloul de la nunta părinţilor. Se întoarse, sprijinindu-şi spatele de măsuţă, şi privi prin camera mică.

— Nu e nicio problemă şi nu e nimic de discutat. Acum chiar trebuie să mă duc. Am planuri pentru seara asta şi îi fac pe toţi să aştepte. De ce îi spusese asta?

— Erika!

— O să te sun când mă întorc. Ea închise telefonul, înainte ca hotărârea să i se frângă, înainte ca nevoia şi căldura din vocea lui să-i topească fermitatea. Ieşi din dormitor şi se alătură mamei ei în bucătărie.

— Gata deja? Mama ei îşi ridică privirea de pe chiuvetă, unde spăla nişte lăptuci pentru o salată.

— Nu erau multe de spus, zise Erika liniştită, şi începu să taie roşiile.

Mama ei râse.

— Credeam că-ţi suni prietenul. Cum nu mai era nimic de spus? S-a schimbat dragostea atât de mult de când eram fată?

Erika nu se uită la ea.

— Nu suntem îndrăgostiţi, precizează ea răspicat. Este numai un prieten care s-a oferit sămă ia de la aeroport şi a trebuit să-i spun că mai rămân câteva zile.

— Aha!

Mama ei avea aerul că

desluŞisejnai multe în cuvintele fiicei sale decât lăsa să se înţeleagă, dar Erika se hotărî să ignore acest fapt.

— Ţi-am spus că l-am văzut pe Joe la conferinţă? întrebă ea. Am luat masa împreună într-o zi. Lucrează la DST şi m-a prezentat chiar vice preşedintelui.

— Şi ţi-au făcut o ofertă şi acum te muţi din nou, termină mama în locul ei.

— Ei, nu o ofertă oficială, deocamdată. Futura din San José a făcut-o. De ce e aşa iritată mama ei? se întrebă Erika. Trebuie să fie mândră că mă descurc atât de bine.

— Să fiu sinceră, Erika, câteodată mă minunez de tine.

Erika puse jos cuţitul şi se uită fix la mama sa. Vehemenţa din vocea

acesteia o surprinse.

— Aş fi vrut să existe o cale de a vă amesteca pe tine şi pe Kristina, aşa încât să iasă două fiinţe umane rezonabile.

Erika se încruntă.

— Credeam că am făcut ce era bine pentru mine. Nu multe femei au ajuns în carieră, unde sunt eu la vârstă mea.

— Nu multe femei se tem atâta de dragoste, ca tine, îi răspunse mama ei repede. Ai putea folosi un pic din pofta Kristinei, iar ea ar putea folosi puţin din precauţia ta. Poate atunci aş avea şi eu două fete fericite în loc de două nefericite.

— Sunt fericită, protestă Erika.

— Şi de asta abia ai stat de vorbă două minute la telefon adineauri? Mama îşi şterse mâinile cu un prosop şi veni lângă Erika, prinzându-i mâinile strâns în ale ei. Dragă, eu sunt mai îngrijorată pentru tine, decât pentru Kris. Ea are o şansă de a fi fericită pentru că vrea să-şi rişte sentimentele. Tu însă te izolezi de oricine şi de orice, în afară de blestematele alea de maşini.

Erika se smulse şi îşi făcu de lucru cu strânsul mesei.

— Maşinile alea blestemate, cum le-ai spus tu, au făcut mai multe pentru noi, decât ar fi făcut orice bărbat. Au achitat notele de plată şi ne-au făcut viaţa un pic mai confortabilă.

Râsul mamei ei fu scurt.

— Nimic nu e mai confortabil, decât să ai în preajmă un bărbat care să te iubească.

— Până când pleacă, asta e, spuse Erika arţăgoasă.

Mama ei oftă şi se aşează lângă masa din bucătărie.

— Trebuia să-mi fi închipuit că asta era… Erika, nu ţi-ai iertat niciodată tatăl că a plecat?

— Tu l-ai iertat?

— Ce rost ar avea să porţi ranchiună atâţia ani? întrebă ea simplu. Mi-a dăruit două fete minunate şi şaptesprezece ani de fericire. Şi voi crede întotdeauna că s-ar fi întors la noi, dacă nu ar fi avut atacul de inimă.

Erika nu spuse nimic, dar faţa sa îi

reflectă sentimentele. Mama ei îi zâmbi.

— Ştiu, asta e partea romantică din mine, dar mă face să depăşesc mai uşor greutăţile vieţii.

— Poate că eu nu vreau să am ceva ce să depăşesc mai uşor, clarifică Erika. Strânse farfuriile de pe masă. Poate, mai degrabă, nu mi-am încercat norocul.

— Şi, în schimb, te porţi la fel ca omul care te-a rănit?

Erika rămase calmă.

— Ce trebuie să înţeleg din asta? Mama ei o apucă de braţ, trăgându-şi scaunul mai aproape.

— Înseamnă că te comporţi exact ca tatăl tău: fugi de oamenii care te

iubesc, lăsându-i să sufere fiindcă tu nu eşti sigură ce vrei.

Erika scutură din cap.

— Eu nu sunt ca tata, ţipă ea. Eu n-aş provoca nimănui o asemenea suferinţă.

— Nu? Glasul mamei ei era calm, dar parcă împungea. Nu asta îi faci acestui tânăr care te iubeşte?

— Nu mă iubeşte, protestă repede Erika. Nu a rostit niciodată vreun cuvânt despre dragoste. Suntem doar foarte buni prieteni.

— Înţeleg. Tu ai spus „Te iubesc” şi el a zis „Hai să fim doar prieteni”. Corect?

Erika uitase cât de încăpăţânată putea fi mama ei şi regretă că nu i-a

telefonat lui Per din hotel, înainte de a pleca de acolo. Sau să nu fi luat hotărârea de a petrece acasă sfârşitul de săptămână. Dar, atunci, ar fi trebuit să fie deja în Minneapolis. Nu sunt încă destul de curajoasă pentru a da ochii cu Per, îşi zise ea. În orice caz, nu atunci când sufăr de dorul lui.

— Ştii, nu i-am spus, mărturisi ea, conştientă că exista în vocea ei o urmă de supărare. Dar nici el nu mi-a spus. Dacă aş fi sigură că mă iubeşte…

— Şi dacă ar iscăli o depoziţie sub jurământ că nu te va părăsi niciodată, nici măcar ca să arunce gunoiul, atunci te-ai simţi în siguranţă.

Se uită spre mama ei.

— Nu fi caraghioasă! Nu-mi place

să-mi expun lumii sentimentele. Dacă el nu mă iubeşte? Cerul mi-e martor că am arătat destul de clar de la început; cât de mult îmi iubesc munca, mai mult decât orice altceva pe lume. Durerea îi depăşi subit enervarea. Şi dacă râde? Sau, mai rău, e amabil şi plin de înţelegere, dar nu simte în felul în care aştept eu?

— Şi dacă el te iubeşte? o întrebă mama. Dacă el e nefericit fără tine şi aşteaptă cel mai mărunt semn din partea ta că îl iubeşti?

Erika îşi trase mâna şi se rezemă de scaun cu un oftat.

— Vai, mamă, tu ai o imaginaţie mai ceva ca Steven Spilberg. a dădu din cap. Dacă mă iubea, ar fi arătat-o. Tu

nu-l cunoşti pe Per, nu e tocmai tipul sfios.

— Deci, îl cheamă Per. Mama îi zâmbi. Facem progrese, dacă măcar îi pomeneşti numele.

Erika nu era amuzată.

— Nu facem progrese, în afară de cazul în care vorbeşti serios, considerând o slujbă nouă un progres.

Mama sa îi înşfăcă mâna.

— Nu poţi înainta, Erika, nu încă. Nu înainte de a lămuri toată treaba cu Per. Pune-ţi întrebarea cum ar fi viaţa ta dacă el te iubeşte.

Erika privi departe. Paradisul, asta ar fi, se gândi ea, pur şi simplu paradisul.

— Vrei să-ţi iroseşti şansa doar

pentru că ţi-e teamă? insistă mama ei.

— Dacă aş şti că e vreo şansă… îşi muşcă buzele ca să nu-i tremure.

— De unde ştii tu că nu este? o întrebă maicăsa. Tu trebuie să faci primul pas spre el, să-l faci să ştie ce simţi. Poate că vorbăria ta ezitantă l-a speriat. Poate că-şi imaginează că nu există nicio şansă pentru el.

— Poate că nici nu vrea o şansă, se simţi obligată Erika să-i atragă atenţia.

— Poate, încuviinţă mama ei concluzia la care Erika ajunsese. Dar nu vei şti care e adevărul, până nu încerci.

Tăcură mult timp. Păsările din curtea din spate ţipau ascuţit şi se auzeau ştirile de seară de la televizorul

din apartamentul alăturat.

— E mult mai uşor să trăieşti cu gândul că ai pierdut dragostea cuiva, decât să te întrebi dacă lucrurile n-ar fi fost diferite în cazul în care tu i-ai fi întins mâna încă o dată, spuse mama ei liniştită. Cu câteva zile înainte de a avea atacul de inimă, tatăl tău a sunat aici. Eu eram pe afară şi Krissy a primit mesajul, Dar eu nu mi-am bătut capul să îl sun. Voiam să îi arăt că am alte lucruri în viaţa mea, în afară de el. Acum nu o să ştiu niciodată ce voia. Îmi zic uneori că era, probabil, ceva neînsemnat, cum ar fi dacă fetele ar putea sau nu să iasă cu el în weekend, dar rămâne posibil ca el să fi vrut să se întoarcă acasă. Nu o să ştiu niciodată,

fiindcă am fost prea mândră ca să-mi încerc norocul.

Tăcerea părea să se lungească la nesfârşit. Pe Erika o durea sufletul pentru mama ei şi pentru că ştia că şi ea era mândră. Nu voia să se păcălească; nu voia să rişte durerea de a fi respinsă. Când semnalul de la cuptor sparse tăcerea, mama ei se ridică sprintenă.

— Sper că ţi-e foame, spuse ea. Am făcut mâncare în caserola asta cât să hrănesc o armată.

— Bine, zise Erika mai mult pentru sine. Era bine să mănânce acum, căci avea sentimentul că îi trebuia toată forţa ia înapoierea în Minneapolis.

Capitolul doisprezece

Erika îşi cără bagajele în staţia de taxi şi luă unul pentru a o duce acasă la Per. N-are niciun sens să mai amân, îşi zise ea, încercând să pară mai curajoasă decât se simţea.

— Ne putem aştepta să izbucnească o furtună, spuse taximetristul.

Ea se uită pe geam, surprinsă să vadă că ningea. Fusese atât de pierdută în propriile gânduri, încât nici nu observase.

— Vă va fi greu să vă întoarceţi la aeroport?

El râse.

— Doamnă, având în vedere prognoza, o să stau acasă, nu mă încumet să rămân afară pe o vreme ca

asta.

A durat mai mult decât se aşteptase până a ajuns la Per şi zăpada era deja groasă. Îi plăti şoferului şi îşi duse bagajele până la uşă. Luminile erau aprinse în casă, dar în timp ce aşteptă, parcă ore întregi, ca el să răspundă, îi păru rău că nu îi ceruse taximetristului să mai stea. Dacă el nu voia să o vadă? Dacă era cu altcineva?

Era un gând pe care nu-l luase niciodată în considerare. Îngheţă de frică, dar chiar atunci uşa se deschise. Per stătea acolo, încruntat.

— Bună, spuse ea încet.

— Ce dracu’ cauţi aici? întrebă el. De ce nu m-ai sunat?

Vocea lui era, în acelaşi timp,

mânioasă şi tristă, dar se dădu la o parte şi o lăsă să intre. Freya o întâmpină bucuroasă şi nu era vreun semn că altcineva se afla pe acolo, observă Erika uşurată.

— Până în ultimul moment, n-am ştiut ce avion o să iau, spuse ea. Urmă un moment de tăcere, în timp ce îşi dădu jos haina şi o aşeză pe băncuţă. Nu asta era primirea pe care o sperase. Respiră

Portocale în zăpadă o dată adânc. Deci, cum ţi-a mers săptămâna asta? întrebă ea senină.

Expresiş feţei lui oscila între încruntare şi asprime.

— Erika, ce vrei?

— Ce vreau? zise ea, strângându-şi

şi desfăcându-şi mâinile cu nervozitate. Am fost plecată o săptămână întreagă şi mi-a fost dor de tine. E atât de ciudat că am vrut să mă opresc întâi pe la tine?

Întinse mâna spre Per, dar el se îndepărtă şi se duse în living-room, unde ea îl urmă. Cândva

— Visase să-i mărturisească dragostea, stând în braţele lui, în faţa unui foc aprins, dar şemineul era rece şi întunecat. În jurul fotoliului său de odihnă erau împrăştiate ziare, iar la televizor era un meci de hochei cu vedetele Nordului. Hotărât lucru, nu e scena pe care mi-o închipuiam eu, se gândi Erika, simţind cum îi scade curajul.

El se opri în mijlocul camerei şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Uite, Erika, eu nu ştiu care e acum jocul tău, dar eu nu joc. Tu mergi pe drumul tău şi eu pe al meu. Fără adio, fără sentimentalisme.

O părăsise. Începu să o cutreiere o teamă teribilă, răpindu-i suflarea, strângându-i şi răsucindu-i stomacul.

— Da.

— Au fost lucruri frumoase care s-au petrecut între noi, spuse ea, încercând să-l facă să înţeleagă. Vrei să spui că le azvârli pe toate?

Camera era plină de încurajările de la meciul de hochei şi Per lovi cu mâna butonul pentru a închide televizorul.

— Nu s-au petrecut aşa multe, spuse el cu brutalitate. Să fim cinstiţi. Ne-am simţit bine împreună şi sexul a fost grozav. Altceva nimic.

Erika se uită ţintă la el, durerea era aproape insuportabilă. Trăsăturile lui erau reci şi impenetrabile.

— Înţeleg, spuse ea simplu. Îşi puse în joc toată stăpânirea de sine pentru a nu-i tremura vocea. Trebuia să fie tare măcar de dragul mândriei ei, dacă nu, pentru altceva. Şi atracţia aceea s-a risipit, asta încerci să-mi spui?

El începu să ridice ziarele, ca şi cum nu ar fi suportat nici măcar să o privească.

— Ce importanţă are asta? întrebă

el. Tu pleci, nu-i aşa?

— Cine a spus asta?

— Hai, Erika, nu încerca să mă prosteşti, se răsti el. Ştiu al naibii de bine că ai primit o ofertă de serviciu când te-ai dus ia conferinţa aia. Tu nu eşti din locul ăsta şi nici n-o să fii. Pentru tine acasă înseamnă o temperatură de patruzeci de grade şi să culegi portocale din curte, mai ţii minte? Nu mă mir că ai folosit prima ocazie pe care ai avut-o pentru a pleca de aici. Nici n-am crezut că o să te ţină atât.

— Ei bine, ăsta-i cu siguranţă momentul decisiv, spuse ea liniştită. Acesta nu era bărbatul pe care şi-l închipuise aşteptând-o neliniştit ca să-i

primească dragostea. Omul acesta era un străin. O furie rece îi aruncă afară cuvintele. Putea să-i plătească dinte pentru dinte.

— Nici nu ştiu de ce m-am mai chinuit atâta să mă gândesc la lucrurile astea. Trebuia doar să te sun pe tine ca să-mi spui ce decizie să iau.

Ea îi auzea clar respiraţia, cu toate că faţa lui era întoarsă.

— Deci, nu negi nimic?

— Dar ce e de negat? Sperase că atunci când ar fi venit timpul să se despartă de el, să fie în stare să-i spună adio într-o manieră demnă, de adult, nu ca o adolescentă care îşi pierde prima iubire. Dar era prea rănită şi prea furioasă ca să-şi mai poată ascunde

sentimentele. Da, am primit o ofertă de serviciu. Două, de fapt. Pot să aleg între San José şi Los Angeles. Am ales totuşi să rămân acasă. A aşteptat puţin, sperând ceea ce era de nesperat – ca el să înţeleagă ce îi spusese, ce înseamnă pentru ea acum, „acasă11.

Dar el nu a înţeles.

— Deci, Los Angeles te cheamă înapoi. Dar, atunci, nici nu cred că ai plecat vreodată cu adevărat de acolo.

— Nu, cred că nu. Se întoarse şi se pomeni uitându-se lung la şemineu, care-i rechema prea multe amintiri dureroase ale dragostei, patimii şi îndoielilor. Îşi feri privirea, clipind pentru a-şi reţine lacrimile, venite pe neaşteptate. Per nu mă cunoaşte, se

gândi ea cu tristeţe. Nu mă cunoaşte deloc. Nu poate să-şi dea seama că pentru ea casa însemna locul unde era el, că dragostea ei pentru el transformase vremea rece şi aspră din Minneapolis într-un loc cald, plin de iubire şi de fericire.

Se întoarse iar spre el.

— E din cauza lui Jodi, nu-i aşa? îl întrebă ea cu amărăciune în glas. Tu crezi că eu nu pot suporta frigul doar pentru că ea nu a fost în stare.

— Ce are a face Jodi cu asta? întrebă el aspru.

— Are. Tu crezi că eu te voi părăsi, că voi pleca, doar fiindcă aşa a făcut ea.

— Jodi a fost soţia mea, spuse el sec. Ne-am făcut unul altuia promisiuni

de care nu-mi amintesc să ni le fi făcut noi doi. Am avut anumite speranţe de la relaţia aceea, pe care nu le-am avut de la a noastră.

Liniştea care urmă îi sfâşie Erikăi inima. Dacă mai nutrise vreo speranţă ascunsă, acum se spulberase. El nu şi-ar fi putut exprima sentimentele mai clar decât atât.

— Cred că nu mai e, practic, nimic de spus, nu? întrebă ea liniştită. A fost plăcut cât a ţinut, dar e timpul să mergem mai departe fiecare pe drumul său.

Când Per vorbi, vocea lui era şi ea calmă. Furia părea consumată.

— Când pleci?

— Nu am stabilit încă toate

detaliile. Poate chiar. Trebuie să-mi reconsidere hotărârea, se gândi Erika. Încă nu dăduse nimănui un răspuns definitiv, chiar dacă ea se hotărâse. Oare nu i-ar fi amintit Minneapolis de prea multe lucruri dureroase? N-ar fi fost mai bine să o ia din loc?

— Dacă nu te superi, aş vrea să chem un taxi să mă ducă acasă. Era extenuată şi voia să rămână singură.

— Pot să te duc eu.

Nu vedea ce ar fi putut avea împotrivă. În plus, îşi zise ea, cine ştie cât i-ar fi luat până găsea un taxi pe vremea asta?

Au cărat lucrurile în wagoneer-ul lui şi au pornit. Ningea straşnic, iar străzile erau alunecoase şi nesigure,

acoperite cu cel puţin doisprezece centimetri de zăpadă.

— La naiba! mormăi Per în timp ce o maşină care se apropia derapă spre ei, trecând cu puţin pe lângă botul furgonetei.

Ea răsuflă uşurată când maşina se îndepărtă încet de ei. N-ar fi trebuit să-l las să mă conducă, se gândi Erika. Ba n-ar fi trebuit nici măcar să treacă pe la el. Asta era o noapte să stai înăuntru şi în siguranţă, nu să hoinăreşti pe străzi.

— Ţine-te! strigă Per brusc.

Ajunseră într-o curbă, unde zăpada proaspătă ascundea un strat de gheaţă. Cu cât Per încerca să ţină linia drumului, cu atât pierdea maşina de sub control, cu cât lupta să recapete

controlul, cu atât îl pierdea mai mult. Derapară de-a curmezişul străzii, evitând cu greu un hidrant, înainte de a se opri în rigolă. Oprirea bruscă a maşinii o azvârli înainte şi ea întinse un braţ pentru a se propti. Bagajele din spate alunecară peste tot, prăbuşindu-se pe podea. Apoi domni liniştea.

— Eşti bine? întrebă Per.

— Da, numai puţin zgâlţâită. Cum e cu tine?

— E bine. Orice emoţie pierise din glasul lui şi părea bătrân şi obosit. Cred că am avut prea multă încredere în mine şi am luat curba mai repede decât trebuia. Îmi pare rău.

— E în regulă. Ea privi afară pe geam în întunericul care îi înconjura.

Nu se vedea nicio altă maşină, nici luminile caselor nu se vedeau. Ce facem acum?

El nu răspunse, dar coborî din furgonetă şi îi dădu roată încet. Când se întoarse înăuntru, ea îi aştepta verdictul.

— Va fi nevoie de un camion să ne remorcheze. Putem să aşteptăm sperând că va trece cineva sau să ne întoarcem pe jos la mine acasă.

— Cât e de departe?

— Cinci, şase cvartale.

— Bine. Lasă-mă doar să-mi scot câteva lucruri de primă necesitate. Au ieşit din furgonetă şi s-au dus în spate, unde ea îşi împachetă ce avea nevoie pentru noaptea aceea, într-o sacoşă

mică. Per scoase o lanternă dintr-o lădiţă cu scule şi îi luă sacoşa.

Vântul era tăios şi ningea încă din plin. Începură să meargă pe mijlocul străzii, pe urmele maşinilor care erau repede acoperite de zăpadă. Erika refuză să mai ia în seamă cât de îngheţate şi de ude îi erau picioarele şi se concentră doar să urmărească prin întuneric spatele lat al lui Per.

E absolut ridicol, îşi zise Erika în timp ce-şi punea cămaşa de noapte din bumbac, cu dantelă, total nepotrivită pentru o noapte de iarnă în Minnesota. N-ar fi trebuit să o bag în seamă pe mama, se gândi ea cu tristeţe. Per era la fel de îndrăgostit de ea, pe cât era de probabil ca vremea să se îmblânzească

peste o oră sau ca acel copac din curtea lui să facă portocale peste noapte.

Îi părea rău numai de faptul că fusese blocată aici, în casa lui, până dimineaţa. Prefera să fi fost acasă la ea, cu Sunny şi Warm, şi în pijamaua de lână. Nimic nu era mai deprimant decât să se afle în apartamentul lui Per şi să rămână aşa toată noaptea. Ar fi dorit ca el să o lase pe sofaua din camera de lucru. Măcar nu i s-ar fi părut aşa de personală, de intimă şi de plină de amintiri ca dormitorul.

Se plimbă prin cameră în picioarele goale, pe care şi le dezvăţase să mai simtă nisipul şi surf-ul cald, pentru a prefera covoarele groase şi moi, ori să se încălzească în faţa unui

foc aprins. Sau să alunece peste picioarele dezgolite ale lui Per.

Se încruntă în vreme ce intră în patul lui mare. Gândurile de felul ăsta n-or să o ajute să treacă noaptea. Trebuia să se sugestioneze că era într-un hotel. Într-o cameră de hotel searbădă, impersonală, pe care nu o mai văzuse şi nu avea s-o mai vadă vreodată. Dumnezeu îi era martor că văzuse destul de multe pentru a fi capabilă să-şi imagineze sentimentul.

Încercă să nu se mai gândească şi stinse lumina. Era extenuată şi ar fi adormit cât ai clipi.

Se culcă pe partea dreaptă şi se uită la ceasul electronic luminat cum îşi schimba cifrele: 11:00,11:15,11:30. Se

întoarse pe partea cealaltă.

Lumina palidă din cameră licărea de câte ori se schimbau cifrele.

Închise ochii. Camera mirosea a Per, patul părea incredibil de gol şi ea se simţea mai singură ca niciodată.

Înainte să o podidească lacrimile, se ridică şi aprinse lumina. Era evident că somnul se afla încă ia mile distanţă, aşa că se hotărî să găsească un mod de a-şi petrece timpul, înainte de a începe să plângă de-a binelea. Per ar fi fost mai mult decât surprins dacă lacrin ei îi inundau casa. Zâmbi şi privi în jur. Nu prea avea chef de muzică, aşa că nu băgă în seamă radioul. Dar eraucâteva cărţi pe rafturile de deasupra patului, aşa că se ridică în genunchi şi le

inspectă. Majoritatea erau poveşti de groază – în mod clar nu se potriveau cu ideea ei despre o lectură de seară.

Mai era o carte pe un alt raft şi o ridică: „Un ABC pentru a înţelege computerele”. De ce Dumnezeu avea Per aşa ceva? se întrebă ea. Exceptând cazul în care Freya avea şi ea permis, el trebuie să o fi împrumutat de la bibliotecă. Dar de ce?

Curioasă, deschise prima copertă. Trebuia restituită săptămâna viitoare, deci Per o luase cu câteva săptămâni mai înainte. Dacă îl interesau calculatoarele, de ce nu o întrebase pe ea? întotdeauna a pretins că puţin îi pasă de ele! Exista doar o singură posibilitate, după mintea ei: nu îi păsa

de computere, ci de cineva care era pasionat de ele. Era o idee ridicolă, pe care nu şi-o putea tolera. Mai ales după runda din seara aceea.

Răsfoi cartea pentru a-şi abate atenţia, însă acea idee nu o părăsea. Dacă îi păsa de ea, de ce i-a spus toate lucrurile pe care i le-a spus? De ce a susţinut că nu-i pasă?

Dar şi ea susţinuse la fel, îşi aminti înconjurându-şi genunchii cu braţele. Nu-i spusese nimic care să exprime adevăratele ei sentimente. De fapt îl lăsase să creadă că părăsea oraşul pentru a se muta pe păşuni mai verzi sau, cel puţin, mai calde. Ea minţise; şi el ar fi putut face la fel.

Ideea era prea tentantă pentru a o

crede, însă voia foarte mult să o creadă. Avea nevoie de câteva răspunsuri sincere din partea lui. Voi sta afară pe o creangă pentru a le primi? se întrebă Erika.

Gura ei se arcui într-un zâmbet răutăcios, în timp ce un plan i se năştea în minte. Dacă nici asta nu-l lămurea pe Per că Minneapolis era acum casa ei, atunci nimic nu îl putea lămuri.

Când Per se trezi, camera era încinsă de căldură. Visase că Erika a plecat şi că el a zburat cu avionul la Los Angeles să o găsească, dar era sigur că avea să moară de cald înainte de a o găsi. Era bucuros că se trezise şi că mai era încă în casa lui, cu soba arzând nebuneşte.

Era puţin trecut de şapte şi mijea de ziuă. Ninsoarea părea să se fi oprit şi, de la fereastra dormitorului, peisajul era nemişcat şi alb. Nu putea spune dacă trecuse vreun plug, dar nu văzu nicio maşină mergând. Mai e puţin timp până la plecarea Erikăi, se gândi el, dintr-odată. Reveni ceva din panica visului său, lovindu-l greu, ca un pumn în plexul solar. Părea să-l fi părăsit suflarea şi viaţa. Se hotărî să afle de ce casa era ca un cuptor.

Îmbrăcat numai în pantalonii de pijama se duse în camera de zi şi verifică termometrul. Dumnezeule, se gândi, e pus la patruzeci şi cinci de grade! Coborî temperatura la cincisprezece grade şi putea să jure că

soba s-a oprit cu un suspin de uşurare. Apoi se uită împrejur. Casa era calmă şi tăcută.

Altă dată i-ar fi pregătit Erikăi un mic-dejun fantastic, servit la pat, bineînţeles. Şi poate, după ce l-ar fi terminat, ar fi găsit altă activitate care să-i ţină ocupaţi în dormitor.

Oftă. Numai dacă ar fi putut să o facă să înţeleagă cât de importantă era pentru el. Dar dacă ea încă nu ştia asta, ce îi mai putea dovedi în câteva ore? Simţind că se afla într-o situaţie fără speranţă, urcă scările în linişte, ca să vadă dacă ea s-a trezit. Precauţia paşilor lui nu era necesară. Patul era gol.

— Erika? strigă el temător,

grăbindu-se spre baie. Uşa era deschisă şi el aprinse lumina. Încăperea era goală, iar ochii lui speriaţi se reflectau în oglindă.

Fugi în jos pe scări.

— Erika? strigă din nou gonind prin casă. Niciun răspuns, dar un ibric cu cafea era pe aragaz, caid încă. Oriunde ar fi dispărut, nu putea fi departe.

Îşi turnă o ceaşcă de cafea, sperând să-l învioreze şi să-i limpezească mintea. O fi chemat un taxi şi s-a dus afară să-l aştepte? se întrebă el. Dar unde era Freya? Şi ea lipsea.

Tocmai era gata să urce sus şi să se îmbrace pentru a pleca în căutarea lor, când auzi un lătrat în curtea din

spate. Dădu la o parte perdeaua de deasupra chiuvetei şi o văzu pe Freya zbenguindu-se prin zăpadă. Îşi făcuse atâtea griji şi ele erau în curtea din spate.

Zâmbi uşurat şi îşi termină ceaşca de cafea, apoi îşi turnă alta. O putea vedea încă pe Freya, dar îşi dădu brusc seama că nu o vedea pe Erika. Nu fusese decât o presupunere că ea era acolo, afară. Imagini îngrozitoare îi veniră în minte. Ea zăcea afară, rănită, aşteptându-l să vină să o caute. Dumnezeule, ar fi putut să moară de frig până acum! se gândi înnebunit.

Fără să mai risipească secunde preţioase cu îmbrăcatul, îşi aruncă pe el o haină veche, care era agăţată în

spălător, şi-şi vârî picioarele goale într-o pereche de bocanci grei, de lucru. Pe cap, îşi trase un fes marinăresc, ponosit, smuci uşa şi alergă afară în curte. Freya încetă să se joace, uitându-se surprinsă la el, apoi alergă în întâmpinarea lui, practic doborându-l.

— Freya? Vocea Erikăi se auzi dintr-un ioc unde privirea lui nu ajungea. Unde te duci?

Cel puţin poate încă să vorbească, se gândi Per, şi dădu repede colţul, neluând în seamă încercările Freyei de a se juca. Se opri încremenit. Erika, în pantaloni, tenişi roz şi în puloverul lui pescăresc, era cocoţată primejdios pe o creangă, la jumătatea înălţimii stejarului de lângă casă şi lega

portocale de ramurile lui goale.

— Ce naiba faci?

Ea se întoarse şi se uită fix la el.

— Nu vrei să intri în casă? O să faci pneumonie dacă stai afară în halul ăsta. Se uita în jos la gleznele goale care ieşeau de sub vechiul lui impermeabil verde şi la bocancii lui uzaţi. Nu e mare lucru de văzut, îşi zise el, dar meritam, desigur, o primire mai politicoasă. Totuşi, nici pneumonia, nici politeţea nu erau problemele momentului. Bănuia că problema era sănătatea ei mentală.

— De ce legi portocale de copacul ăla? Ai băut din coniac?

Ea termină de făcut un nod şi se Mută mai departe pe ramură. Aceasta

se clătină sub greutatea ei şi el şi-o imaginã căzând. Stratul de zăpadă de sub ea era gros, dar nu suficient pentru a amortiza o cădere. Se mută sub copac în dreptul ei.

— Ce are a face coniacul? strigă ea. Există vreun studiu despre relaţia dintre coniac şi portocale?

O portocală, înfăşurată în sfori şi fixată cu o panglică, spânzura chiar deasupra capului său. Ce caraghioslâc, se gândi el. În plus, era posibil să-i cadă în cap.

— Erika, nu ştiu» ce faci, dar ştiu că nu eşti în siguranţă. Nu vrei să cobori naibii de acolo până nu cazi?

Ea îi făcu semn cu două portocale în mână.

— În curând, foarte curând.

Se căţără pe partea cealaltă a copacului şi el o urmări. Legă tacticoasă de o ramură una din portocalele rămase. El îşi ţinea respiraţia la fiecare mişcare pe care ea o făcea, aşteptându-se să alunece de pe ramura acoperită cu gheaţă şi zăpadă.

— Erika, este ridicol! Dacă nu băuse coniac, ce putea să fie? Poate frigul a dat-o gata, se gândi el.

— Nu trebuia să te trezeşti aşa devreme. Dacă ai fi dormit până la o oră rezonabilă, totul ar fi fost terminat.

— Ce-ar fi fost terminat?

— Culesul.

Nu avea niciun sens, dar asta nu îl îngrijora aşa de mult precum degetele

lui de la picioare, aproape degerate, pentru a nu mai vorbi de alte părţi mai sensibile ale corpului său. Spera ca dinţii lui să nu înceapă să clănţăne şi să o sperie, iar ea să cadă din copac. Sau să-şi trezească vecinii. Spera ca aceştia să nu se uite pe geam în momentul acela.

După ce legă ultima portocală, Erika lunecă jos, pe pământ. Per se holba pur şi simplu la ea, cum se îndrepta spre el, surâzâftd fericită.

— M-am gândit toată noaptea, spuse ea punându-şi mâna uşor pe braţul lui. El observă că avea mănuşi, aşa că, spre deosebire de el, nu era în pericol de a-şi pierde câteva degete degerate. Îşi îndesă adânc mâinile în

buzunare, dar asta nu ajuta prea mult.

— În sfârşit, mi-am dat seama unde e adevărata problemă, continuă ea.

— Ce adevărată problemă? întrebă el suspicios. Ea îi dădu drumul şi îşi arcui braţul spre copac, care arăta straniu în lumina zorilor.

— Lată, portocalul meu din curte!

— Ăsta nu e portocal.

— Poate fi, dacă vreau eu teribil de mult să fie. Ea se întoarse din nou cu faţa spre el, respiraţia ei transformându-se într-un norişor, în aerul rece. Asta-i problema ta, să ştii. Nu ai deloc imaginaţie. Ai o cale bună şi o cale greşită pentru tot, şi nu poţi face compromisuri. E ori cald, ori rece.

Ori

Los Angeles, ori Minneapolis.

— Ce înseamnă toate astea, Erika?

— E principiul problemei, preciză ea.

Nu e timpul de discutat principii, se gândi ea. E în pericol de a-şi pierde părţi din corpul lui, pe care le considera vechi prietene: degetele, pe care putuse întotdeauna să conteze, picioarele, care niciodată nu îl făcuseră să-şi piardă stăpânirea de sine.

— Crezi că ai putea vorbi englezeşte?

Ea zâmbi.

— Nu sunt sigură că ajută, din moment ce tu ai probleme cu înţelegerea unor cuvinte de bază. Cum

ar fi „acasă”, de exemplu. Pentru mine, acasă este locul de care aparţine o persoană, unde se simte fericită. Aparenţele nu sunt deloc atât de importante pentru mine, dar se pare că tu crezi că sunt. Ea arătă cu mâna spre copac. Deci, iată portocalul nostru şi casa de patruzeci şi cinci de grade.

Lujeri calzi de speranţă începură să încolţească în inima lui Per, îndepărtând ceva din amorţeala trupului său.

— Ce vrei să spui exact?

Ea repiră adânc.

— Uite! Recunosc că iarna a fost un şoc pentru mine, dar am trecut cu adevărat peste el. Chiar am găsit aici ceva care, pentru mine, a început să

însemne mai mult decât orice alt lucru de alt undeva. Ea se opri, apoi continuă: Pe tine. Ceea ce avem împreună. Necazul a fost că tu n-ai prea văzut că pentru mire lucrurile s-au schimbat, şi că eu n-am ştiut să-ţi spun. Faţa ei se lumină dintr-odată, ca a unui copil în ziua de Crăciun. Până când m-am gândit la copac, astă-noapte.

El încă voia să fie sigur că auzise bine.

— Deci, nu pleci?

— Sunt deja acasă, aşa că n-am unde să plec. În ciuda zâmbetului ei maliţios, buzele Erikăi tremurau. Acum crezi că putem intra? Eu sunt bine adaptată la frig, dar să nu întindem coarda prea tare.

Per o luă în braţe, cu sufletul plin de fericire. În cele din urmă, ea nu pleca! Se opri la jumătatea drumului spre uşă şi se încruntă.

— Acum, ce înseamnă asta, efectiv, pentru noi? întrebă el.

Trecuse prin iad în ultima săptămână şi nu era deloc nerăbdător să-l viziteze iar. Era timpul să ia lucrurile de-a dreptul. O lăsă jos şi îi zise:

— Uite, eu ştiu ce înseamnă pentru tine munca ta. Dumnezeu ştie că ai vorbit despre ea destul, dar nu cred că ştiu prea bine unde mă încadrezi pe mine.

Erika veni mai aproape de el şi îi înconjură mijlocul cu braţele. Îl ajută

să-şi învingă tremuratul, se gândi ea, însă el dorea să o audă rostind cuvintele.

— Te iubesc, Per, mai mult decât orice şi oricine, şopti ea.

El îndrăzni o privire scurtă. Ochii ei ar fi putut topi calote de gheaţă polară.

— Eşti sigură? întrebă el.

— Da, spuse ea dulce, apoi râse plină de bucurie. E un sunet care poate topi zăpada, se gândi Per, o adiere de primăvarăjn aerul îngheţat.

— N-am mai fost în viaţa mea aşa de speriată ca noaptea trecută. Chiar când a plecat tatăl meu, ştiam, în adâncul sufletului, că voi supravieţui cumva. Astă-noapte, totuşi, nu ştiam ce

m-aş face fără tine. Te iubesc aşa de mult încât se sperie dracii din mine.

— Bine, spuse el râzând. Fiindcă ideea de a-mi trăi viaţa fără tine sperie dracii din mine.

— Sună ca şi cum ne-am potrivi bine. Ea râse şi îşi frecă mâinile.

— Acum, că ţi-am făgăduit iubire veşnică, pot să te rog să intrăm?

El o luă din nou în braţe.

— Ce-ai zice de un mic dejun în pat?

— Grozav! Buzele ei îi găsiră urechea şi aprinseră un foc destul de fierbinte pentru a topi zăpada din jurul degetelor lui de la picioare. Dar, de fapt, nu îmi e foarte foame. Nu crezi că am putea sări peste micul dejun?

Câteva ore mai târziu, Erika scoase din valiză cadoul pe care îl luase pentru Per. El se uită lung la creatura maro, din puf.

— Mă dau bătut, zise el, în final. Ce e asta?

— Este King Kong, strigă ea şi i-l luă din mână, întorcându-l aşa cum trebuia. De fapt, ştia că asta nu îl ajuta prea mult. Ai fost aşa de interesat de colecţia mea de păpuşi, că m-am gândit să-ţi fac şi ţie una.

Râzând, el o aşeză pe genunchii lui şi o sărută zgomotos. Braţele ei se arcuiră în jurul spatelui său şi, buzele ei răspunseră cu blândeţe forţei lui. Se sprijini de el, odihnindu-şi capul pe pieptul lui, ca şi cum acela era singurul

loc unde s-ar fi putut afla.

— Asta înseamnă că îţi reînvii vechea colecţie? întrebă el.

Ea îşi scutură capul.

— Evident, tu n-ai privit niciodată cu adevărat costumele alea. Croitorească extraordinară nu sunt, le-am început numai pentru a-i face plăcere tatii. Ea îl ridică pe ace! groaznic King Kong. Acesta, trebuie să ştii, e unul dintre cele mai bune rezultate ale mele în materie de păpuşi.

El oftă şi o trase mai aproape.

— Atunci, norocul tău că te pricepi la calculatoare.

— Cine ştie? Poate într-o bună zi vom avea o fetiţă căreia. or să-i placă păpuşile. Putem păstra colecţia pentru

ea.

Faţa lui deveni serioasă.

— Asta înseamnă că o să te măriţi cu mine?

— În ciuda faptului că nu m-ai întrebat niciodată, da.

Ea îl sărută, împărtăşind uimirea şi fericirea pe care le vedea în ochii lui. Se simţea vibrantă şi bucuroasă, ca şi cum primăvara ar fi venit pe neaşteptate şi lumea ş-ar fi reînnoit. Mireasma florilor şi moliciunea unei blânde adieri erau în atingerea lui, căldura soarelui, în zâmbetul lui. Erika ştia că, în braţele lui, nu va mai simţi niciodată ierni.

Sfârşit